

TỦ SÁCH TINH HOA VĂN HỌC

Cesare Pavese

Mùa hè tươi đẹp

Trương Văn Dân dịch

NXB Hội Nhà văn

Table of Contents

[TỦ SÁCH TINH HOA VĂN HỌC](#)

[LỜI GIỚI THIỆU](#)

[1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

TỦ SÁCH TINH HOA VĂN HỌC

Tinh hoa văn học của nhân loại nào cũng cần được khám phá và tái khám phá. Mỗi tác phẩm lớn là một xứ sở kỳ diệu và mỗi lần ta tìm đến là thực hiện một cuộc phiêu lưu hoan lạc.

Dịch thuật, giới thiệu và biên khảo về những tác phẩm tinh hoa sẽ mở ra các lối cổng dẫn vào những cảnh tượng văn chương khác nhau, qua những không gian và thời gian vừa hiện thực vừa kỳ ảo.

Khát vọng hiểu biết và vui thú trong đời là bản tính của con người ở mọi nơi và mọi thời. Các tác phẩm văn chương thật sự vĩ đại đều mang lại hai điều đó: vui thú và hiểu biết. Nhưng hiểu biết là niềm vui hiếm khi tự đến một cách dễ dãi. Cần đón đợi và hồi đáp.

Mọi tác phẩm tinh hoa cần được đón đợi và hồi đáp trong niềm hân hoan có tên là “ĐỌC”.

ĐỌC. Cầm sách lên và đọc. Trong sách có bạn hiền, có người đẹp, có mọi thứ. Do vậy, chúng tôi chủ trương TỦ SÁCH TINH HOA VĂN HỌC, xem đó như cửa ngõ của hiểu biết và niềm vui.

Có năm cửa:

- Kiệt tác:

Mỗi kiệt tác sẽ được dịch trọn vẹn và giới thiệu cả tác giả lẫn tác phẩm trong phối cảnh văn hóa những đặc điểm thiết yếu.

- Tuyển:

Tuyển chọn những tác phẩm ngắn của một tác giả, một nền văn học hay một chủ đề mang tính điển mẫu (thuộc vòng đời hay vòng mùa).

- Kiến thức:

Những kiến thức mà người đọc hiện đại cần có: trào lưu văn học, các nền văn học, thể loại được trình bày gọn nhẹ, dễ tiếp nhận.

- Nghiên cứu:

Các công trình chuyên sâu về một vấn đề văn học, một tác giả thiên tài, lý luận phê bình

- Mới:

Về các hiện tượng văn học mới xuất hiện của nước ngoài đang gây chú ý hoặc đoạt các giải thưởng lớn. Mong ước chúng tôi là TỦ SÁCH TINH HOA VĂN HỌC sẽ tiến bước bền vững và được đón nhận thân tình.

Tủ sách được biên soạn và dịch thuật từ những nhà giáo, dịch giả và nhà nghiên cứu có uy tín và tâm huyết với văn chương.

NHẬT CHIÊU

LỜI GIỚI THIỆU

Cesare Pavese - cuộc đời và tác phẩm

Chọn tiểu thuyết “Mùa hè tươi đẹp” của tác giả Cesare Pavese để dịch sang tiếng Việt trước hết do giá trị văn học ^[1] của tác phẩm và sau đó là tầm quan trọng của tác giả trong nền văn học Ý trong thế kỷ XX.

Viết từ năm 1949, bối cảnh là lối sống của lớp trẻ tại miền Bắc Ý sau thế chiến II, nhưng tính đương thời (contemporaneità) của tiểu thuyết vẫn còn đậm nét. Thấp thoáng đâu đây một cuộc sống gần với hoàn cảnh xã hội Việt Nam trong thời hội nhập: Cùng với tăng trưởng kinh tế là lối sống buông thả, khởi đầu cho sự đánh mất những giá trị đạo đức. Tính hiện thực và khả năng khai thác tâm lý nhân vật cũng được tác giả thể hiện qua cách viết và sử dụng ngôn ngữ khác lạ, đến nay vẫn còn giữ nguyên phong cách hiện đại.

Đến với các tác phẩm của Cesare Pavese chúng ta sẽ liên tục khám phá: Ngoài tiểu thuyết người đọc còn gặp nhiều bản dịch của các tác giả Anh, Mỹ và trong cùng thể loại cũng luôn có rất nhiều sự khác biệt. Sự khác biệt này đã được tác giả tái tạo, bắt đầu từ văn phong đa dạng, lối xếp đặt các bối cảnh liên quan đến cách sử dụng ngôn ngữ phong phú... để người đọc khỏi nhàm chán rồi dẫn họ nhận thức về những quan điểm khác bằng sự tế nhị và nhạy cảm của mình. Ngoài ra, có lẽ không phải là một sự tình cờ mà một trong những tác phẩm cuối cùng của ông lại là một tập thơ mang tựa đề “Cái chết sẽ đến, nó có đôi mắt của em”, như một dự báo cho việc tự sát, một thông điệp mà cũng là lời từ biệt... đã làm tác giả lừng danh, và trở thành một trong những tác giả Ý được đọc nhiều nhất trong thế kỷ XX.

Trong những trang viết cũng như qua thư từ, rất nhiều lần Pavese nói về ước muốn được nổi tiếng, không chỉ riêng mình mà còn cho nơi ông ra đời, một ngôi làng chỉ có những túp nhà nho nhỏ và sình lầy.

Ông đã viết như thế này:

“ Quê tôi chỉ có những túp nhà nho nhỏ và bùn lầy, nhưng nó nằm kề con đường liên tỉnh mà khi còn bé tôi hay chơi đùa. Xin nhắc lại, tôi là một kẻ có nhiều tham vọng, tôi muốn đi khắp thế giới, đặt chân đến những miền đất thật xa rồi quay lưng và nói với người hiện diện: “Các bạn chưa bao giờ nghe nói đến một ngôi làng chỉ có bốn mái nhà phải không? Đây, tôi đã đến đây từ đó”.

Ngôi làng nhỏ đó có tên là Santo Stefano Belbo, thuộc vùng Langhe của tỉnh Cuneo, nơi Pavese đã chào đời vào ngày 9/9/1908. Nhưng ông đã sớm rời gia đình để sinh sống ở thành phố Torino, và trong lòng chưa bao giờ khuây khỏa nỗi nhớ quê xưa.

Cha chết khi ông còn rất nhỏ và sự mất mát này đã ảnh hưởng rất nhiều đến tính cách của cậu bé, vốn nhút nhát nhưng cộc cằn và khép kín, tuy yêu sách vở và thiên nhiên nhưng luôn tìm cách cô lập mình với người khác. Sau khi chồng mất, với bản tính lạnh lùng và cẩn trọng, mẹ ông đã giáo dục con như một người cha khô khan và nghiêm khắc chứ không như một người mẹ ngọt ngào và trìu mến.

Khi sống và tiếp cận với thực tại điên cuồng của một thành phố kỹ nghệ lớn và đầy sương mù như Torino, Pavese càng biểu hiện tất cả những bất an sâu sắc về sự hiện sinh, những ám ảnh tâm lý và bắt đầu đi tìm kiếm sự chân thực.

Như tất cả những chàng trai trẻ, Pavese cũng mang trong lòng đầy mâu thuẫn và nhiều xung đột, với một sự nhạy cảm thái quá. Do vậy ông hành động theo ý nghĩa tiêu cực và tự làm hao mòn những xác tín mà cuộc đời mình đã gánh chịu. Trong các bức thư của mình, ông thường nhắc đến một thói tật vô lý, muốn tự sát, báo trước cho số phận bi thảm của mình. Có lẽ chính vì nỗi bất an đó mà ông phải đi tìm một biện pháp khắc phục bằng cách thực hiện các thành tựu nghệ thuật, nhất là qua các tác phẩm văn học, giống như kẻ “Đi tìm thời gian đánh mất” của Marcel Proust.

Thiếu khả năng đối phó với cuộc sống, ông đã gặp vô vàn khó khăn trong quan hệ giữa người và người: Sống, đối với Pavese đã trở thành một “nghề” cần phải học trong đau đớn và trong tình huống đó, nghệ thuật với ông đã trở thành một sự cần thiết nhằm thay thế sự sống. “Tôi đã học viết nhưng chưa học sống” nên viết lách đã trở thành biện pháp duy nhất, khả năng duy nhất để ông biết mình đang sống và cảm thấy mình hạnh phúc dù chỉ trong chốc lát. Pavese viết: “Chỉ khi viết tôi mới là người bình thường, quân bình và bình an”. Đối với văn học trong thế kỷ XX tính xác thực của thi ca được xác định bởi tầm nhìn phiến muộn của con người, được nuôi dưỡng trong số phận đầy âu lo. Tính xác thực và cái chết với ông như đã trở thành đồng nghĩa, vì sống là “Chuẩn bị cho cái chết”.

Cùng với nhu cầu tuyệt vọng về tình yêu, khởi nguồn từ sự cô đơn và ý muốn vượt thoát sự cô độc, tự mâu thuẫn giữa những lời tuyên bố đầy kiêu hãnh về mình và ý thức về sự thiếu khả năng vui sống, Pavese đã chọn văn học như một giải pháp nhằm giải quyết các xung đột nội tâm.

Tuy vậy trong các tác phẩm của ông cũng có vài lần ghi lại hạnh phúc trong đời mình, đó là các buổi thảo luận trong các quán ăn với công nhân, với những người bán hàng rong, những con người vô danh và tầm thường, nhưng về sau tất cả đều trở thành nhân vật trong tiểu thuyết của ông. Ông luôn có cảm giác là mình còn trẻ, được tái sinh và trong những năm cuối cùng của đại học, bởi trong đời tư của ông có sự tham gia của một người mà sau này trở thành trung tâm của linh hồn ông: “người đàn bà có giọng khàn khàn”. Cesare Pavese như bị biến đổi hoàn toàn: Trong suốt thời gian đó lúc nào ông cũng có cảm giác là người đàn bà ấy ở bên cạnh mình, ông bỗng trở nên tử tế, nhân bản, trù mến, cởi mở với mọi người. Người đàn bà đó đã mang đến cho ông sự say đắm của tuổi thơ, khuôn mặt của nàng “như một đám mây”, nhưng đó là một áng mây ngọt ngào bay giữa trời xanh lơ lửng trên những ngọn đồi của quê ông.

Năm 1930, lúc chỉ vừa 22 tuổi, ông tốt nghiệp đại học với luận án về sự lý giải thi ca của Walt Whitman và bắt đầu cộng tác với tạp chí “Văn hóa”. Ông dạy học vào buổi tối ở các trường tư thục, nhưng đồng thời cũng dịch rất nhiều tác phẩm văn học của Anh và Mỹ và nổi danh rất sớm. Dường như những năm tháng trung và đại học đã giúp cho chàng trai cô độc tìm được những gấn bó bạn bè: điều này giúp anh hiền hơn trong các cuộc bút chiến và phần nộ trong văn học.

Năm 1931, chỉ vài tháng sau khi tốt nghiệp thì mẹ mất: vì chưa có dịp tỏ bày lòng ngưỡng mộ

và chứng minh tình thương cùng sự triu mến của mình với mẹ, niềm ân hận đó đã tạo nên một đường rãnh sâu sắc và cay đắng trong tâm hồn tác giả. Còn lại một mình, ông chuyển về sống với cô em Maria, và ở lại bên cô cho đến lúc chết.

Cũng trong năm 1931 bản dịch đầu tiên của ông “Ngài Wrenn của chúng ta” của tác giả Sinclair Lewis được in ở thành phố Firenze. Việc dịch thuật có một tầm quan trọng không chỉ với cuộc đời tác giả mà còn cho nền văn học Ý nữa, vì nó đã mở ra một cánh cửa cho một thời kỳ mới của tiểu thuyết Ý. Với những bản dịch của mình, ông đã giúp người đọc biết được các chiều kích vô cùng lớn lao của lòng khao khát tự do, cùng với ý nghĩa bi thảm, xem cuộc đời là vô ích và đến cả động tác cuối cùng của cuộc đời, tự tử.

Năm 1933, khi nhà xuất bản Einaudi được thành lập và vì tình bạn với Giulio Einaudi, Pavese tham gia các dự án của nhà xuất bản với sự nồng nhiệt: có lẽ đây là những năm tháng tốt đẹp nhất của tác giả cùng với một “người đàn bà có giọng nói khàn khàn”, một trí thức tốt nghiệp ngành toán và tham gia tích cực trong phong trào chống phát xít. Vì liên can đến người đàn bà này, ngày 15 tháng 5 năm 1935 ông bị bắt vì tình nghi chống phát xít, bị xử tù 3 năm và giam giữ ở Brancalone Calabro thuộc miền Nam nước Ý. Ba năm nhưng về sau được giảm xuống ít hơn một năm nhờ đơn ân xá, ông được thả vào tháng 3 năm 1936, nhưng sự trả tự do này oái ăm thay lại trùng hợp với sự thất vọng cay đắng của đời ông: Người đàn bà mà ông hết lòng bảo vệ đến nỗi bị tù đầy vì không chịu khai danh tánh đã bỏ ông để lập gia đình với một người đàn ông khác. Kinh nghiệm tù đầy đớn đau (sau là chủ đề của một quyển tiểu thuyết đầu tay của ông, “Nhà tù”) cùng với sự thất vọng về tình yêu đã quất ông những ngọn roi tàn nhẫn và đẩy ông ngã vào một cơn khủng hoảng trầm kha, mãi nhiều năm về sau vẫn còn ràng buộc vào cảm dỗ đau đớn và luôn xuất hiện ý muốn tự sát. Ông tự khép mình vào sự cô độc, có lẽ còn tồi tệ hơn cả quãng đời thơ ấu.

Sau khi chiến tranh thế giới lần II chấm dứt, ông ghi danh vào đảng cộng sản Ý nhưng sự tham gia của ông chỉ thuần văn học: Ông viết những bài báo và tiểu luận chủ yếu về đạo đức - dân sự, ông tiếp nối công việc ấn loát, tổ chức lại nhà xuất bản Einaudi, ông quan tâm đến truyền thuyết và nhân chủng học, thiết lập những lý thuyết về huyền thoại, và hoàn thành tác phẩm “Đối thoại với Leucò”.

Về sau, khi chuyển đến La Mã làm việc ông có quen với một nữ diễn viên trẻ, Constance Dowling, khởi đầu cho một tình yêu mới. Có lẽ cô diễn viên trẻ đẹp và “khuôn mặt có nhiều đốm tàn nhang” này mới đầu đã thực sự yêu người đàn ông nổi tiếng, thông minh nhưng cũng dễ xúc cảm, quan hệ này đã hâm nóng tình yêu cho tác giả, nhưng về sau cô cũng bỏ ông để trở về Mỹ. Trong đau đớn tột cùng, Pavese đã sáng tác và in thành một tập thơ nhan đề: “Cái chết sẽ đến, nó có đôi mắt của em...”

Sau lần thất tình này, cộng thêm sự khủng hoảng chính trị và tôn giáo đã làm Cesare Pavese thất vọng và hoảng hốt, nó xâm chiếm tâm hồn ông mặc dù lúc này ông đạt đỉnh thành công văn học (1938 tác phẩm “Người bạn” đoạt giải Salento, 1949 “Mùa hè tươi đẹp” đoạt giải Strega, tập truyện “Ánh trăng và đồng lúa” được đánh giá là tác phẩm rất hay) đến nỗi sự cô đơn và cảm giác trống rỗng làm ông không biết phản ứng ra sao. Mệt nhọc, hao mòn, dù vẫn cực kỳ minh mẫn, ông đã uống cả một tuýp thuốc ngủ để tự vẫn trong một căn phòng khách sạn Roma tại thành phố Torino. Đó là ngày 27 tháng 5 năm 1950, để lại vốn vẹn chỉ vài hàng

ngắn ngủi trên trang nhất của tập sách “Đối thoại với Leucò” đặt trên bàn đọc sách ban đêm: “Tôi tha tội cho tất cả và xin tất cả tha thứ cho tôi. Nhưng xin các bạn đừng ngồi lê đôi mách và tán chuyện nhiều”. Năm ấy ông chỉ vừa 42 tuổi.

Tác Phẩm “Mùa Hè Tươi Đẹp”

Tác phẩm “Mùa Hè Tươi Đẹp” nằm trong dòng văn học biểu tượng.

Mùa hè diễn tả ở đây là một khoảng thời gian đầy màu sắc, được đồng nhất với ảo tưởng là sẽ có một cuộc đời khác đầy những điều mới mẻ, tình yêu, đam mê, cùng với những mặt tích cực mà nó tượng trưng. Nhưng sau đó là mùa thu rồi mùa đông, là cái chết của niềm hy vọng và sự đầu hàng của nhân vật chính trước sự thật phũ phàng nhưng không thể tránh khỏi của mình.

Câu chuyện kể về Ginia, một cô gái mồ côi chỉ vừa 16 tuổi, từ miền quê chuyển về sinh sống trong thành phố Torino cùng với anh là Severino. Ginia là một cô gái ngọt ngào nhưng không may mắn. Sự thơ ngây và trong sáng của cô hoàn toàn không đáng nhận một số phận bi đát và một sự sỉ nhục tồi tệ trong thành phố Torino xám xịt. Mới đầu cô bị thành phố làm cho lóa mắt vì nhịp sống của nó hoàn toàn khác với miền quê mà cô từng biết. Cô mong muốn yêu và được yêu.

Rất nhiều cô gái vào tuổi dậy thì, trong các thành phố có màu sắc hiện đại, đến với tình yêu thật phiến diện, được thúc đẩy bởi tò mò nhiều hơn là tình yêu. Họ đánh mất tiết trinh rất dễ dàng và mãi về sau họ mới nhận ra giá trị những gì mà mình đã mất. Và như thế tác phẩm “Mùa Hè Tươi Đẹp” không chỉ là một câu chuyện kể đơn giản mà còn là một cảnh báo cho các cô gái trẻ, ngây thơ và dễ dãi. Ngay chính Pavese cũng đã định nghĩa rằng tác phẩm “Mùa Hè Tươi Đẹp” là chuyện kể về sự bảo vệ tiết trinh.

Tựa đề ban đầu của tác phẩm chính là “Chiếc màn”, nhắc lại cảnh Ginia nhận ra mình bị lừa dối, bị gạt gẫm và chế nhạo... vì khi chiếc màn dùng để chia xưởng vẽ làm hai, mở ra, Ginia mở mắt và bỗng hiểu ra tất cả. Ê chề và tuyệt vọng, nhưng Ginia hoàn toàn không có khả năng thích ứng với trò chơi tàn ác của cuộc đời, trong đoạn kết Ginia đã nói với bạn: “Thôi mày hãy dẫn tao đi”.

Tiểu thuyết “Mùa Hè Tươi Đẹp” tuy có cốt truyện gắn liền với cuộc sống rất đời thường nhưng chứa đựng nội dung sâu sắc: Nó tượng trưng cho xung đột giữa sự ngây thơ (Ginia) và sự hư hỏng, thoái hóa (Guido và Amelia). Đánh mất sự hồn nhiên của một cô gái chính là bước chuyển biến từ trạng thái hạnh phúc, rất tự nhiên của tuổi dậy thì đến một trạng thái khác, sự trưởng thành. Amelia là một nhân vật tiêu cực nhưng rất cần thiết để hoàn thành bước ngoặt này. Qua cô, Pavese đã tượng trưng cho cái chết như ông đã nhìn thấy: Tham vọng, độc ác, nhưng đồng thời cũng rất cảm dỗ và mời mọc, đến nỗi nó được ủy thác để điều khiển một cuộc đời hồn nhiên và chẳng có chút liên quan nào. Amelia, tàn ác mà quyến rũ, cuối cùng đã lôi cô vào một thế giới chưa từng quen biết.

Văn phong

Thời gian kể chuyện ngắn hơn câu chuyện, bởi vì tác giả tóm tắt nhiều ngày trong một câu ngắn, với một nhịp điệu vừa - nhanh.

Tác phẩm này được giới phê bình xem như thuộc trường phái “tự nhiên” của Cesare Pavese, nó liên hệ đến ảnh hưởng của môi trường và hiện thực lên đời sống nhân vật.

Trong tác phẩm của Pavese văn phong hòa lẫn với tình huống thông qua sự xếp đặt con chữ, thả trôi theo nhịp điệu cảm xúc sống động trong tâm cảnh. Nhân vật phản ánh tất cả những gì mình nghĩ, chuyển tải lên trang giấy bằng một cú pháp thiết yếu cấu tạo bởi những câu nói rất bình dân được nhật nhạn từ đời sống thường nhật, từ những lối ngắt câu trong các đoạn và từ cách dùng câu đẳng lập ^[2]. Cách viết của Pavese trong tác phẩm “Mùa Hè Tươi Đẹp” có thể bị ngộ nhận là nghèo nàn, nhưng đó là sự nghèo nàn biểu kiến. Bởi nó tương xứng với trình độ văn hóa của nhân vật và ngôn ngữ đời thường của họ. Chính nhân vật đã kể lại câu chuyện và đó mới thực là văn phong của tác phẩm.

Itala Elena Pucillo Trương

(TS Ngôn ngữ và Văn học nước ngoài)

^[1] Tác phẩm đoạt giải thưởng Strega năm 1950. Giải thưởng STREGA là giải thưởng văn học quan trọng nhất của Italia. Được trao giải hằng năm cho tiểu thuyết hay tuyển tập truyện ngắn của các tác giả Ý. Giá trị hiện vật không nhiều nhưng giá trị tinh thần và giúp việc phổ biến tác phẩm rất lớn. Các tác giả Ý nhận được giải thưởng này có thể kể như: Cesare Pavese, Alberto Moravia, Mario Soldati, Giuseppe Tomasi di Lampedusa, Elsa Morante, Giorgio Bassani, Natalia Ginzburg, Primo Levi, Umberto Eco, Claudio Magris. Tuy nhiên cũng có những tác giả nổi tiếng sau đây lại không nhận được giải: Italo Calvino, Carlo Emilio Gadda, Leonardo Sciascia.

^[2] Paratassi, parataxis.

Vào thời đó luôn luôn có lễ hội. Chỉ cần bước ra khỏi nhà, băng qua đường là có thể vui như điên. Tất cả mọi chuyện đều đẹp, nhất là về đêm, dù nhiều khi trở về nhà mệt phờ cả người thể mà người ta vẫn hy vọng sẽ có thêm một biến cố động trời gì nữa, chẳng hạn một đám cháy, trong nhà có đứa bé mới chào đời, hay bỗng nhiên đêm hóa sáng để mọi người lại đổ xô ra đường, tiếp tục đi, đi nữa, đi đến tận những bãi cỏ nằm phía sau đồi.

- Các cô còn trẻ, khỏe mạnh... - Nhiều người nói - Trông là biết... các cô chẳng có gì để phải bận tâm...

Tina, một người trong bọn họ, vừa xuất viện, chân đi cà nhấc, trong nhà không còn gì để ăn, thế mà vẫn cười vì những chuyện không đâu. Một buổi tối, vì cố chạy theo các bạn... cô đã phải đứng lại rồi bật khóc, bởi về ngủ ở nhà là điều ngu xuẩn, là đánh mất cả thời gian vui chơi.

Với Ginia, nếu một cơn khủng hoảng tinh thần như vậy xảy ra, cô sẽ không để lộ cho ai thấy mà sẽ về nhà với một cô bạn nào đó, nói liên tu bất tận cho đến khi không còn gì để nói. Rồi, sau khi đi với nhau một quãng đường dài, Ginia sẽ chia tay bạn và tỉnh bơ về nhà, chẳng thêm tiếc nuối vì đã không đi chung với nhóm.

Dĩ nhiên buổi tối vui và đẹp nhất là tối thứ bảy, họ có thể đi khiêu vũ đến tận khuya mà sáng hôm sau vẫn có thể ngủ nướng. Nhưng nhiều lúc cũng chả cần phải ngủ nhiều đến thế, chỉ cần đi làm buổi sáng là Ginia có thể hạnh phúc suốt quãng đường đang chờ đợi mình. Còn các cô khác lại nói: “Về trễ, buồn ngủ muốn chết mà còn bị ông bà già la mắng”. Nhưng Ginia chẳng bao giờ thấy mệt, anh trai cô đi làm ca đêm chỉ gặp cô vào bữa cơm chiều, ban ngày anh ta phải ngủ bù.

Vào giữa trưa, khi Ginia về nhà, Severino còn nằm trên giường. Cô dọn cơm, ngồi ăn lai rai, lắng nghe những tiếng động trong nhà. Thời gian trôi qua chậm rãi như trong các căn nhà bỏ trống. Ginia có thừa thời gian để rửa chồng chén bát bỏ trong bồn, quét dọn nhà cửa, rồi thả người trên ghế sofa gần cửa sổ, nằm nghe tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ báo thức đặt ở phòng bên, rồi ngủ thiếp đi. Đôi khi cô còn buông màn để căn phòng tối lại và thấy mình cô độc. Tuy vậy cô biết là khoảng ba giờ chiều thế nào con Rosa cũng xuống cầu thang, dừng trước cửa và cào nhẹ, để khởi làm Severino thức giấc, cho đến khi nghe Ginia trả lời là mình còn thức. Sau đó họ cùng bước ra khỏi nhà và từ giã nhau ở bến xe điện.

Ginia và Rosa không có gì chung ngoài quãng đường đó và cái trâm hình ngôi sao có gắn hạt cài trên mái tóc. Nhưng một lần đi ngang cửa kính của một tiệm bán hàng, Rosa buột miệng: “Chúng mình giống hai chị em quá”. Ngay sau đó Ginia nhận ra là cái trâm đó quá tầm thường nên khi ra đường cần phải đội mũ để mọi người khỏi biết mình là công nhân. Còn Rosa, nó vẫn còn sống chung với ba mẹ nên chẳng biết lúc nào mới dành dụm đủ tiền để mua được một cái mũ.

Khi đến đánh thức Ginia, nếu chưa muộn, có khi Rosa cũng bước vào nhà và Ginia nhờ bạn giúp mình dọn dẹp nhà cửa, cười thầm Severino, vì cũng như bao người đàn ông khác, không

biết sắp xếp thế nào để cho căn nhà ngăn nắp. Rosa gọi đùa đó là “ông xã mày”. Nhưng không ít lần Ginia sụ mặt than thở là phải làm đủ mọi chuyện lật vật này mà vẫn chưa có một người đàn ông cho riêng mình thì buồn thật! Ginia nói vậy thôi, chứ cô cũng rất thích là giờ ấy còn được nằm một mình như một bà chủ, nhưng lâu lâu cũng cần nói thế để con Rosa biết là cô không còn trẻ con nữa.

Còn Rosa thì, ngay những lúc ở ngoài đường cũng chẳng biết giữ kẽ, cứ hò hét, cười cợt nên nhiều khi Ginia muốn quay lại cú vào đầu bạn. Tuy vậy khi đi khiêu vũ thì sự có mặt của Rosa lại là điều không thể thiếu, gặp ai cô ta cũng huyền thuyên mày tao mi tớ... Kiểu cách ồn ào tung tung của Rosa làm Ginia nổi bật như một cô gái lịch thiệp. Những năm tươi đẹp đó, Ginia sớm nhận ra sự khác biệt giữa mình với các bạn gái khác là được sống độc lập, sống một mình trong nhà, coi như ông anh Severino không có trong nhà, và tuy mới 16 tuổi, cô đã sống như một người đàn bà. Có lẽ vì thế mà, khi còn cài trâm ngôi sao trên tóc, cô vẫn đi với Rosa, vì nó làm cô vui. Trong khắp cái khu phố này đâu có đứa con gái nào ngốc như nó. Nó có thể làm “quê độ” bất kỳ ai, vừa cười vừa nhìn trời, suốt buổi tối nó chỉ chuyên làm trò hay nói những điều ngớ ngẩn để chọc cười mọi người. Khi nóng máu, nó có thể cãi nhau như con gà trống.

- Có chuyện gì vậy, Rosa? - Có thằng bạn nào đó hỏi khi chờ dàn nhạc bắt đầu.

- Tao sợ! - Mắt cô ta mở lớn như thể lò con người ra ngoài - Lão già đứng đằng kia đang nhìn tao chăm chăm. Không chừng lát nữa lão chờ tao bên ngoài. Tao sợ lắm!

- Chắc ông nội mày đó! - Thằng bạn có vẻ không tin và châm chọc.

- Đồ ngốc!

- Thôi, mình nhảy đi!

- Không! Tao sợ!

Nhảy được nửa bản, Ginia nghe anh chàng la lớn:

- Mày là đứa mất dạy. Con phù thủy! Biến đi! Đi vào xưởng máy đi!

Mọi người nghe Rosa cười to làm những kẻ khác cười theo. Chỉ có Ginia là vẫn tiếp tục nhảy và cô nghĩ rằng chính xưởng máy đã tạo ra những cô gái như vậy. Bọn công nhân vẫn thường đùa như vậy để làm quen.

Nếu trong bọn họ có một chàng trai thể nào buổi tối đó cũng có cô nổi giận, hay ngốc hơn thì bật khóc. Họ sẽ chòng ghẹo như Rosa thường làm, lòng vòng chỉ muốn đưa mấy em đến bãi cỏ. Với những ông mãnh này, các cô không chỉ biết chuyện trò mà còn phải biết tự vệ. Tuy nhiên khi họ cùng hát thì rất vui, có chàng hát rất hay, nhất là khi có Ferruccio, một anh chàng cao ráo, tóc vàng, luôn thất nghiệp, những ngón tay đen đui vì bị than cào xước, nhưng chơi guitar rất ác. Thật khó tin là đôi tay tài hoa như vậy lại mang những ngón to ụ và thô tháp. Có lần cả bọn từ ngọn đồi trở về nhà, Ginia đã bị những ngón tay đó chạm dưới nách mình. Ginia cố không nhìn những ngón tay ấy lúc anh ta chơi đàn. Rosa đã nói với cô, Ferruccio đã hỏi thông tin về cô hai ba lần và Ginia trả lời: Nói hấn cắt móng tay trước đã! Sau lần đó cô tưởng là Ferruccio sẽ cười, nhưng anh ta không thèm nhìn cô nữa.

Rồi một ngày khi Ginia bước ra khỏi tiệm may, đang sửa lại cái mũ bằng hai tay chợt thấy

Rosa đang bước về phía mình:

- Chuyện gì vậy?
- Tao trốn khỏi xưởng máy!

Cả hai cùng đi đến trạm xe điện nhưng Rosa không nói gì. Ginia hơi bực vì cô cũng không biết phải nói gì với bạn. Chỉ khi bước xuống xe ở trạm gần nhà, Rosa mới nói nhỏ là cô sợ mình có thai. Ginia nói “đồ ngu” rồi hai người cãi nhau ở góc đường. Mọi chuyện rồi cũng qua, bởi vì Rosa đang rơi vào tâm trạng căng thẳng vì sợ hãi, nhưng thực ra chính Ginia mới bị chấn động hơn, cô cảm thấy mình bị bạn qua mặt và bị bỏ rơi như một đứa bé gái trong khi các cô khác mặc sức vui chơi và hưởng thụ, ngay cả cái con Rosa này là con bé ngu ngốc và chẳng có chút tham vọng gì. “Mình có giá hơn nó nhiều, cô nghĩ, mười sáu tuổi mà có thai là quá sớm. Mặc xác nó nếu nó muốn tự phá nát cuộc đời”. Tuy nói vậy nhưng cô không thể nào không cảm thấy bị sỉ nhục vì những đứa bạn khác, tuy chẳng ai nói với ai mà con nào cũng lén trốn ra bãi cỏ. Trong khi cô đang sống tự do, thế mà chỉ một cái chạm tay của người đàn ông đã run như cây sậy. Ý tưởng này làm cô ta buồn tủi đến nghẹt thở.

- Tại sao bữa đó mày kể cho tao chuyện ấy? - Ginia hỏi Rosa trong một buổi chiều họ đi cùng nhau.

- Không nói với mày thì tao nói với ai?
- Vậy sao trước đó mày không kể gì cho tao biết vậy?

Rosa bây giờ đã bình tĩnh hơn, bật cười. Cô thay đổi nhịp bước:

- Không nói gì thì hay hơn chứ. He... he... Nói trước xui lắm!

Ginia nghĩ thầm: “Con này ngu thật. Bây giờ cười mà trước đó lại muốn tự tử. Nó chưa thành đàn bà đâu. Còn lâu!” Và khi đi một mình ngoài đường, Ginia nghĩ rằng tất cả bọn họ đều còn trẻ, chắc phải đến năm 20 tuổi mới biết cách ứng xử với mọi tình huống.

Suốt buổi tối hôm đó Ginia chăm chú nhìn Pino, bạn trai của Rosa. Y có cái mũi meo meo, nhỏ con, chỉ biết chơi bi da và không biết làm gì khác, nói chuyện thì lí nha lí nhí. Ginia không hiểu sao Rosa vẫn đi xem phim với hắn cho dù biết hắn ta là một thằng hèn. Cô không thể nào loại khỏi đầu mình cái ngày chủ nhật đó, khi tất cả đều ngồi trên thuyền và nhìn thấy lưng hắn đầy tàn nhang, trông như bị rỉ sét. Bây giờ cô nhớ hôm đó Rosa và anh ta đã lên bờ rồi lẩn vào các lùm cây. Ngu quá, sao hôm đó mình không hiểu nhỉ. Nhưng con Rosa còn ngu hơn, cô cũng đã nói điều đó một lần nữa với Rosa khi họ đến ngưỡng cửa rạp chiếu phim.

Họ đã cùng đi thuyền với nhau nhiều lần, cười đùa và cặp đôi để trêu chọc nhau. Ginia thường để ý đến các cặp khác nên hoàn toàn không biết gì về chuyện của Rosa và Pino. Trong cái nóng của buổi trưa hôm đó chỉ có cô và con Tina cà nhắc là còn ở lại trên thuyền. Những người khác, kể cả Rosa, đều lên bờ và cô có nghe tiếng nói của họ. Hôm đó Tina chỉ mặc một chiếc sơ mi mỏng, váy ngắn, nhìn quanh và nói: Nếu không có ai thì tao sẽ cởi quần áo để phơi nắng. Ginia nói để tao canh chừng cho rồi ngồi lắng tai nghe những tiếng động và sự yên lặng trên bờ. Thời gian trôi qua, trên mặt nước tất cả đều tĩnh lặng. Tina nằm phơi nắng, trên hông chỉ phủ một chiếc khăn lông nhỏ. Lúc đó Ginia mới nhảy lên bờ, chân trần đi vài bước trên bãi

cỏ. Cô không còn nghe tiếng của Amelia, có lẽ nó trốn sau mấy cô gái khác. Ginia, ngu thật, cô cứ tưởng là họ đang chơi cắt bắt nên không đi tìm mà quay trở lại thuyền.

Ít ra ai cũng biết là Amelia có một cuộc sống khác. Anh trai của cô là thợ may, nhưng những buổi tối mùa hè ấy, thỉnh thoảng cô mới xuất hiện trong nhóm, cười giỡn với tất cả nhưng chẳng thân mật với ai, có lẽ bởi cô lớn hơn họ, năm nay đã 19 hay 20 tuổi. Ginia rất muốn có được thân hình của Amelia, bởi vì với đôi chân dài đó mang vớ rất đẹp. Tuy vậy, khi mặc đồ tắm, hai bên hông cô lại nhô ra. Với thân hình cao lớn đó trông cô giống như con ngựa.

- Tao bị thất nghiệp - một tối Amelia nói với Ginia khi thấy cô nhìn bộ đồ mới may của mình
- Tao có đủ thời gian cả ngày để nghiên cứu các mẫu vẽ trên báo. Mà có biết là tao đã từng học cắt trong một tiệm may chưa? Ginia nghĩ tốt nhất là ra tiệm để người ta đo và may cho nhưng cô không nói. Hôm đó họ cùng đi với nhau một quãng đường dài, Ginia đã đưa Amelia về đến tận nhà vì cô còn tỉnh táo và chưa muốn đi ngủ sớm. Trời mưa, cây cối và đường nhựa được rửa sạch. Và cô cảm thấy sự tươi mát trên mặt.

- Mà cũng thích đi lang thang há! - Amelia vừa nói vừa cười - Thằng anh mày, Severino không nói gì với mày sao?

- Giờ này ổng đang ở chỗ làm, lo mở đèn chiếu sáng và kiểm tra tất cả các đèn đường.

- Vậy ông ấy rọi đèn mấy cặp trai gái hả? ổng ăn mặc thế nào? Chắc giống bọn chuyên viên khí đốt hả?

- Không - Ginia cười - ổng kiểm tra các công tắc đèn ở sở điện. Suốt đêm phải ngồi canh một cỗ máy.

- Hai anh em mày sống một mình, khi về nhà trễ, thằng chả không cảm rằm mày sao?

Amelia nói bằng một giọng vui vẻ ra thể chuyện gì cô cũng biết và Ginia cũng có thể mày tao với cô ta một cách tự nhiên.

- Mày thất nghiệp lâu chưa? - Ginia hỏi.

- Tao có việc làm chứ. Tao ngồi cho người ta vẽ.

Nghe giọng, tưởng cô ta đang đùa. Ginia nhìn bạn:

- Vẽ? Vẽ gì?

- Thì vẽ chân dung. Chính diện, trắc diện, mặc đồ, khỏa thân. Người ta nói là làm người mẫu.

Ginia giả bộ ngạc nhiên để cho bạn nói ra chứ cô biết tổng những điều bạn vừa thổ lộ. Chỉ có điều là cô chưa tin là Amelia thú nhận điều đó với mình, bởi cô chưa hề kể cho ai nghe chuyện đó nhưng bí mật của cô ta đã bị Rosa tình cờ khám phá qua những buổi ngồi lê đôi mách với các mục gác dlan.

- Mày làm việc cho một họa sĩ hả?

- Trước đây thôi. Nhưng mùa hè thì hẳn ta đi vẽ bên ngoài để tiết kiệm. Mùa đông thì quá lạnh để có thể vẽ khỏa thân, bởi vậy công việc của tao rất ít.

- Mày cũng khóa thân ngồi mẫu chứ?

- Dĩ nhiên! Amelia đáp.

Sau đó cô ta nắm cánh tay của Ginia và tiếp: Công việc thú vị lắm vì tao chẳng phải làm gì, chỉ có việc ngồi đó và nghe họ nói. Có lần tao đến xưởng vẽ của một tay họa sĩ, xưởng vẽ tuyệt đẹp. Khi có khách đến họ ngồi uống trà. Ở giữa những người đó tao học được cách sống và giao tiếp, còn tốt hơn là học qua phim ảnh.

- Họ vào khi mày ngồi làm mẫu à?

- Họ có xin phép chứ. Vui nhất là các bà. Mày có biết là các nữ họa sĩ cũng vẽ tranh khóa thân không? Họ trả tiền cho một cô gái để ngắm và vẽ khóa thân. Tao không biết sao họ không trần truồng rồi ngồi trước tấm gương. Còn chuyện vẽ đàn ông khóa thân thì có thể hiểu được.

- Cũng có thể họ làm thế - Ginia nói.

- Thì thế, tao có nói không đâu - Amelia dừng lại trước cổng nhà, và cô nheo một mắt - Mà cũng có những người mẫu mà họ chịu trả tiền gấp đôi. Thế giới này có nhiều điều lạ lắm.

Sao thỉnh thoảng mày không đến tìm tao? - Ginia nói. Rồi cô trở về nhà một mình, bước đi trên ánh sáng phản chiếu từ những vệt nước trên mặt đường nhựa mà cái nóng của ban đêm đã sấy khô. "Bà này lớn tuổi, nên kể nhiều chuyện của mình. Ginia nghĩ, cảm thấy vui. Nếu mình được sống một cuộc đời như của bà ấy chắc mình sẽ khôn ngoan hơn".

Ginia hơi thất vọng vì nhiều ngày trôi qua mà Amelia không đến tìm cô. Cô chợt hiểu là tối hôm trước Amelia không phải muốn kết bạn; có lẽ cô ta muốn kể chuyện đó với bất kỳ người nào cô ta gặp. Đúng là một con ngốc. Nhưng, cũng có thể cô ta nghĩ mình còn trẻ con, một bé gái mà ai nói gì cũng vội tin chẳng? Một buổi tối, Ginia kể lại với nhiều bạn khác là cô nhìn thấy một bức tranh trong một cửa tiệm, mà cô nghĩ người mẫu chính là Amelia. Tất cả các bạn đều tin, Ginia còn nói thêm là cô nhận biết từ thân hình, mặc dù khi người mẫu khóa thân, họa sĩ cố tình vẽ khuôn mặt khác đi một tí.

- Bộ mày tưởng là bọn ấy biết tôn trọng người mẫu lắm sao? - Rosa nói thế và cả bọn rộ lên cười, trêu chọc sự ngờ nghệch của Ginia.

- Tao sẽ rất vui nếu tay họa sĩ nào vẽ chân dung mình mà còn trả thêm tiền - Clara nói.

Sau đó cả bọn thảo luận xem Amelia có đẹp không và anh trai của Clara, lúc đó cũng ở trên thuyền với họ, nói: Nếu khóa thân thì anh ta đẹp nhất. Cả bọn cùng cười và Ginia nói: Nếu không đẹp thì họa sĩ đâu có thèm vẽ làm chi. Cô chống chế như thế nhưng chẳng có ai nghe.

Đêm đó cô rất buồn và muốn khóc vì giận các bạn.

Rồi mấy ngày nữa trôi qua. Một hôm bước xuống xe điện, cô lại gặp Amelia. Họ vừa đi vừa nói chuyện. Hôm ấy Ginia ăn mặc còn lịch sự hơn Amelia, cô vừa đi vừa mân mê chiếc mũ và cười rất tươi.

Chiều hôm sau, Amelia đến tìm cô. Cô ta xuất hiện trong cái nóng của mùa hè, cửa mở ra toang hoác. Từ trong bóng tối, Ginia nhìn thấy Amelia, nhưng Amelia thì không. Họ bày tiệc ăn uống, Ginia mở các màn sáo, còn Amelia vừa lấy mũ quạt quạt vừa nhìn xung quanh.

- Tao thích ý tưởng về cái cửa của nhà mày - Amelia nói - Mày may mắn. Ở căn hộ nhà tao không thể mở cửa được thế này vì nằm ở tầng trệt.

Rồi cô nhìn sang phòng bên kia, nơi Severino ngủ và nói:

- Ở nhà tao người đông như hội chợ. Chỉ hai phòng mà có tới năm người. May là nhà chẳng có nuôi mèo!

Cả hai bước ra khỏi nhà. Ginia nói với bạn:

- Khi nào mày chán cái tầng trệt ở nhà thì đến đây tìm tao. Ở đây yên tĩnh lắm!

Cô nói vậy để Amelia hiểu rằng cô không có ý nói xấu người thân của bạn và rất vui vì hai người đã hiểu và thông cảm. Amelia chẳng nhận lời mà cũng chẳng nói không, nhưng sau đó cô mời Ginia một tách cà phê ở trạm dừng trước khi lên xe điện.

Hôm sau họ không gặp nhau. Hôm sau nữa cũng vậy. Chỉ tối hôm sau nữa Amelia mới đến, đầu không đội mũ, cô ngồi lên xô pha và vừa cười vừa hỏi xin một liều thuốc. Ginia lúc ấy vừa rửa chén bát xong, còn Severino đang cạo râu. Anh ta cho cô liều thuốc và dùng những ngón tay còn ướt sốt thuốc cho cô rồi cả ba cùng trò chuyện dưới ánh đèn đường. Severino phải đi ngay, nhưng vẫn dặn dò Ginia không được về khuya quá. Amelia nhìn anh quay lưng bước ra ngoài với nét mặt vui thích.

- Mày không bao giờ đổi phòng nhảy sao? - Cô nói với Ginia - Mấy chàng đó dễ thương mà hăng máu lắm. Giống như mấy cô bạn của mày.

Họ đi vào trung tâm, cả hai đều không đội mũ, nép sát vào bóng cây trên đại lộ. Đến một cửa hiệu họ mua hai cây kem, vừa mút vừa nhìn thiên hạ, cười vui vẻ. Với Amelia mọi chuyện đều dễ dàng, cả hai có thể vui đùa một cách thích thú như chẳng có điều gì đáng quan tâm và trong buổi tối thế nào cũng xảy ra nhiều chuyện linh tinh. Với Amelia, một người đã đến tuổi 20, vừa đi vừa nhìn đời bằng cái nhìn bạo dạn hơn, Ginia biết là mình có thể tin được bạn.

Bữa đó Amelia cũng không mang vớ vì trời nóng quá. Khi họ đi ngang qua một phòng nhảy, loại phòng có ban nhạc nhẹ và những cái chụp đèn trên các bàn con, Ginia bỗng thấy sợ nếu phải đưa bạn vào đó. Cô chưa bao giờ đến nơi này, nên nín thở chờ đợi. Amelia nói:

- Đừng nói là mày muốn vào đây nhé?

- Trời nóng mà chúng mình ăn mặc thế này... - Ginia nói - Mình đi dạo đi, hay hơn!

- Tao cũng chẳng muốn vào đâu. Nhưng mình làm gì bây giờ? Chẳng lẽ mình cứ đứng ở một góc đường và cười cợt nhìn mọi người qua lại?

- Vậy chớ mày muốn làm gì?

- Nếu có xe hơi và không phải là đàn bà thì giờ này mình có thể ra hồ để tắm rồi.

- Thôi mình vừa đi vừa nói chuyện phiếm đi!

- Hay mình đi lên đồi và uống một lít rồi ca hát. Mày có thích rượu vang không?

Ginia lắc đầu và Amelia nhìn qua khung cửa dẫn vào phòng nhảy:

- Nhưng mình cứ uống một ly đi đã. Đứa nào chán là lỗi của nó.

Họ uống một ly trong quán nước đầu tiên gặp trên đường. Lúc bước ra, Ginia cảm thấy không khí có vẻ như mát mẻ hơn. Cô nghĩ, hay thật, vào mùa hè rượu có thể làm cho mát máu. Trong khi Amelia giải thích cho cô là người nào suốt ngày không làm gì, buổi tối có quyền đi dạo cho khuây khỏa, nhưng có một lúc nào đó, tự dưng họ sợ thời gian trôi qua mà không biết mình có cần phải chạy đua với nó không.

- Mà có thấy vậy không?

- Tao chỉ chạy khi đi làm thôi - Ginia đáp - Tao ít giải trí nên cũng chẳng có thời gian để suy nghĩ.

- Mà còn trẻ mà - Amelia nói - Tao thì chả đứng yên được ngay cả lúc làm việc!

- Nhưng khi ngồi làm mẫu, mày phải ngồi yên chứ. - Ginia vừa đi vừa nói.

Amelia bỗng bật cười:

- Làm gì có chuyện đó! Người mẫu giỏi là người có thể làm cho họa sĩ điên lên. Nếu mày cứ ngồi yên và không cử động thì chỉ sau một lát là hẳn sẽ quên mày đang ngồi mẫu rồi sẽ đối xử với mày rất tệ. Đứa nào làm cừ non sẽ bị chó sói ăn thịt.

Ginia trả lời bạn bằng một nụ cười, nhưng có một điều mà cô muốn yêu cầu bạn đang đốt nóng cổ họng cô. Nó còn khó chống cự hơn là rượu nữa. Chính lúc đó cô mới đề nghị Amelia sao không ra ngoài ngồi hóng gió và uống thêm một chút.

- Được quá đi chứ! - Amelia trả lời.

Họ mua tại quầy để trả ít tiền hơn. Lúc này Ginia bắt đầu thấy trong người nóng bừng và khi bước ra ngoài, cô mới thả ra được câu hỏi:

- Tao muốn hỏi mày một chuyện. Tao muốn nhìn thấy mày ngồi mẫu.

Họ nói chuyện rất lâu ngoài đường và Amelia bỗng bật cười: Dù mặc quần áo hay khóa thân, người mẫu chỉ có thể hấp dẫn bọn đàn ông chứ đâu có thể làm cho các cô gái quan tâm. Cô người mẫu ngồi yên, có gì đâu để mà xem? Ginia nói là cô muốn nhìn họa sĩ vẽ bạn: Cô chưa bao giờ trông thấy người ta sử dụng màu, và chắc là đẹp lắm. - Không nhất thiết phải xem hôm nay hay ngày mai đâu - Ginia nói. Tao biết bây giờ mày không có việc làm mà. Nhưng khi nào mày đi làm mẫu, mày phải hứa là dẫn tao đi theo nhé. Amelia càng cười to hơn và nói với cô là chuyện đến nhà họa sĩ thì có đáng gì, cô biết họ ở đâu và có thể dẫn bạn đến ngay đó: Nhưng tại nó cũng là một bọn thú vị thôi, mày phải thận trọng - Lần này, Ginia cũng cười.

Sau đó họ ra ngồi trên một chiếc băng dài, chẳng có ai đi qua, có lẽ lúc đó chưa phải sớm mà cũng chưa trễ lắm. Cuối cùng, hai người đi đến một phòng nhảy nằm trên sườn đồi.

Sau lần ấy, Amelia thường đến thăm để rủ bạn đi chơi nói chuyện. Cô bước vào phòng, nói oang oang, bất chấp Severino đang ngủ. Buổi chiều lúc Rosa đến gọi Ginia, cả hai đã chuẩn bị sẵn sàng để đi phố. Amelia hút hết điếu thuốc, “dần mặt” Rosa vì đã “tám” chuyện mình với thằng bồ nó. Rõ ràng là Amelia không thích ở nhà mình, suốt ngày cô chẳng có việc gì làm nên tạm thời chơi với bọn nhãi trẻ hơn. Khi chỉ có bọn họ với nhau, Amelia chòng ghẹo Rosa, nói đùa là không tin câu chuyện của cô và có lúc còn cười vào mặt.

Ginia bắt đầu thân với Amelia kể từ lúc cô tin rằng, Amelia thực chất chỉ là một cô gái quê mùa tội nghiệp, mặc dù tính cách có vẻ sống động. Cô hiểu điều ấy khi nhìn đôi mắt hay cặp môi trang điểm vụng về của bạn. Amelia không mang vớ, chỉ vì cô ta không có, cô chỉ có một bộ đồ vía và chẳng còn bộ nào khác. Ginia biết chắc điều ấy, vì cũng có lần cô đi ra ngoài, quên không đội mũ, lúc đó cô tưởng mình điên.

Người làm Amelia bức mình nhất là Rosa. Cô này cũng hiểu điều đó, mách lẻo đủ chuyện với mọi người:

- Tưởng bán mình thì được cái gì chứ, ai ngờ đến khi bộ đồ bị rách thì chỉ biết nằm nhà và không dám chường mặt ra đường.

Nhiều lần Ginia hỏi Amelia sao không quay lại làm người mẫu, cô trả lời “Muốn tìm việc mới cần đừng bị thất nghiệp”.

Thật là tuyệt khi cả ngày không phải làm việc gì và có thể ăn mặc lịch sự bước ra khỏi nhà để đi dạo trong những giờ mát mẻ. Khi nhìn vào những cửa hiệu, người khác lại ngoái nhìn mình.

- Rảnh như tao chỉ khó chịu thôi - Amelia nói. Ginia sẵn sàng chi trả chỉ để được nghe bạn nói về những điều mà cô ấy thích, bởi vì tâm tình là biết điều người khác quan tâm và khi cả hai cùng một sở thích thì cô cảm thấy không có gì để phải rụt rè.

Tuy thế Ginia không chắc là khi họ cùng đi dạo dưới hàng hiên, Amelia có nhìn cái mà cô đang nhìn không. Cô không biết là Amelia có thích cái mũ hay xấp vải mà cô thích không, hay biết đâu nó bỗng cười khan như đã từng cười vào mặt Rosa. Cả ngày cô đơn một mình, cô không bao giờ nói điều mình muốn làm, nói hay không nói một cách nghiêm túc với ai. - Khi đứng chờ một ai đó, mày có để ý bao nhiêu cái mặt heo hay bao nhiêu cặp chân gà đi qua đi lại không? Vui lắm! - Có lẽ Amelia chỉ nói đùa, nhưng 15 phút sau đó cô bỗng nghĩ lại và thấy mình thật ngu xuẩn vì đã để lộ cho bạn biết ý muốn nhìn họa sĩ vẽ.

Mỗi khi họ đi ra ngoài, Amelia chủ động chọn đến nơi này hay nơi khác, và Ginia cứ nhắm mắt đi theo. Khi họ quay lại phòng nhảy tối hôm nọ, Ginia rất vui vì không còn nhận ra những bóng đèn chùm hay ban nhạc, mà cô chỉ thích làn gió mát đến từ ban công lộng gió. Cô muốn nói là hôm đó cô thấy mình ăn mặc không lịch sự lắm để có thể ngồi vào những chiếc bàn con đó, còn Amelia thì đang nói chuyện thân mật với một anh chàng. Khi dàn nhạc chấm dứt còn xuất hiện một anh chàng khác mà cô ta vẫy tay chào và quay lại nói: Thằng đó để ý đến mày phải không? Khi ấy Ginia vui vì có người nhận biết mình, nhưng chàng trẻ đó đã biến đâu mất và một gã khó ưa khác đã từng nhảy với cô đang bước qua mà không thấy cô. Hình như đêm

đầu tiên chẳng bao giờ họ ngồi vào bàn nếu không phải để lấy hơi mà bây giờ cả bọn đã phải đợi rất lâu dưới cửa sổ. Amelia là người đầu tiên ngồi xuống và nói lớn:

- Đây cũng chỉ là một trò giải trí. Đúng vậy, những cô gái khác trong phòng cũng ăn mặc chẳng lịch sự gì hơn so với Amelia, nhiều cô cũng chẳng mang vớ, nhưng Ginia cứ nhìn bộ đồng phục trắng của các phục vụ nam và nghĩ đến bên ngoài có rất nhiều xe hơi đang đỗ. Sau đó cô hiểu là mình quá ngốc nếu hy vọng là trong đám đó có cả các chàng họa sĩ của Amelia.

Năm đó trời rất nóng đến nỗi đêm nào cũng phải ra đường và lúc trước hình như Ginia chưa biết thế nào là mùa hè, cô chưa từng biết đến sự tuyệt vời khi bước ra khỏi nhà và đi dạo dưới những con đường rợp bóng cây. Đôi khi cô mong là mùa hè ấy không bao giờ chấm dứt để cô cùng các bạn được tận hưởng niềm vui, vì, khi thay mùa, biết đâu có điều gì bất trắc xảy ra. Chính vì lý do này nên cô không còn đi chung với Rosa đến cái phòng nhảy cũ kỹ hay vào rạp chiếu phim mà bọn họ thường vào; có lúc cô ra ngoài một mình hay xem phim ở các rạp trung tâm. Cô đã làm những chuyện như thế vì Amelia cũng đã từng làm như vậy.

Một hôm, Amelia đến và nói với cô khi họ bước ra khỏi nhà: Hôm qua tao đã tìm được việc làm rồi.

Ginia không ngạc nhiên. Cô đã chờ đợi điều ấy. Bình tĩnh, cô hỏi là khi nào bắt đầu làm việc.

- Ngay từ sáng nay - Amelia nói - lúc hai giờ.

- Mà hài lòng chứ? - Ginia hỏi - Tay họa sĩ này vẽ loại tranh gì?

- Hẳn ta không vẽ tranh. Hẳn chỉ phác thảo khuôn mặt. Tao ngồi nói chuyện và thỉnh thoảng hẩn phác thảo những đường nét. Công việc này chắc không kéo dài đâu.

- Vậy nghĩa là mày không làm mẫu? - Ginia nói.

- Mày nghĩ sao vậy? - Amelia nói - Bộ mày tưởng làm mẫu là chỉ có khỏa thân và ngồi yên thôi hả?

- Vậy ngày mai mày có đi làm nữa không? - Ginia hỏi.

Hôm sau Amelia cũng đi làm. Hôm sau nữa, cô vừa kể vừa cười là tay họa sĩ đó không bao giờ đứng yên và còn hỏi cô có biết họa sĩ nào khác cũng vừa đi vừa vẽ như hẳn ta không. - Sáng nay hẳn vẽ tao khỏa thân. Tên này thuộc loại cáo và hẳn biết cách ghi nhận mỗi lần một chút. Chỉ sau bốn lần vẽ trên giấy là hẳn sẽ không còn cần đến mày nữa. Ginia hỏi hình dáng họa sĩ ra sao, Amelia trả lời đó là một gã nhỏ con.

- Mày làm thế nào để tìm được việc làm đó vậy?

- Chỉ tình cờ thôi. Mai mày nhớ đến đón tao nhé! - Amelia nói.

Họ thỏa thuận là sẽ cùng đi vào chiều thứ bảy.

Suốt quãng đường đi dưới nắng, chiều hôm ấy Amelia đã làm cô cười. Họ bước lên một cầu thang hình tròn ốc để bước vào một căn phòng lớn tối tăm, ánh sáng chỉ chiếu vào từ một chiếc màn được khép hờ từ cửa sổ ở cuối phòng. Tim Ginia đập mạnh, cô dừng lại trên những bậc thang cuối cùng. Amelia nói lớn: "Chào ông" rồi bước vào giữa phòng, trong ánh sáng mờ mờ, có một người đàn ông to béo, trên mặt ông có hàm râu xám đang từ sau chiếc màn bước

ra. Ông vừa khoa tay vừa nói: “Hôm nay không được rồi, các cô ơi, tôi phải đi bây giờ đây.” Ông ta mặc một chiếc sơ mi màu sáng, nhưng biến thành màu vàng bẩn thỉu khi ông ta xoay người để kéo chiếc màn rộng thêm một chút. “Các cô ơi, hôm nay tôi không cần công việc. Mà cần không khí”, ông ta nói.

Ginia vẫn chưa rời những bậc thang. Ngược chiều ánh sáng, phía xa, cô nhìn thấy cặp đùi của Amelia. Cô nói nhỏ như nói với chính mình:

- Thôi mình đi đi, Amelia!

- Có phải đây là cô gái muốn làm quen với tôi không? Ui chao, dễ thương nhỉ. Bước ra ngoài sáng cho tôi nhìn một chút đi.

Ginia ngập ngừng bước lên cầu thang, cô cảm thấy đôi mắt màu xám tò mò đang dán trên thân thể mình mà cô không biết đó là của một lão già hay một tên láu cá. Cô nghe giọng nói sắc cạnh và bực bội của Amelia:

- Mình đã có hẹn trước mà.

- Bộ em muốn làm gì? - Gã kia trả đũa ngay - Em muốn gì bây giờ? Các cô cũng đã mệt rồi đó. Công việc cần phải làm với sự bình tĩnh. Bộ cô không hài lòng khi tôi cho nghỉ sao?

Amelia bước đến ngồi trên một chiếc ghế, đặt ở phần tối của chiếc màn. Ginia không biết thời gian kéo dài bao lâu, cô không biết phải làm gì trước những cái đưa mắt của hai người kia, họ nhìn nhau rồi cùng nhìn cô. Hình như cô thấy gã kia đang nói đùa, nhưng không phải với họ; rồi gã nói chuyện với Amelia, nói nhát gừng, và luôn lặp lại: “Mà cô muốn gì bây giờ?” Chợt một lúc lão nhảy lùi về phía sau để kéo chiếc màn cho rộng ra. Trong căn phòng trống có mùi vôi mới và mùi sơn.

- Bọn tôi đang toát mồ hôi nè - Amelia nói - ông cho chúng tôi đi rửa mặt một lát nhé. Đúng không, Ginia?

Cô nói như thế khi lão râu xoay người lần nữa và mở rộng tấm cửa kiếng để nhìn ra bầu trời. Amelia ngồi gác chân nhìn lão và cười. Trước cửa sổ có một cái giá vẽ đã căng vải, trên đó có nhiều chấm màu đã được rảy lên và cạo gọt.

- Bây giờ đang có ánh sáng, ông không chịu làm việc, còn đợi đến khi nào? - Amelia nói - Hay là ông đang phản bội tôi để đi với một con người mẫu nào khác?

- Tôi sẽ phản bội cô với tất cả những người tôi gặp - Lão họa sĩ nói to lúc cúi nhìn xuống đất. - Bộ cô tưởng cô bấu hơn một cái cây hay một con ngựa chắc? Tôi vẫn làm việc trong lúc đi dạo, bộ cô không biết sao?

Vừa nói lão vừa lục tung một cái hộp nhỏ nằm dưới giá vẽ, và vút tung lên trời những tờ giấy, những chiếc hộp nhỏ, và những cây bút vẽ. Amelia nhảy ra khỏi ghế, cô tháo mũ và nháy mắt cho Ginia:

- Nè, tại sao ông không phác họa vài nét cho cô bạn của tôi? - Cô vừa nói vừa cười - Cô ta chưa làm mẫu cho ai bao giờ.

Gã họa sĩ quay người lại:

- Đó chính là điều mà tôi muốn làm. Khuôn mặt của cô ta hấp dẫn và tôi rất quan tâm.

Cầm cây bút chì trên tay, lão râu bắt đầu đi quanh người Ginia, đầu hơi cúi, mân mê hàm râu và nhìn chăm chăm cô ta như một con mèo. Ginia ngồi giữa phòng, không dám cử động. Sau đó lão nói cô nhích ra phía có ánh sáng, mắt không rời cô, rồi lão đặt một tờ giấy lên giá và bắt đầu vẽ. Trên bầu trời có đám mây vàng và những nóc nhà; Ginia ngồi nhìn chăm chăm đám mây đó, tim cô đập rộn ràng, cô nghe Amelia đi đi lại lại trong phòng và nói một điều gì đó nhưng cô không quay nhìn bạn.

Khi nghe Amelia gọi mình đến xem bức vẽ, Ginia phải nhắm mắt lại để làm quen với bóng râm. Cô cúi người lên giấy vẽ và nhận ra chiếc mũ của mình, nhưng khuôn mặt hình như là của người khác, đôi mắt vô hồn, hơi ngái ngủ, còn cái miệng thì mở to như vừa ngủ vừa nói: “Đáng lo thật”, Lão râu nói, mà có thật là chưa ai vẽ cô không? Lão ta bảo cô tháo mũ, bảo cô ngồi nói chuyện với Amelia. Ngồi xuống, hai cô nhìn nhau và muốn cười trong khi lão họa sĩ tiếp tục vẽ trên giấy. Amelia khoác tay và nói bạn cứ tự nhiên, đừng quan tâm là mình đang ngồi làm mẫu.

- Đáng lo thật - Lão râu nhìn xéo qua và lập lại một lần nữa. Có thể nói là trắc diện đầu tiên còn mờ nhạt lắm.

Ginia hỏi Amelia có muốn ngồi mẫu không và Amelia trả lời thật to:

- Hôm nay lão ta đã gặp may, chắc chắn lão sẽ không buông may ra sớm đâu!

Trong lúc nói chuyện, Ginia hỏi bạn là mình có thể xem những bức chân dung mà lão họa sĩ đã vẽ trong những ngày trước đó không. Amelia liền đứng dậy và đi đến góc phòng để lấy xấp bản vẽ. Cô ta mở ra trên đầu gối và nói:

- Đây, xem đi!

Ginia lật xấp giấy và đến tờ thứ tư hay thứ năm cô ta toát mồ hôi. Cô không dám nói vì cảm thấy đôi mắt xám của gã họa sĩ đang dán chặt trên thân thể mình. Amelia cũng đang nhìn cô và chờ đợi. Cuối cùng, cô ta hỏi:

- May có thích không?

Ginia ngẩng mặt và cố gượng cười:

- Tao không nhận ra may - Cô nói. Rồi cô chuyển cho Amelia từng tờ một cho đến hết xấp. Khi đưa hết, cô đã bình tĩnh hơn. Amelia lúc đó đã mặc quần áo, đang đứng trước mặt cô mỉm cười.

Như một con ngốc. Cô hỏi:

- Ông ấy vẽ đó hả?

Amelia có lẽ chưa hiểu, trả lời lớn giọng:

- Chắc chắn là không phải tao vẽ!

Khi lão râu chấm dứt, Ginia vẫn còn tiếp tục nhắm mắt và chờ đợi. Nhưng Amelia bảo cô đến xem, và trước tờ giấy vẽ chính cô cũng rất ngạc nhiên. Có rất nhiều cái đầu của cô, được vẽ một cách ngẫu nhiên trên giấy bản, có cái đứng, cái nghiêng, có vài nét nhăn mặt mà cô chưa từng

làm, nhưng tóc, gò má, lỗ mũi, chính là của cô. Cô nhìn lão râu đang cười và dường như khó có thể nói đó vẫn là đôi mắt xám khi này.

Sau đó, cô còn muốn cầu véo Amelia khi cô này bắt đầu châm chích và cho rằng một giờ là một giờ và Ginia phải làm việc để sống. Cô liền đáp trả là hôm nay cô chỉ tình cờ đến với bạn chứ không có ý định ăn cắp hay làm thay công việc của bạn. Lão râu nhe răng cười và nói là ông ta phải đi ra ngoài.

- Các cô đi cùng chứ? Tôi mời các cô ăn kem.

Rồi mọi người cùng đi.

Sáng hôm sau hai người cùng quay lại xưởng vẽ. Lần này Amelia ngồi mẫu.

- Liệu hồn nhé - Amelia nói - không được chiếm công việc của tao! Lão quái đó biết mày chỉ bằng lòng với một que kem mà còn là lính mới nên sẽ lợi dụng.

Ginia không còn vui như bữa trước, ngay từ lúc mới thức dậy cô đã nghĩ đến chuyện bức chân dung của mình sẽ được nằm giữa đồng tranh khỏa thân của Amelia nên tim cô đập thành thịch. Tuy vậy cô vẫn còn nuôi một tia hy vọng là sẽ xin được bức tranh đó, không phải chỉ để có nó mà còn để tránh khỏi bị trưng bày ngoài cửa cho mọi người tò mò. Cô không thể nào hiểu tại sao lão mập lùn có râu kia lại có thể vẽ và xóa nhăng nhít trên đôi chân, lưng, bụng, núm vú của Amelia. Cô không dám nhìn thẳng vào mặt bạn. Cô thấy một đôi mắt màu xám và cây bút chì đang soi mói Amelia, đo lường, lục lọi thân thể cô một cách xác xược, còn cô bạn thì tỉnh bơ ngồi yên, có khi nhún nhảy, quay qua quay lại tán chuyện.

- Sáng nay tôi không làm phiền các người chứ? - Cô hỏi khi hai người vừa bước vô cửa.

- Nghe đây cô bạn - Amelia nói - Mày có muốn xem tao ngồi mẫu hay không? Nếu không lần sau tao sẽ cẩn thận hơn khi làm bạn với các cô con gái nhà lành như mày đấy!

Các cửa kính trong phòng đã được mở toang, chiếc màn cũng được kéo qua một bên và trong khi họ chờ lão họa sĩ, từ cầu thang một bà giúp việc xuất hiện để trông chừng họ. Ginia tự hỏi: "Amelia sẽ chọn ngồi chỗ nào để làm mẫu", nhưng Amelia yêu cầu bà lão đóng các cửa kính vì gió buổi sáng làm căn phòng hơi lạnh. Bà lão chỉ ậm ừ mà không nói gì. Bà có khuôn mặt nhăn nhoe và nhiều lông nên Amelia nhìn bà cười mũi.

Cuối cùng lão Barbetta đến, lão vừa mặc áo choàng ngoài vừa lăm bằm điều gì rồi di chuyển giá vẽ đến cuối phòng và đi lấy tấm bảng trộn màu. Cuối phòng là cái ghế sofa có thể dùng làm giường nằm, các màn đều được khép lại trừ chiếc màn cuối cùng để ánh sáng có thể tập trung vào hướng đó. Trong sự xáo trộn này Ginia cảm thấy mình thừa thãi và hình như bà lão người làm cũng đang nhìn cô một cách thiếu thiện cảm.

Khi bà lão rời phòng, Amelia bắt đầu cởi quần áo gần chiếc sa lông giường nằm. Ginia nhìn bàn tay to lớn của lão râu, đang cầm thổi cacbon nhẹ hều giữa các ngón, bắt đầu bôi đen trên tờ giấy trắng đục đặt trên giá vẽ.

Lão râu không quay lại nhìn mà bảo cô ngồi xuống. Ginia nhìn các mái nhà qua cửa sổ, như chính mình đang ngồi mẫu một lần nữa, và nghĩ rằng mình thật ngốc. Cô gượng gạo quay lại nhìn bạn.

Ý tưởng đầu tiên đến với Ginia là Amelia đang bị lạnh và lão râu chỉ phớt nhìn nên cô thấy mình chính là người thừa thãi vì đã tò mò đến xem. Cô còn cảm thấy tội nghiệp Amelia khi nhìn thấy nước da màu nâu, mới nhìn xem có vẻ dơ bẩn sao sao ấy. Amelia ngồi trên ghế sofa, cánh tay đặt trên chỗ dựa lưng của một chiếc ghế, tuy khuôn mặt được che khuất nhưng phơi bày rất rõ, chiếc đùi, từ hông đến gót, tất cả một bên hông và nách.

Sau một lát Ginia thấy chán. Cô nhìn lão râu xóa đi và vẽ lại, nhìn cái trán tập trung của ông,

cô cố trao đổi một nụ cười với Amelia mà cô vẫn thấy chán. Tim cô đập mạnh khi Amelia đứng dậy lần đầu tiên để uốn người và nhặt chiếc xì láp bị rơi trên sô pha, nhưng đó là một sự hồi hộp ngốc nghếch đôi khi vẫn có khi chỉ có hai người, sự hồi hộp khi nhận ra rằng cơ thể của tất cả các cô gái đều như nhau, và bất kỳ người nào cũng có thể nhìn Amelia khỏa thân, cũng như đang nhìn cô. Cô không ngồi yên được.

Từ cái đầu tựa trên cánh tay, Amelia nói với cô:

- Chào Ginia.

Chỉ cần mấy lời như thế là làm cô vui và bình tĩnh lại. Trước đó cô nhận thấy mắt cá chân của Amelia bị bầm đỏ và nghĩ là nếu mình khỏa thân chắc cũng có những dấu tương tự như thế. “Nhưng mình có làn da tươi trẻ hơn”. Cô hỏi:

- Có khi nào ông ta vẽ mày bằng màu không?

Lão râu trả lời cô:

- Màu sắc không thể định trước được. Nó theo ánh sáng mặt trời và đi vào từ cửa sổ. Ở trong phòng này không có màu.

- Biết ngay mà - Amelia nói - ai chả biết ông là người hà tiện. Màu đắt lắm, tôi biết.

- Biết thế là tốt - lão râu nói lớn - cần phải tôn trọng màu sắc chứ, cô có biết màu là cái quái gì đâu, bởi vì, chùi những thứ trang điểm trên mặt, cô chẳng là cái gì hết. Cô bé tóc vàng này khá hơn cô nhiều.

Amelia nhún vai nhưng đầu vẫn không cử động.

Có tiếng còi hụ nhưng không biết từ đâu. Ginia bắt đầu đi lại trong phòng. Gần cửa sổ, cô nhìn thấy mấy bức chân dung của mình mà không dám hỏi xin. Lật chúng, cô nhìn thấy những tranh chân dung của Amelia và cô từ từ đối chiếu rồi tự hỏi có phải chính Amelia đã ngồi làm mẫu không mà sao cô thấy giống người nào đó đang tập thể dục. Có thể nào một lão già như lão râu vẫn còn thích vẽ các cô gái và nghiên cứu xem thân thể của họ cấu tạo như thế nào? Cô nghĩ là lão phải bận lắm.

Sau 12 giờ trưa họ bước ra xưởng vẽ và thấy thích được đi giữa mọi người, nhìn thấy những màu sắc đẹp dễ trên đường phố mà không hiểu bằng cách nào, nhưng đúng là sắc màu đã đến từ mặt trời vì ban đêm đâu có. Rồi sự căng thẳng của Amelia cũng hết và cô mời bạn một ly rượu khai vị. Cả hai đều không nhắc gì đến các họa sĩ nữa.

Ngồi một mình trên ghế sô pha, Ginia nhớ lại mọi chuyện trong chiều hôm đó và nhiều chuyện khác nữa. Cô bật cười vì nhớ đến cái bụng đen xỉn của Amelia trong bóng tối, cô nghĩ đến khuôn mặt vô cảm và hai bầu vú chảy xuống của bạn. Mà chẳng lẽ không có gì để vẽ một người đàn bà ăn mặc bình thường sao? Nếu các họa sĩ muốn vẽ đàn bà khỏa thân chắc họ phải có một mục đích nào khác nữa. Nếu không thì tại sao họ không vẽ đàn ông? Trơ trẽn đến mức ấy, lúc đó Amelia như biến thành một con người khác. Ginia nhớ lại và suýt bật khóc.

Nhưng cô không nói gì với Amelia mà chỉ thấy vui vì bạn được nhận tiền lương. Hơn nữa, trong đám bạn cô chỉ thích đi xem ciné với Amelia thôi. Sau đó, cô còn thấy Amelia mua vớ và

biết chải tóc tốt hơn trước. Ginia còn thích đi chung với bạn vì Amelia gây được ấn tượng tốt nên nhiều người hay ngoái lại nhìn.

Mùa hè chấm dứt như vậy và một buổi tối Amelia nói:

- Lão già râu của mày đã đi về quê để hái nho và để vẽ màu. Lão làm tao nổi nóng rồi đó.

Cũng trong chính đêm đó Amelia mang theo một túi xách mới và Ginia hỏi:

- Lão râu đã tặng mày trước khi hết việc hả?

- Lão đó hả? Mày đừng làm tao cười. Lão đó chỉ muốn mày trở lại làm mẫu cho lão, để khỏi phải trả tiền!

Thế là hai người cãi nhau vì trước đó Amelia không nói cho Ginia biết về chuyện tiền bạc, họ to tiếng rồi cuối cùng cãi lộn. “Chắc nó có tình nhân”, Ginia nghĩ thế khi trở về nhà một mình, “Nó có một tình nhân và anh này đã tặng quà cho nó”. Cô quyết định chỉ làm lành khi nào Amelia đến xin lỗi và nhượng bộ trước.

Tuy không thích thú gì, nhưng để khỏi nhàm chán, Ginia phải miễn cưỡng tìm lại nhóm bạn cũ. Mùa hè năm tới, cô sẽ được 17 tuổi và khi đó chắc cô cũng sẽ biết nhiều chuyện như Amelia. Vậy thì cần gì phải gặp nhau nữa. Trong những buổi tối mát mẻ đó cô đã đóng vai Amelia với Rosa. Cô thường cười trước mặt bạn và cô vừa dẫn bạn đi vừa trò chuyện. Cô đã nói chuyện về Pino. Tuy vậy, cô vẫn chưa dám dẫn Rosa lên đồi để khiêu vũ.

Con Amelia chắc có một tình nhân, vì không ai còn gặp nó nữa.

“Một phụ nữ ăn mặc đẹp chắc chắn sẽ gây ấn tượng! Nhưng phải cẩn thận, đừng để mọi người thấy mình hở hang như trần truồng”. Ginia nghĩ thế nhưng cô không thể nói điều này với Rosa hay Clara hoặc các anh em trai của họ vì có thể họ hiểu lầm hay tìm cách lợi dụng rồi sờ mó lên thân thể cô, điều này Ginia hoàn toàn không muốn vì cô tin chắc là trong đời này cô có thể gặp nhiều người tốt hơn một tay Ferruccio hay một tên Pino tầm thường. Những buổi tối đi chơi với bọn họ, tuy cùng đùa giỡn, khiêu vũ hay cũng có thể chuyện trò... nhưng Ginia biết rằng đó chỉ là những cuộc vui như những chủ nhật họ cùng đi chơi thuyền thôi, chuyện vật vãnh trẻ con và không để lại hậu quả gì, một cuộc tắm nắng, vui chơi và ca hát, hay chỉ cần thấy một chàng quần khăn tắm quanh hông giả gái, để chọc cho cả bọn cười. Nhưng bây giờ thì chủ nhật hay những buổi tối với cô đều nhàm chán, Ginia chẳng biết làm gì nên cô để những bạn khác kéo đi. Nơi mà đôi khi cô có thể tìm thấy niềm vui, chính là ở tiệm may, lúc bà chủ kêu cô đến để lược kim trên áo của một khách hàng. Có nhiều khi cô còn có được một trận cười sảng khoái khi nghe vài bà khách ngốc nghếch kể chuyện, nhưng vui nhất là khi bà chủ tiệm giả bộ tin, nghiêm mặt lắng nghe nhưng tấm gương lại phản chiếu nét nhìn tinh quái của bà.

Có lần có một cô tóc vàng, mọi người nói cô ta đi đến tiệm bằng xe hơi, mà nếu đúng là cô ta có xe hơi thì, Ginia nghĩ, cô ta phải đi đo may ở một tiệm sang hơn chứ. Cô ta còn trẻ, đẹp và nhanh nhẹn, tay không đeo nhẫn cưới. Lúc cô ta cởi đồ, trên người chỉ còn mang vớ dài và áo ngực, trông thật cao với đôi chân dài. Cô đó, nếu ngồi làm mẫu, chắc làm nên một bức tranh đẹp. Hay cô ta cũng là người mẫu vì Ginia thấy cô ta đi qua đi lại trước gương với vẻ thành thạo

như Amelia. Mấy ngày sau, Ginia có thấy hóa đơn thanh toán nhưng chỉ thấy ghi họ tên mà không có gì thêm. Đối với cô, cô tóc vàng đỏ mới đích thị là một người mẫu.

Một buổi tối Ginia được một người bạn của Severino mời. Anh ta đến nhà và mang cho cô một cái bóng đèn và mời cô sáng hôm sau đến cửa hàng nơi anh ta làm việc. Đó là một thanh niên giống như Severino nên không tạo cho cô sự rụt rè nào, có lẽ vì anh ta luôn mặc bộ đồ làm việc và nhiều năm trước anh ta đã từng nắm tay cô và hỏi có muốn thử xem điện giật ra sao không. Bây giờ thì anh nhìn cô với lòng ham muốn. Ginia đến tiệm, chỉ vì từ đó cô có thể nhìn thấy cửa nhà của Amelia nhưng chắc tay Massimo này không thể nào tưởng tượng được vì sao cô đã đến tán chuyện, cười giỡn với anh ta và ngày hôm sau còn quay lại nữa.

Họ cùng nhìn những chùm đèn màu hồng và xanh da trời mà Ginia rất thích. Từ trong cửa kính họ có thể nhìn mọi người qua lại. Ginia hỏi Massimo có bao giờ thấy Amelia đi chơi và mặc toàn đồ trắng không.

- Làm sao biết - anh ta trả lời - Các cô đông quá mà! Có thể thằng Severino biết chuyện đó!

- Vậy à? Sao anh Severino lại biết?

- Tại thằng đó thích mấy đứa cao to như ngựa. Con đó không phải thường đi ra ngoài mà không mang vớ đó sao?

- Anh Severino nói với anh như thế hả? - Ginia hỏi.

- Cô là em mà không biết sở thích của anh mình sao? - Massimo vừa nói vừa cười - Hỏi thử con Amelia xem sao. Bộ không phải nó hay đến nhà cô à?

Điều này thì Ginia chưa bao giờ nghĩ tới. Ý tưởng là Severino thích Amelia, họ đã tỏ tình và thường gặp nhau làm cô mất hứng cả ngày. Nếu đúng vậy thì chuyện Amelia làm bạn với cô chỉ là điều giả dối. “Mình chỉ là một đứa bé con” Ginia nghĩ thế và cố kìm cơn giận dữ, cô bỗng nhớ lại mình đã kinh tởm thế nào khi thấy Amelia ngồi trần truồng làm mẫu. “Mà có thật không?” cô tự hỏi. Severino yêu ai thì cô không thể tưởng tượng, nhưng cô chắc chắn là nếu lần ấy anh thấy Amelia ngồi mẫu thì chắc sẽ không còn thích cô ta nữa. “Mà lỡ anh ấy vẫn thích thì sao?”, “Nhưng tại sao đàn bà chúng tôi phải lột truồng ra chứ?”, cô tự hỏi trong tuyệt vọng.

Đến chiều thì Ginia bình tĩnh hơn và cô tin là Massimo nói vậy chỉ để nói mà thôi. Khi ngồi ăn cơm với anh trai, nhìn bàn tay có những móng gãy nhăm nhở, cô hiểu ra là Amelia không thể đến với anh mình, cô ta đã quen với những gì khác kia. Rồi cô ngồi một mình trong ánh sáng mờ, chợt nhớ lại những buổi tối tháng tám thật đẹp, lúc Amelia đến gọi mình, thì vừa lúc đó cô nghe giọng cô ta sau cánh cửa.

5

- Tao đến thăm mày đây! - Amelia nói. Ginia không trả lời ngay.
- Mày còn giận hả? Thôi quên đi! Thằng anh mày có nhà không?
- Ảnh vừa mới đi ra ngoài.

Amelia mặc bộ đồ cũ, tóc chải kỹ và đính những viên đá đỏ. Cô đến ngồi lên ghế sofa và hỏi Ginia có muốn đi chơi đâu không. Cô vẫn nói bằng cái giọng ngày nào, nhưng nhỏ hơn, có lẽ do bị cảm.

- Mày đến thăm tao hay thăm anh Severino? - Ginia hỏi.
- Con này thiệt... thôi bỏ đi! Tao chỉ muốn giải khuây thôi, nếu mày muốn thì mình đi chơi.

Ginia thay vớ rồi cả hai cùng đi nhanh xuống cầu thang và Amelia nghe bạn kể chuyện xảy ra trong tháng.

- Còn mày đã làm những gì? - Ginia hỏi.

- Có làm quái gì đâu - Amelia vừa đáp vừa cười - Tao chả làm cái quái gì cả. Tối nay tao tự nhủ, đi hỏi con Ginia xem nó có còn nghĩ đến lão già râu không?

Tuy không biết thêm chuyện gì khác nhưng Ginia cũng rất vui vì Amelia đã đến.

- Thôi mình đi uống cái gì đi! - Ginia đề nghị.

Khi ngồi uống nước, Amelia hỏi:

- Tại sao mày không bao giờ đến thăm tao?
- Tao biết mày ở đâu mà tìm!
- Xạo hoài. Ngày nào tao không ngồi ở quán cà phê.
- Mày chưa bao giờ nói cho tao biết chuyện đó.

Ngày hôm sau Ginia ra tìm bạn ở quán cà phê. Đó là một quán nước mới mở, nằm dưới dãy hàng hiên. Ginia nhìn quanh quất để tìm Amelia, cô chưa thấy bạn nhưng Amelia đã gọi thật to, như thể họ đang ở trong nhà vậy. Ginia thấy bạn mặc chiếc áo khoác xám thật đẹp, đầu đội mũ có mạng che, nên khó nhận ra.

Amelia đang ngồi vắt chân, một tay chống cằm như đang ngồi mẫu vậy.

- Mày đã tới - cô ta vừa nói vừa cười.
- Mày không đợi ai chứ? - Ginia hỏi.

- Lúc nào mà tao không đợi. - Cô vừa nói vừa xịch qua một bên cho bạn ngồi - Đó là công việc của tao mà. Để có thể được khỏa thân trước một họa sĩ, cần phải xếp hàng, cô bạn ạ.

Trên bàn, trước mặt Amelia, có một gói thuốc và tờ báo. Vậy là con này mới lãnh lương đây.

- Cái mũ này khá đẹp nhưng nó làm mày già đi - Ginia nói và nhìn sâu vào mắt bạn.

- Tao đã già rồi chứ còn trông gì nữa. Mà không thích hả?

Amelia ngồi tựa lưng vào tấm gương, như thể cô đang ngồi trên ghế sofa, nhìn về phía trước. Qua tấm gương phản chiếu trước mặt, Ginia nhìn thấy mình thấp hơn Amelia, trông giống như hai mẹ con.

- Mà thường ra đây ngồi hả? - Cô hỏi - Bọn họa sĩ cũng thường đến đây?

- Họ chỉ đến khi nào họ muốn. Còn hôm nay thì tao chưa thấy mống nào hết.

Đèn chùm bật sáng, nhiều người qua lại bên ngoài cửa kiếng. Trong phòng đầy khói thuốc nhưng yên tĩnh. Tiếng ồn hay giọng nói, nếu có, hình như đến từ xa. Ginia quan sát hai cô gái ngồi trong góc phòng đang hỏi chuyện với các hầu bàn.

- Máy cô đó cũng là người mẫu hả?

- Tao không biết - Amelia đáp - Mà uống cà phê hay uống chút rượu nhẹ?

Trước đây Ginia luôn nghĩ rằng người ta chỉ đến quán cà phê để ngồi với bạn trai. Cô không thể hiểu được là Amelia có thể ngồi một mình ở đó suốt buổi chiều, tuy vậy cô vẫn thấy rất hay khi mình làm xong việc ở tiệm may, có thể đi dạo dưới hàng hiên và có một nơi để đến, nên hôm sau cô cũng quay trở lại. Vì biết chắc là Amelia sẽ rất vui khi nhìn thấy mình nên cô cũng cảm thấy vui vui. Lần này Amelia nhìn thấy cô qua cửa kiếng, cô ra hiệu cho bạn chờ rồi bước ra ngoài. Họ cùng đi đến trạm xe điện.

Chiều đó Amelia không nói gì nhiều. Cô chỉ nói:

- Trong đó có mấy thằng mất dạy.

- Bộ mà đang đợi ai hả?

Trước khi chia tay họ hẹn ngày mai gặp lại nên Ginia tin rằng cô bạn cũng muốn gặp lại mình và nếu vừa rồi có chuyện gì không vui thì có lẽ do những nguyên nhân gì khác.

- Họ tiếp xúc bằng cách nào? Một họa sĩ đến gần và hỏi mà có muốn làm mẫu cho ông ta không hả? - Ginia cười và hỏi bạn.

- Cũng có nhiều tay chả nói gì - Amelia giải thích - Họ không cần người mẫu.

- Vậy thì họ vẽ cái gì? - Ginia hỏi.

- Làm sao biết được? Có tên còn kể là hấn vẽ như chúng mình thoa son môi vậy. *"Khi em thoa son thì em vẽ cái gì? Anh vẽ cũng vậy thôi"*.

- Nhưng với son thì chỉ có thể vẽ môi thôi.

- Thì hấn vẽ trên vải. Thế thôi. Chào cô bạn.

Amelia đùa như vậy nhưng không cười, Ginia lo sợ là có thể xảy ra chuyện gì, người cô khó chịu và trên đường về nhà cô cảm thấy cô đơn. May là ở nhà, cô còn phải nấu mì cho Severino. Sau khi ăn, tâm trạng của cô đã khác. Khi màn đêm buông xuống, lúc đó cô có thể đi chơi một mình hay đi với Rosa. Có lần cô nghĩ, "Mình đang sống cuộc đời gì vậy? Không nghỉ ngơi một chút nào!". Nghĩ thế nhưng cô lại thấy thích cuộc đời đó, bởi vì chỉ như thế cô mới tìm được

giây phút yên tĩnh tuyệt diệu vào buổi xế hay ban đêm đến quán cà phê tìm gặp Amelia để thư giãn. Nếu không chơi với Amelia, có lẽ cô sẽ có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn, nhưng để làm gì, khi mà thời tiết đã bắt đầu xấu và không còn thú vị gì khi băng ngang qua đường?

Nếu có một điều gì phải xảy ra trong mùa đông năm ấy, Ginia linh cảm, thì nó phải đến từ phía Amelia chứ không phải từ những đứa bạn ngu ngốc như Rosa hay Clara.

Ở quán cà phê, Ginia bắt đầu làm quen với một số người. Có một ông trông rất giống lão râu và khi họ đi về ông ta vẫy tay chào Amelia. Amelia cho biết ông ta không phải là họa sĩ. Có một chàng thanh niên cao ráo thường đậu xe trước hàng hiên, hay đi cùng với một bà ăn mặc rất lịch sự, đến quầy, Amelia nói không quen anh ta nhưng biết chắc anh ta không phải là họa sĩ: *Không có nhiều họa sĩ đâu! Mà đừng tưởng bở! Ai làm việc nghiêm túc thì không có thời gian đến quán cà phê*. Nói chung là Amelia quen nhiều người hầu bàn hơn là khách vãng lai. Ginia rất vui khi nghe họ nói đùa, dù cô thận trọng, không vồ vập với bất cứ người nào.

Có một người thường ngồi với Amelia và lần đầu gặp mặt, anh ta đã chào Ginia mà chẳng nhìn cô. Đó là một thanh niên tay chân đầy những lông, thắt chiếc cà vạt trắng, đôi mắt rất đen, tên là Rodrigues. Hình như anh không phải là người Ý, nghe giọng hơi lơ lớ. Amelia cư xử với anh như với một thanh niên mới lớn, cô nói với anh là nếu không phung phí số tiền trong quán cà phê thì chỉ trong 10 ngày anh ta có thể thuê được một cô người mẫu.

Ginia nghe chuyện với vẻ thích thú, còn anh ta bắt đầu nói bằng cái giọng ngập ngừng, đối xử Amelia vừa như với một cô gái đẹp vừa như với một cô bé nhõng nhẽo. Amelia mỉm cười nhưng có khi cũng khó chịu và bảo anh ta đi chỗ khác. Thế là Rodrigues đổi qua ngồi ở bàn khác, lấy viết chì ra viết, nhưng liếc nhìn cô bằng nửa con mắt.

- Đừng quan tâm đến hắn - Amelia nói - Hắn sẽ thích thú nếu chúng ta quan tâm. - Mỗi lần một ít, dần dà Ginia cũng quen và không còn để ý đến việc ấy nữa.

Một buổi tối cả hai người cùng đi ra ngoài mà không có chủ đích gì. Họ đi dạo một lúc rồi trời đột ngột đổ mưa nên chạy đến trú dưới một mái hiên. Trời hơi lạnh, nhất là khi vớ bị ướt mà phải đứng yên một chỗ. Amelia nói:

- Nay, nếu có Guido ở nhà, mà có muốn đến nhà anh ta không?

- Guido là ai vậy?

Amelia thò đầu ra ngoài, nhướn cổ nhìn về phía cửa sổ ở căn nhà trước mặt.

- Có đèn. Chúng mình đi đi, trú mưa ở trong nhà tốt hơn.

Họ leo lên ít nhất là 6 tầng lầu mới đến tầng áp mái, khi Amelia đứng lại hốt hển thở và hỏi:

- Mà có sợ không?

- Tại sao tao phải sợ? - Ginia hỏi lại - Bộ mà không quen anh ta à?

Khi gõ cửa, họ nghe tiếng cười từ bên trong căn phòng, một tiếng cười nhỏ nhẹ nhưng khó thương làm Ginia chợt nhớ đến Rodrigues.

Họ nghe tiếng chân, cánh cửa mở ra nhưng không nhìn thấy ai.

- Xin phép vào nhé - Amelia vừa nói vừa bước vào trong.

Đúng là có Rodrigues thật, hẳn ta đang ngồi trên ghế sofa đặt sát tường dưới ánh sáng thật chói của bóng đèn trần. Nhưng trong phòng còn có một người khác đang đứng, anh ta mặc sơ mi với cái quần lính, tóc vàng, lấm bụi, đang nhìn họ và mỉm cười. Ginia nheo mắt vì ánh đèn chói sáng. Tranh và màn che phủ cả ba bức tường, còn toàn cảnh thứ tư là cửa sổ.

Amelia nửa nghiêm nghị nửa đùa giỡn nói với Rodrigues:

- Đi chỗ nào cũng gặp anh! Anh có mặt ở khắp nơi.

Rodrigues vẫy tay chào cô và lau bầu:

- Guido, cô đây là Ginia.

Lúc đó người lính mới đưa tay ra cho cô bắt nhưng nhìn cô với vẻ xấc láo và mỉm cười.

Ginia hiểu là mình cần phải tự nhiên. Cô nhìn những bức tranh treo trên tường, phía trên đầu Amelia và Guido. Chỉ có vài bức chân dung còn dường như phần lớn là tranh phong cảnh với núi đồi và cây cối. Cô nhìn cái bóng đèn trần không có gì che chắn, giống như đèn trong một căn nhà chưa xây xong, nó làm cho người ta mờ mắt nhưng chẳng chiếu sáng bao nhiêu. Cô nhận ra là ở đây không có nhiều màn cửa như ở nhà lão râu, trừ một chiếc màn đỏ, che ở cuối phòng. Ginia hiểu là phía sau bức màn đó còn có một căn phòng khác nữa.

Guido hỏi họ muốn uống gì. Trên cái bàn lớn đặt giữa phòng có một cái chai và vài cái ly.

- Bọn em đến để sưởi ấm - Amelia nói - Bọn em bị mưa ướt đến đầu gối nè.

Guido rót rượu vang đỏ ra ly và Amelia mang một ly đến cho Rodrigues làm anh ta phải ngồi dậy. Trong khi uống Amelia nói:

- Tôi rất tiếc là bây giờ anh phải đứng dậy để nhường chỗ cho chúng tôi sưởi ấm chân. Chiếc giường này phải dành cho phụ nữ chứ. Mà cũng lại đây đi, Ginia!

Nhưng Ginia không muốn nằm, cô nói rượu vang đã làm người nóng lên rồi nên cô ngồi xuống ghế. Lúc đó thì Amelia đã tháo giày, cởi áo khoác và nằm xuống, kéo chiếc mền đắp lên trên. Rodrigues ngồi trên mép ghế sofa.

- Các người cứ tiếp tục nói chuyện đi - Amelia nói - Chỉ có ánh đèn này làm tôi khó chịu thôi.

Nói xong, cô vói tay lên tường và tắt đèn.

- A, được rồi. Cho tôi xin liều thuốc.

Ginia ở trong bóng tối, bàng hoàng. Nhưng cô nhận ra là Guido đang bước đến sofa, cô còn nghe tiếng diêm quẹt cọt xát và nhìn thấy hai khuôn mặt trong ánh lửa như hai chiếc bóng. Sau đó là bóng tối và trong một lát hình như không có ai thở mạnh. Ngoài cửa sổ có thể nghe tiếng mưa đang rơi.

Có ai đó đang nói một điều gì, mà Ginia vẫn chưa hết bàng hoàng, nên không nghe rõ. Cô nhận ra Guido đang đi đi lại lại trong phòng, bình tĩnh hút thuốc. Cô nhìn theo đóm thuốc cháy đỏ và lắng nghe tiếng chân. Cô nghe thấy Amelia và tên kia đang bắt đầu cãi nhau. Chỉ đến khi làm quen với bóng tối, khi phân biệt được cái bàn và bóng của những người kia hay những bức

tranh treo trên tường thì cô mới bình tĩnh lại. Amelia đang nhắc lại với Guido về một lần cô bị bệnh và đã ngủ trên chiếc sofa đó.

- Nhưng lúc đó nhà này không có ông bạn kia - cô nói - mà anh bảo hẳn làm gì vậy? Bộ anh cũng bắt hẳn khóa thân hả?

Tất cả mọi chuyện đang xảy ra trong phòng đối với Ginia rất lạ nên sau một lúc cô buột miệng:

- Giống như đang ở rạp ciné.

- Ở đây không cần phải trả tiền vé.

Từ cái xó của mình Rodrigues đáp lời cô. Guido vẫn tiếp tục đi đi lại lại trong phòng, đôi giày lính của anh làm rung rinh cái sàn nhà mỏng manh. Họ cùng nói chuyện nhưng có lúc Ginia nhận biết Amelia im lặng, cô chỉ nhìn thấy điều thuốc, rồi cả Rodrigues cũng im lặng nốt. Trong phòng chỉ có tiếng Guido giải thích về một điều gì mà cô không hiểu vì cô đang lắng tai về phía sofa. Có một thứ ánh sáng của ban đêm đến từ khung cửa kính, giống như một phản chiếu của các ánh đèn dưới cơn mưa. Cô nghe tiếng mưa rơi từng hạt, đập lên mái, chảy dài và tuôn xuống máng xối. Mọi thứ đều ngẫu nhiên im lặng, như những cơn mưa và tiếng nói. Không khí trong phòng dường như lạnh hơn. Ginia mở to mắt trong bóng tối để phân biệt đâu là đóm thuốc của Amelia.

Họ chia tay nhau trước cổng, khi trời vừa tạnh mưa. Ginia vẫn còn nhìn thấy căn phòng bẩn thỉu và ẩm ướt có bóng đèn trần chiếu sáng như ngọn đèn đường. Nhiều lần Guido đã bật đèn để rót rượu hay để tìm một cái gì đó, và Amelia hai tay bịt mắt hét lớn trên sofa là anh ta phải tắt đèn, rồi cô nhìn thấy Rodrigues ngồi thu mình, lưng dựa vào bức tường phía dưới chân sofa, bất động.

- Hai anh đó không có người giúp việc, vậy thì ai quét dọn căn phòng? - Ginia hỏi bạn trên đường về nhà.

Amelia nói là Guido quá tin bạn nên đã giao chìa khoá phòng cho Rodrigues.

- Anh Guido vẽ những bức tranh đó hả?

- Nếu tao là ảnh thì tao sợ tên Bồ Đào Nha đó sẽ lên bán hết tranh và còn cho người thuê lại một phần căn phòng nữa đó.

- Mà có bao giờ làm mẫu cho Guido không?

Amelia vừa đi vừa kể cho bạn nghe là cô đã quen Rodrigues như thế nào. Hồi đó, cô đang ngồi mẫu cho một ông họa sĩ. Thỉnh thoảng Rodrigues cũng có xuất hiện, như vừa rồi, anh ta ngồi trong phòng vẽ như ngồi trong quán cà phê; thu mình trong một góc, hết nhìn người mẫu đến nhìn họa sĩ nhưng chẳng bao giờ nói gì. - Anh ta thích thắt cà vạt trắng. Với một cô người mẫu khác mà tao quen, anh ta cũng làm như vậy.

- Nhưng không phải là anh ta cũng vẽ sao?

- Làm gì có con nào tuyệt vọng đến nỗi phải khóa thân trước mặt thằng đó?

Ginia rất muốn xem lại những bức tranh của Guido, bởi cô biết là chỉ có ban ngày mới nhìn rõ được màu sắc. Nếu cô biết được khi nào không có Rodrigues ở nhà, chắc cô sẽ thu hết can đảm để quay lại xưởng vẽ một mình. Cô tưởng tượng lúc mình đang leo lên, gõ cửa, nhìn thấy Guido mặc chiếc quần lính, và cô sẽ mỉm cười chào anh để che bớt ngượng ngùng. Điều cô thú vị là anh chàng họa sĩ này trông chẳng giống một họa sĩ tí nào. Ginia nhớ là khi anh bắt tay cô với ánh mắt khích lệ, giọng nói của anh trong bóng tối của căn phòng, rồi khuôn mặt của anh. Lúc bật đèn, anh nhìn cô như thể họ là một đôi, nếu không kể đến Rodrigues và Amelia. Nhưng bây giờ không chỉ có Guido, cô còn phải tính chuyện với anh chàng Bồ Đào Nha kia nữa.

Ngày hôm sau ở quán cà phê, cô hỏi Amelia ngày chủ nhật Guido có được về nhà không.

- Trước đây thì tao biết - Amelia trả lời - nhưng lâu rồi tao không gặp anh ấy.

- Rodrigues nói là lúc nào muốn, tao có thể đến xưởng vẽ của anh.

- Vậy à... ừm ừm... - Amelia nói.

Tuy vậy nhiều ngày sau họ không còn gặp anh ta ở quán cà phê nữa.

- Mà có muốn đánh cược là anh ta muốn mình đến xưởng vẽ để tìm gặp anh ta không? Nhất là bây giờ đã có sẵn giường để dàn cảnh và chờ đón chúng ta! Tên đó là vậy! - Amelia nói.

- Đừng tưởng bỏ! Vậy thì cứ chờ đi nhé, *ông bạn* - Ginia đáp.

Nhưng nghĩ lại, Ginia thấy việc Amelia nằm lên giường rồi tắt đèn khi có người lạ cũng chưa hẳn là hành động ghê gớm gì cho lắm. Cả Guido lẫn Rodrigues, dường như chẳng quan tâm đặc biệt gì. Điều mà cô day dứt là ý nghĩ về những gì mà Amelia có thể đã làm vào thời gian trước, khi căn phòng ấy chỉ có một mình Guido.

- Năm nay anh Guido được bao nhiêu tuổi vậy? - Ginia hỏi.

- Trước đây anh ta bằng tuổi tao.

Nhưng rồi họ không còn gặp Rodrigues nữa. Ginia, một hôm phải đi ra ngoài vì công việc, đi ngang qua con đường mà họ đã đi đêm ấy. Cô nhìn lên cao và thấy cái mặt tiền hình tam giác của xưởng vẽ. Không cần nghĩ ngợi nhiều, cô leo lên các bậc thang - ôi sao mà nó cao thế - nhưng khi lên đến tầng cuối, thấy có nhiều cánh cửa mà cô không biết phải gõ cửa nào. Cô biết Guido không phải là họa sĩ nổi tiếng, bởi chẳng có bảng tên trên cửa, rồi khi bước xuống các bậc thang cô thấy thương thương khi nhớ đến chiếc bóng đèn sáng chói đã thấy trong nhà đêm ấy, đối với một họa sĩ, cô nghĩ là có thể xem nó như một kẻ giết chết màu sắc.

Khi gặp lại Amelia, cô đã không kể cho bạn nghe về cuộc viếng thăm bất thành đó.

Một ngày, khi hai người nói chuyện, Ginia hỏi bạn tại sao đàn ông lại thích làm họa sĩ.

- Bởi vì có nhiều người mua tranh - Amelia trả lời.

- Nhưng đâu phải ai cũng mua đâu - Ginia nói - Còn đối với các họa sĩ mà không có ai mua tranh của họ thì sao?

- Đó là một sở thích như các sở thích khác thôi - Amelia nói - Tuy vậy họ cũng nghèo lắm.

- Chắc họ vẽ vì nó mang lại cho họ một sự thỏa mãn nào đó. - Ginia nói.

- Chưa chắc đâu! Mà có khi nào may một bộ đồ mà không bao giờ mặc không? Cái tên Rodrigues là khôn nhất, hẳn nói hẳn là họa sĩ, nhưng chưa từng ai thấy hẳn cầm cây cọ trong tay.

Ngay trong ngày hôm đó Rodrigues đến quán cà phê và cặm cụi vẽ gì đó trong một quyển sổ tay.

- Anh đang làm gì vậy? - Amelia vừa hỏi vừa cầm lấy tờ giấy. Ginia cũng tò mò nhìn xem, nhưng cả hai chỉ thấy những đường nét ngoằn ngoèo trông như những phế quản của buồng phổi con người.

- Cái gì vậy? - Amelia hỏi - Đây có phải là một nhánh xà lách không? - Rodrigues không trả lời, cũng không phủ nhận. Họ lật tiếp quyển sổ tay, trên đó có rất nhiều bức vẽ, có cái giống những thân cây, có cái giống những khuôn mặt mà không có mắt, chỉ có những đốm đen rời rạc làm hai cô không hiểu đó là những khuôn mặt hay phong cảnh.

- Đây có thể là những vật nhìn thấy trong đêm dưới ánh đèn gas - Amelia nói.

Rodrigues cười to, nhưng Ginia cảm thấy thương hại anh ta hơn là giận dữ.

- Không có cái gì đẹp cả - Amelia tiếp tục - nếu anh mà vẽ chân dung tôi như vậy thì tôi sẽ

không thèm chào anh đâu. Rodrigues ngược mắt nhìn cô ta mà không nói gì.

- Một người mẫu đẹp với anh là một sự phí phạm - Amelia nói tiếp - Mà anh tìm người mẫu ở đâu? Ở nơi đó hả?

- Tôi không sử dụng người mẫu - Rodrigues nói. Tôi tôn trọng tờ giấy vẽ.

Ginia nói với anh là cô ta muốn xem lại những bức tranh của Guido. Rodrigues bỏ quyển sổ tay vào túi và nói:

- Xin tuân lệnh!

Họ hẹn nhau để cùng đi đến xưởng vẽ vào ngày chủ nhật tới, Ginia đã phải bỏ một phần thánh lễ Misa vì sợ đến trễ. Đã đồng ý gặp nhau ở cổng ra vào nhưng đến đó mà Ginia chẳng thấy ai nên leo lên một mình. Lại một lần nữa cô đứng do dự trước bốn cánh cửa ngoài hành lang, không biết vào cửa nào nên cô lại leo xuống. Xuống đến nửa thang chợt nghĩ sao mình ngu thế, cô lại đi ngược lên rồi đứng áp tai vào cánh cửa gần cầu thang để nghe. Vừa lúc đó từ một khung cửa khác có một người đàn bà đầu tóc bù xù bước ra, bà ta mặc bộ đồ thường, tay cầm xô nước. Giật mình, Ginia đứng thẳng người lên và hỏi bà nhà ông họa sĩ. Người đàn bà chẳng nhìn cô và cũng chẳng thèm trả lời, cứ cầm đầu đi thẳng. Ginia đỏ mặt và run lên, cô nín thở đứng chờ cho yên tĩnh một lát rồi cầm đầu chạy vù xuống cầu thang.

Ở cổng chính, thỉnh thoảng có người ra vào, khi đi ngang ai cũng đều liếc nhìn cô. Ginia bắt đầu tuyệt vọng, cô đi qua đi lại, đã thế từ phía bên kia đường còn có tay thanh niên làm ở cửa hàng thịt đứng dựa lưng vào khung cửa chăm chăm nhìn cô với ý đồ chẳng lấy gì tốt đẹp. Cô muốn hỏi thăm người gác đàn nhà ông họa sĩ, nhưng rồi cô nghĩ tốt hơn hết là đợi Amelia. Đã gần giữa trưa rồi.

Điều tệ nhất là buổi xế hôm đó cô cũng không có hẹn với Amelia nên phải ở nhà một mình. "Tất cả đều hồng hét. Mình chả làm được tích sự gì", cô nghĩ. May là lúc đó Rodrigues chợt xuất hiện, anh ta nhìn cô rồi ra dấu.

- Amelia đang ở trên phòng - anh ta nói tỉnh bơ - Cô ta bảo em lên đi.

Ginia leo lên cầu thang với Rodrigues mà chẳng nói lời nào. Cánh cửa chính là cái cuối cùng, nơi cô đã đứng áp tai mà chẳng nghe gì bên trong. Amelia đang ngồi trên sofa, hút thuốc như thể đang ngồi ở quán cà phê.

- Tại sao mày không leo lên? - Cô ta hỏi, bình tĩnh. Ginia nói "mày thật ngốc" nhưng cả cô ta lẫn Rodrigues đều cho rằng cô phải leo lên, nên cô không thể cãi họ được. Cô cũng không thể nói to lên là mình đã đứng áp tai lắng nghe ở cửa, vì như vậy tình cảnh sẽ còn xấu hơn. Nhưng chỉ cần nhìn sự bình tĩnh của hai người đó thì cô đã hiểu là cái ghế sofa kia biết rất rõ chuyện gì vừa xảy ra. "Bọn họ tưởng mình ngốc chắc", Ginia nghĩ và cô nhìn xem tóc của Amelia có bị rối không và cố tìm hiểu đôi mắt của chàng kia đang tiết lộ điều gì.

Cái mũ có mạng che của Amelia được vắt lên trên bàn và Rodrigues đang đứng tựa lưng vào thành cửa sổ, cô đắm đắm nhìn anh ta với vẻ giễu cợt.

- Biết đâu Ginia rất hợp với chiếc mũ có mạng che này - Bỗng dưng Amelia nói vậy.

Ginia làm bộ nhẩn mặt nhưng cô không dời chỗ mà bắt đầu nhìn những bức tranh trên đầu Amelia. Nhưng những bức tranh màu kia không còn làm cô quan tâm nữa. Cô nhúu mũi vì trong cái lạnh, cô còn nghe một mùi khó chịu từ mùi dầu thơm của Amelia. Cô không thể nào nhớ lại được cái mùi trong phòng hôm đó.

Thế rồi cô vừa bước trong phòng vừa nhìn những bức tranh trên tường. Cô chăm chú nhìn một bức phong cảnh hay một đĩa trái cây; cô đứng lại; cô quyết định không rời mắt; chẳng ai nói chuyện. Có một vài bức chân dung phụ nữ, nhưng cô không quen những khuôn mặt đó. Cô đến cuối phòng và đứng trước chiếc màn che, vải dày và nặng, phủ kín bức tường. Cô nhớ là đã thấy Guido lấy những chiếc ly từ phía sau bức màn đó; và cô hỏi nhỏ “Tôi có thể vào không” nhưng hai người kia không nghe bởi họ đang nói chuyện, thế là Ginia vén chiếc màn để nhìn vào trong, nhưng cô chẳng thấy gì ngoài một chiếc giường chưa dọn dẹp và một căn phòng nhỏ có một bồn rửa mặt. Trong đó cũng có mùi của Amelia và Ginia chợt nghĩ rằng thật tuyệt vời nếu mình được nằm ngủ trong cái góc nhỏ đó.

- Rodrigues có thể chết vì ý muốn có được mày ngồi mẫu cho hắn - Ginia nói khi họ trở về nhà.

- Sao mày biết?

- Bộ mày không thấy hắn cứ quanh quẩn và nhìn trộm đùi của mày sao?

- Thì cứ để cho hắn nhìn! - Amelia nói.

- Mà mày đã từng bao giờ ngồi mẫu cho Guido chưa?

- Chưa bao giờ! - Amelia đáp.

Họ đi ngang qua quảng trường và nhìn thấy Rosa đang choàng tay đi với một gã nào đó, không phải là Pino. Cô ta đi nghiêng nghiêng, áp người vào anh ta giống như đang bị treo giò. Ginia nói:

- Nhìn kìa, tụi nó làm như có thể lạc nhau vậy.

- Thì hôm nay là chủ nhật mà, chuyện gì cũng có thể làm được hết. - Amelia đáp.

- Nhưng không thể làm như vậy ở quảng trường. Bọn đó buồn cười thật!

- Cũng tùy thôi. Khi một con ngốc muốn, nó có thể làm bất cứ điều gì.

Ginia nghe Rodrigues nói là những buổi chiều được xả trại Guido cũng thường đến làm việc ở xưởng vẽ.

- Thằng đó còn vẽ vào ban đêm nữa kìa. - Cần phải che mắt nó. Trước khung vải nó mất lý trí như con bò mộng đang lóa mắt và nổi điên. - Rodrigues vừa nói vừa cười đắc ý về cách trêu ghẹo của mình.

Tuy không nói ra, nhưng một buổi chiều Ginia trông thấy Rodrigues ngồi một mình ở quán cà phê, cô liền đi đến xưởng vẽ. Lần này leo lên cầu thang tim cô cũng đập mạnh như lần trước nhưng vì một lý do khác. Đến trước cửa cô không có thời gian suy tính vì cửa mở.

- Mời vào - Guido nói.

Ginia hơi bối rối khi đóng cánh cửa sau lưng mình. Cô dừng lại thở hổn hển dưới cái nhìn của Guido. Có lẽ do thời điểm đó, ánh nắng chiếu qua chiếc màn nhung và nhuộm đỏ không gian trong phòng. Guido hơi cúi xuống nhìn cô và hỏi:

- Có chuyện gì không em?

- Mà... anh không nhận ra em sao?

Guido đang mặc chiếc sơ mi dài tay và chiếc quần dài màu xám.

- Có còn ai khác nữa không? - Anh hỏi.

Ginia giải thích là mình chỉ đến đây một mình, còn Amelia đang ngồi ở quán cà phê.

- Rodrigues nói là em có thể đến đây để xem tranh. Một buổi sáng bọn em có đến nhưng anh không có ở đây.

- Vậy mời em ngồi - Guido nói - Tôi đang dở tay, phải làm cho xong việc này đã.

Anh quay lại gần cửa sổ, cạo bảng trộn màu bằng dao. Ginia đến ngồi bên ghế sofa, cô cảm thấy như mình bị té xuống đất vì nó quá thấp. Cô hơi bối rối vì anh ta gọi mình bằng em và bỗng bật cười khi nghĩ rằng, các họa sĩ và thợ máy, đều xưng hô một cách tự nhiên như vậy. Tuy nhiên cô cũng cảm thấy dễ chịu khi được ngắm mắt trong cái ánh sáng dịu dàng của căn phòng này. Thật là êm ái.

Guido hỏi vài điều về Amelia.

- Chúng em là bạn - Ginia trả lời - Nhưng em làm việc ở một tiệm may.

Căn phòng như tối dần. Ginia đứng lên, xem một bức tranh. Đó là tranh vẽ những lát hồng đào, trông chúng như trong suốt và mỏng nước. Ginia còn nhận ra trong tranh có một lớp ánh sáng phản chiếu màu hồng, làm cô nhớ đến màu đỏ của tấm màn nhung khi mới bước vào nhà. Cô hiểu là muốn vẽ giỏi cần phải biết tất cả những điều này nhưng không dám nói điều đó với Guido. Guido bước theo sau lưng cô, anh cũng xem tranh, và thỉnh thoảng mới nói:

- Tranh cũ đấy!

- Nhưng rất đẹp - Ginia nói, và tim cô bỗng đập lên rộn rã vì cảm nhận như có một bàn tay đang đo đạc và sắp sửa đặt lên vai mình.

- Đẹp thật - cô nói và bước sang một bên, nhưng Guido vẫn đứng yên chỗ cũ.

Trong khi Guido châm thuốc hút, Ginia đứng dựa lưng vào bàn vẽ và hỏi anh về những người trong các bức chân dung và anh ta đã từng bao giờ vẽ Amelia chưa. "Nó làm người mẫu mà", cô nói.

Nhưng Guido như rút từ trên mây, anh nói chưa bao giờ biết chuyện này.

- Thiệt mà, em đã thấy nó ngồi mẫu.

- Thiệt vậy sao? Cho họa sĩ nào vậy?

- Em không nhớ tên, nhưng nó làm người mẫu cho các họa sĩ.

- Khỏa thân à? - Guido hỏi.

- Vâng.

Thế là Guido bắt đầu cười to.

- Thế là cô ta làm đúng nghề rồi đấy. Cô ấy rất thích khoe cặp đùi của mình. Mà em cũng làm người mẫu hả?

- Không, em làm việc - cô đáp rồi đứng ngay dậy. - Bây giờ em phải đi đến tiệm may.

Ginia hơi tự ái vì Guido đã không hề nghĩ đến việc vẽ chân dung cô. Nếu khuôn mặt của cô đã làm cho lão râu kia thích thì tại sao điều đó không xảy ra với Guido? - Amelia hay kể nhiều chuyện linh tinh lắm - cô nói - Nó thích quậy phá. Nhưng không ai biết thực ra nó muốn gì.

- Trước đây, chơi với cô ta vui lắm - Guido vui vẻ nói - Xưởng vẽ này đã từng chứng kiến nhiều chuyện thật vui lắm.

- Nó sẽ còn chứng kiến nhiều nữa. Amelia và Rodrigues sẽ không để mất thời gian đâu.

Guido nhìn cô vừa nghiêm trang vừa mỉm cười. Trời sắp tối, cô thấy khó đoán rõ ngụ ý của anh. Ginia đang chờ một câu trả lời, nhưng nó đã không đến. Sau một hồi yên lặng, Guido nói:

- Anh thích em, Ginia. Em biết không, anh thích em vì em không hút thuốc. Mấy cô hút thuốc cô nào cô nấy cũng đều có chuyện đời phức tạp hết.

- Ở đây không hôi mùi sơn như ở các xưởng vẽ khác - Ginia bỗng nói như vậy.

Guido đứng lên và bắt đầu cho tay vào áo vest:

“Mùi dung môi đó. Mùi đó thơm chứ?” Rồi cô không hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ thấy là anh ta đứng trước mặt, nhưng có một bàn tay đang vuốt nhẹ trên ót mình, trong khi cô đưa hai tay lên che mặt như một con ngốc thì hông cô va chạm vào cạnh bàn. Mặt đỏ như một cục than hồng, cô nghe Guido đang áp sát vào mình và nói: “Mùi nách của em còn thơm hơn mùi dung môi nữa đấy”.

Ginia đẩy anh ra, cô lao ra cửa và chạy thật nhanh xuống cầu thang. Cô chỉ ngừng lại lúc leo lên xe điện. Sau bữa ăn tối, cô đi xem chiếu bóng để khỏi phải nghĩ ngợi gì về buổi chiều hôm đó.

Càng nghĩ cô càng hiểu là mình sẽ còn phải trở lên trên đó. Chính điều này đang làm cô tuyệt vọng: cô thừa biết là mình đã làm một điều thật buồn cười mà một người con gái ở lứa tuổi cô không nên làm. Cô chỉ hy vọng là Guido tự ái và không còn tìm cách để ôm cô nữa. Cô còn muốn tự phạt mình vì khi chạy xuống cầu thang, Guido có gọi với theo, nhưng cô đã không nghe, nên bây giờ không biết có phải là anh kêu cô quay lại với anh không.

Suốt buổi tối hôm đó, trong bóng tối của rạp chiếu phim, cô bứt rứt nghĩ rằng, dù bây giờ mình có quyết định thế nào thì cũng phải quay lại xưởng vẽ. Tuy cô vẫn biết là ước muốn gặp lại, để xin lỗi và nói với anh rằng mình là một con ngốc, đã làm cô rất đau khổ.

Hôm sau Ginia không đi đến xưởng vẽ nhưng cô đã rửa nách thật kỹ và còn thoa dầu thơm. Cô nghĩ có lẽ lỗi tại mình nên anh ta mới bị kích thích, tuy nhiên có lúc cô cũng rất vui vì mình đã có can đảm lên đó một mình nên bây giờ đã biết đàn ông thích gì. “Những điều này có lẽ Amelia biết rõ hơn mình, nhưng nó đã trả một giá quá đắt cho sự từng trải đó.”

Ginia gặp cả Amelia lẫn Rodrigues ở quán cà phê. Vừa bước vào cô tưởng là họ đã biết chuyện vì thấy Amelia nhìn mình với ánh mắt rất lạ, nhưng sau một lát lấy lại bình tĩnh, cô giả bộ mệt và giận dỗi, trong khi nghe Rodrigues nói những chuyện tầm phào, cô chỉ nghĩ đến giọng nói của Guido. Giờ thì cô hiểu nhiều chuyện hơn: vì sao Rodrigues vừa nói vừa chồm người về phía Amelia, vì sao anh ta cứ nhắm mắt như con mèo, và vì sao Amelia lại có tình ý với anh ta. “Cái con Amelia có gu như đàn ông, cô nghĩ, trông nó giống như Guido vậy”. Thế rồi cô bật cười, như người ta thường cười một mình.

Ngày hôm sau cô trở lại xưởng vẽ. Buổi sáng đó ở tiệm may bà Bice nói hôm nay là ngày lễ nên buổi chiều cô có thể nghỉ. Về nhà, cô thấy Severino thay áo sơ mi để chuẩn bị đi đến chỗ

họp bạn. Hôm đó là quốc lễ, bên ngoài treo rọp cờ xí nên Ginia đã hỏi anh:

- Không biết người ta có cho lính xả trại không?
- Tốt nhất là họ để yên cho anh ngủ - Severino đáp.

Nhưng Ginia rất hạnh phúc, cô không phải đợi Amelia hay Rosa qua kêu mình. Cô đi ra khỏi nhà ngay. Nhưng khi đứng trước cổng ra vào của tòa nhà, cô lại ân hận vì đã không đi cùng với Amelia.

Cô định nói “Em có việc đi ngang đây nên ghé đến tìm Amelia” và từ từ leo lên cầu thang. Thực sự cô không tin là Amelia đang ở đó, vì cô nghĩ, giờ này con đó thường ở dưới hàng hiên. Nhưng khi leo đến trước cửa và dừng lại để thở, cô nghe giọng nói của Rodrigues.

Cửa mở nên cô nhìn thấy một khoảng trời xuyên qua cửa sổ. Giọng của Rodrigues rất lớn và quả quyết. Ginia bước qua cửa và trông thấy Guido đứng tựa vào bàn lắng nghe.

- Em có thể vào được không?

Cô hỏi rất nhỏ nên họ không nghe. Guido mặc áo màu xám xanh nên trông anh như một công nhân. Anh đưa mắt về phía cô như thể chưa nhìn thấy.

- Em đang đi tìm Amelia - Ginia bước vào và hỏi, giọng lí nhí trong cổ họng.

Lúc này thì Rodrigues đã ngừng nói và Ginia nhìn thấy anh đang ngồi trên sofa hai tay ôm đầu gối, nhìn mình, bất động.

- Amelia có ở đây không các anh?

- Đây đâu phải là quán cà phê - Rodrigues đáp.

Ginia nhìn Guido rồi dừng lại trên bậc cửa. Cô thấy anh đưa hai tay ra phía sau lưng để chống lên bàn, neho mắt, khiến đôi mắt thật nhỏ.

- Xưa nay mấy cô gái đâu có tự lên đây - anh hỏi - Bộ cô em dắt họ đến hả?

Ginia cúi đầu, nghe giọng nói cô biết là Guido không còn giận cô nữa.

- Bước vào đi - họ nói - Đừng làm như con ngốc.

Đó là buổi chiều đẹp nhất mà Ginia chưa bao giờ trải qua. Cô chỉ sợ Amelia đến bất thành linh rồi ăn nói huyền thuyên. May là thời gian trôi qua mà chẳng xảy ra chuyện gì, Guido và Rodrigues vẫn mãi miết tranh cãi. Thỉnh thoảng Guido còn nhìn cô, mỉm cười rồi nói: "Rodrigues là một thằng ngốc".

Đó là buổi thảo luận về hội họa. Guido nổi giận bảo rằng màu sắc là màu sắc. Rodrigues, hai tay ôm đầu gối, cãi lại, nhưng thỉnh thoảng anh ta lại im lặng hay cười đầy ác ý như một con gà trống. Ginia không hiểu lắm về cuộc tranh cãi nhưng khi Guido nói điều gì cô cũng đều thích nghe. Anh có một giọng nói rất ấm. Ginia nín thở, chăm chăm nhìn anh.

Bên ngoài, trên các mái nhà vẫn còn chút nắng. Ginia ngồi gần cửa sổ, hết nhìn trời lại quay sang nhìn hai người, rồi cô lại nhìn chiếc màn ở cuối phòng và nghĩ rằng thật tuyệt nếu có thể núp trong đó để quan sát người nào cứ tưởng là chỉ có một mình mình trong phòng. Ngay lúc đó, cô nghe Guido nói:

- Trời lạnh nhỉ! Nhà còn trà không?

- Có trà và bếp gas, chỉ thiếu mì ống thôi.

- Hôm nay Ginia pha trà nhé - Guido quay lại và nói - Phía sau màn có bếp gas.

- Tốt nhất là em xuống phố mua bánh bích qui cho các anh - Rodrigues nói.

- Không đâu - Ginia đáp - anh là đàn ông thì mới phải đi mua chứ.

Trong khi hai người tiếp tục câu chuyện, Ginia đi ra đằng sau bức màn tìm bếp gas và tách uống trà. Cô đun nước sôi, rửa lại các tách trong bồn dưới ánh sáng mờ mờ của ngọn lửa. Cô nghe hai giọng nói từ phía sau lưng mình và cảm thấy như chỉ còn có mình trong cái góc nhỏ của căn nhà trống, xung quanh chỉ có sự yên tĩnh để tập trung và tự do suy nghĩ. Trong thứ ánh sáng mờ mờ cô thoáng thấy chiếc giường chưa dọn dẹp, nằm giữa một khoảng hẹp giữa bức màn và tường nhà. Ginia tưởng tượng như Amelia đang nằm trên đó.

Khi bước ra căn phòng cô thấy hai người đang tò mò nhìn mình. Ginia lúc đó đã tháo mũ, hất đầu ra phía sau và đi lấy một cái đĩa lớn đặt trên thành cửa sổ, nhưng nó bị dính màu như một tấm bảng pha màu vậy. Guido vội đi lục trong các thùng gỗ và đưa cô một cái đĩa sạch hơn. Trên đĩa đó Ginia đặt lên những chiếc tách còn ẩm ướt. Cô ra bếp và bỏ thêm trà.

Khi uống trà Guido kể cho cô nghe những chiếc tách trà đó được một cô gái trước đây đến nhờ anh vẽ chân dung tặng.

- Bức chân dung ấy bây giờ ở đâu?

Guido cười:

- Nhưng cô đó đâu phải là người mẫu.

- Anh còn ở trong quân ngũ lâu không?

Ginia vừa hỏi vừa chậm rãi uống tách trà của mình.

- Thật không may cho tên Rodrigues kia, tháng sau anh được xuất ngũ rồi - Guido nói thêm - Mà nè, em không còn giận anh nữa chứ?

Ginia chỉ vừa nhếch miệng và mỉm cười rồi lắc đầu.

- Vậy thì mình hãy xem nhau là anh em đi nhé - Guido nói.

Mọi chuyện đều tốt đẹp, nhất là sau bữa cơm tối. Amelia đến rủ Ginia. Hôm ấy cô ta cũng rất vui. - Bởi vì khi được nghỉ lễ không phải làm gì - cô nói - tao rất sướng.

Họ cùng đi dạo, nói nói cười cười như hai con ngốc.

- Hôm nay mày có đi đâu không? - Cô vừa đi vừa hỏi Ginia.

- Tao chả có làm gì đặc biệt - Ginia đáp - Bây giờ mình đi lên trên đồi để khiêu vũ hả?

- Mùa hè qua rồi, đường lên đồi nhiều bùn lầy lắm.

Như một sự kỳ diệu, họ bỗng ở trên con đường dẫn đến xưởng vẽ.

- Tao không lên đó đâu - Ginia nói - Chơi với các họa sĩ thế là đủ rồi.

- Mà ai nói với mày là mình sẽ lên đó? Đêm nay chúng ta cần được tự do.

Họ đi lên cầu rồi đứng lại để nhìn ánh sáng lấp lánh trên dòng nước.

- Tao có gặp lão râu và lão cứ hỏi về mày. - Amelia nói.

- Bộ lão chưa chán vẽ mày sao?

- Tao gặp lão ở quán cà phê mà.

- Lão có cho lại tao bức tranh chân dung không vậy?

Thấy Amelia nhìn mình, Ginia lại nghĩ đến chuyện khác.

- Năm trước, khi đến phòng vẽ của Guido bọn mày đã làm gì thế?

- Có làm quái gì đâu? Chỉ cười giỡn và làm bể ly thôi.

- Rồi sau đó mày và anh ta cãi nhau à?

- Ô, hay chưa. Một mùa hè anh ta về quê, đóng xưởng vẽ và thế là mọi chuyện chấm hết.

- Mày đã quen anh ta như thế nào?

- Ui cha, ai mà nhớ. Nghề của tao là làm người mẫu mà!

Nhưng tối đó họ không thể nào cãi nhau được. Đứng bất động trên cầu, rất lạnh. Amelia đốt thuốc, đứng hút, và dựa lưng vào thành cầu.

- Ở ngoài đường mà mày cũng hút thuốc sao?

- Thì có khác gì ở quán cà phê đâu? - Amelia đáp.

Sau đó họ không đi uống nước, Amelia đã chán vì đã ngồi ở quán cà phê suốt ngày rồi. Họ quay về nhà và dừng lại trước rạp ciné. Lúc đó đã quá trễ để có thể xem phim. Khi đứng nhìn những hình minh họa, họ thấy Severino bước ra, mặt hăm hăm như đang bức mình chuyện gì. Anh khẽ gật đầu chào Amelia rồi đứng lại nói chuyện với họ. Ginia chưa bao giờ thấy anh mình lịch sự như vậy. Anh còn góp ý về cái mạng che trên mũ của Amelia. Anh kể lại chuyện phim để làm họ cười. Amelia cười nhưng không giống lúc ở quán cà phê khi các anh hầu bàn nói với cô điều gì vui thích: Cô cười thoải mái, há miệng, phơi cả hàm răng, như đang đứng giữa đám bạn gái và từ lâu chưa có dịp cười. Giọng cô hơi khàn có lẽ vì khói thuốc, Ginia nghĩ vậy.

Severino tiễn họ đến quán cà phê, anh trả tiền nước cho cả hai và nói với Amelia là chủ nhật tới anh sẽ tổ chức một buổi gặp mặt.

- Để cùng đi khiêu vũ hả?

- Chắc chắn rồi!

- Vậy thì Ginia cũng sẽ đi luôn - Amelia nói và Ginia bỗng bật cười.

Họ tiễn Amelia đến cổng nhà, đứng chờ đến khi cánh cổng khép lại mới về nhà. “Guido cũng cỡ tuổi với anh Severino”, Ginia nghĩ, “và cũng có thể là anh trai của mình”. “Đời sống lạ thật,” cô nghĩ, “mình và Guido không biết nhau, nhưng anh ta đã nắm tay mình và dừng lại ở một góc nhà, anh nói mình đã là một người đàn bà, rồi cả hai cùng nhìn nhau. Với anh, mình chỉ là một cô em nhỏ. Nhưng đâu cần phải quen biết lâu mới có thể thương nhau?” Nghĩ thế, cô nháy chân sáo bên cạnh anh trai với cảm giác mình còn là một bé gái, và bất thành linh cô bỗng hỏi anh có thích Amelia không, rồi nhận ra là anh trai quá bất ngờ vì không chờ đợi một câu hỏi như vậy.

- Ban ngày cô ta làm việc gì thế? - Severino hỏi.

- Cô ta làm người mẫu.

Severino không hiểu, bởi vì anh chỉ nói là cô ta biết chung diện và cũng biết chọn đồ, nên

Ginia vội lái câu chuyện sang hướng khác và hỏi anh đã 12 giờ khuya chưa.

- Em nên cẩn thận - Severino nói - con Amelia láu lỉnh lắm, đi với nó em dễ bị đóng vai một con ngốc.

Ginia nói chỉ thỉnh thoảng mới gặp Amelia nên Severino không nói gì thêm. Anh châm thuốc, vừa đi vừa rút khói. Họ đến trước cổng nhà như mỗi người đi về nhà một mình.

Đêm đó Ginia ngủ rất ít, chiếc mền như đè nặng lên, cô nằm và nghĩ ngợi lung tung, càng lúc càng thêm lạ lẫm: Cô tưởng tượng mình nằm trên chiếc giường chưa được dọn dẹp đặt trong góc khuất của xưởng vẽ, nghe bước chân Guido đi lại bên kia chiếc màn, cô sống với anh, hôn anh và nấu ăn cho anh. Cô không biết lúc chưa vào lính, anh ăn uống ở đâu. Sau đó, cô còn nghĩ là mình chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sẽ bắt cặp với một người lính, nhưng cô lại nghĩ là khi mặc đồ dân sự Guido chắc còn đẹp trai hơn, trông anh ta mạnh mẽ với mái tóc vàng, rồi cô cố nhớ lại giọng nói của anh mà cô đã quên, trong khi giọng nói của Rodrigues thì cô vẫn còn nhớ rõ. Cô nghĩ là mình cần phải gặp lại anh ta, có lẽ chỉ để được nghe anh nói. Cô càng nghĩ càng không thể hiểu sao Amelia lại bắt cặp với Rodrigues mà không cặp với anh. Cô rất mừng vì không biết chuyện Guido và Amelia đã làm gì, vào cái thời mà họ làm vỡ ly tách và chén bát.

Khi đồng hồ báo thức đổ chuông, không phải cô đang ngủ mà là đang nghĩ đến nhiều chuyện trong cái thế giới ấm áp của chiếc giường. Nhìn ra ngoài trời cô tiếc nuối vì bây giờ đang mùa đông nên không thể nhìn thấy màu sắc tươi đẹp của ánh mặt trời. Không biết anh Guido có nghĩ thế không, anh thường cho màu sắc là tất cả. "Hay quá", cô nói nhỏ rồi bước ra khỏi giường

Trưa hôm sau, Amelia đến tìm Ginia ở nhà, nhưng lúc đó có Severino cùng ăn cơm nên hai người chỉ nói chuyện mưa nắng. Mãi đến khi bước ra đường Amelia mới nói là sáng đó cô có gặp một nữ họa sĩ. Bà này đang mời cô làm việc: Này, tại sao mày không cùng làm với tao? Con mẹ nó đó muốn vẽ một bức tranh có hai người đàn bà đang ôm nhau và như thế chúng mình có thể cùng làm mẫu.

- Tại sao bà ấy không đứng trước gương và tự vẽ mình? - Ginia hỏi.

Amelia cười:

- Mày muốn thấy bà ta ở trường đứng trước gương và tự vẽ?

Ginia trả lời là cô không thể bỏ tiệm may lúc nào cũng được.

- Nhưng bà ta có trả tiền mà? - Amelia nói - Vẽ một bức tranh như vậy cần nhiều thời gian lắm. Mà nếu mày không cùng làm thì chưa chắc bà ta đã nhận tao.

- Chỉ một mình mày làm thì không được hả?

- Cần có hai người đàn bà đang vật lộn, mày hiểu chứ? Cần phải có hai người. Một bức tranh khổ rộng. Chỉ cần hai đứa mình đứng ôm nhau như đang khiêu vũ vậy.

- Nhưng tao không muốn làm mẫu - Ginia nói.

- Mà mày sợ cái gì cơ chứ? Bà ta cũng là đàn bà như bọn mình thôi.

- Tao không muốn!

Họ tranh cãi cho tới trạm xe điện và Amelia bắt đầu hỏi cô tưởng có cái gì dưới lớp quần áo kia mà phải giữ như vật thánh vậy. Cô nói với giọng giận dữ, không thềm nhìn bạn nữa. Ginia không trả lời. Nhưng khi Amelia nói là với lão râu sao cô lại chịu khổ thân, cô cười vào mặt bạn.

Họ chia tay nhau thật căng thẳng. Ginia hiểu là Amelia sẽ không dễ bỏ qua cho mình. Mới đầu Ginia chỉ nhún vai, nhưng sau đó cô lại sợ là Amelia sẽ chọc quê mình với Guido và Rodrigues mà cô chưa biết chắc là Guido có cười mình không. "Với anh ấy mình sẵn sàng làm mẫu", cô nghĩ. Nhưng cô cũng biết là Amelia có thân hình đẹp hơn mình và dĩ nhiên là các họa sĩ sẽ thích cô ta. Thân hình của Amelia nẩy nở hơn.

Cô đi đến xưởng vẽ, để có thể đi trước Amelia một bước. Vào giờ đó Guido nói với cô là anh thường có mặt. Nhưng cửa đóng. Cô bỗng nghĩ có thể là anh đang ngồi với hai người kia ở quán cà phê. Đến trước quán, nhìn qua cửa kính, cô chỉ thấy Amelia ngồi một mình, tay chống cằm hút thuốc. "Tội nghiệp!", cô nghĩ thế rồi trở về nhà.

Sau bữa cơm tối, đứng dưới đường nhìn thấy đèn trong xưởng vẽ chiếu sáng, cô vui mừng chạy lên, nhưng không có Guido. Rodrigues mở cửa và mời cô vào, anh nói xin lỗi vì đang đói bụng nên cứ tiếp tục ăn. Anh đứng tựa vào bàn và ăn xúc xích đặt trên tấm giấy dầu, dưới thứ ánh sáng buồn thảm của lần đầu cô đã đến đây. Cô thấy anh ăn như một đứa bé háu đói, cần

lớn, ngọam vào bánh mì và nếu không thấy màu da đen sạm trên mặt và đôi mắt nhắm híp có thể Ginia đã nói đùa. Anh hỏi có muốn ăn một chút gì không nhưng cô chỉ hỏi anh về Guido.

- Khi không có ở đây, nghĩa là nó bị cấm trại. Phải ở trong trại lính - Rodrigues đáp.

“Nếu vậy mình nên đi về”, Ginia nghĩ thế nhưng không dám nói ra vì Rodrigues đang nhìn cô đăm đăm với ánh mắt khác thường và anh sẽ hiểu là chỉ vì Guido mà cô đã đến đây. Cô tần ngần nhìn căn phòng và thấy với thứ ánh sáng trần trụi đó trông nó thật nghèo túng, giấy và tàn thuốc vút bừa bãi trên sàn. Cô hỏi Rodrigues có đang đợi ai không.

- Có - Rodrigues ngừng nhai và đáp. Ginia cũng chưa thể đi về. - Cô hỏi anh có gặp Amelia không.

- Mà các cô không có chuyện gì khác để làm sao mà người này cứ chạy theo người kia - Rodrigues nói - Tại sao, vì cả hai đều là đàn bà hả?

- Thì đã sao? - Ginia hỏi.

- Tại sao hả? - Rodrigues lên giọng - Tự các cô phải biết tại sao chứ! Trục giác thôi. Giữa đàn bà với nhau họ cũng làm những chuyện như thế, đúng không?

Ginia giật nảy người, một lát sau cô mới hỏi:

- Mà có thực là Amelia đã đi tìm tôi không?

- Còn hơn thế nữa. Nó thèm muốn em.

Bức màn ở cuối phòng hé mở và Amelia từ bên trong bước ra. Cô xăng xái tiến về phía trước còn Rodrigues thì cắn một miếng bánh mì thật lớn rồi đi quanh bàn, như hai người đang chơi trò đuổi bắt. Amelia đầu không đội mũ, mặt cau có như đang giận dữ, cô đứng giữa phòng rồi đột ngột cười lớn. Tiếng cười nghe rất chói tai. Cô nói:

- Tụi tao không biết là mày đến.

- Mà hai người đang ăn tối hả? - Ginia cố bình tĩnh hỏi.

Rodrigues đáp:

- Một bữa ăn tối rất thân mật. Nhưng nếu cả ba cùng ăn thì có lẽ còn thân mật hơn.

- Mày đến tìm Guido hả? - Amelia hỏi.

- Tao chỉ đến một lát thôi, con Rosa đang đợi tao ở dưới. Ôi, mà trễ rồi!

Amelia nói lớn:

- Đứng lại đi, con ngốc!

Nhưng Ginia nói: - Tao không ngốc như mày tưởng đâu - và cô ù chạy xuống cầu thang.

Cô tưởng chỉ một mình khi chạy qua khúc quanh, nhưng cô nghe bước chân dồn dập sau lưng. Đó là Amelia, đầu trần, không đội mũ: “Tại sao mày chạy? Mày không tin những gì mà Rodrigues vừa nói chứ?” Ginia vẫn không ngừng chạy: - “Mày hãy để tao yên.”

Mấy ngày đã trôi qua mà trái tim trong lồng ngực của Ginia vẫn còn đập như muốn nhảy ra

ngoài. Mỗi khi nghĩ đến hai người đó trong xưởng vẽ, cô nắm chặt tay lại như một nắm đấm. Cô không dám nghĩ đến Guido và cô cũng không biết làm thế nào để gặp lại anh. Cô tin là mình đã mất luôn anh.

“Mình đúng là một con ngốc.” Cuối cùng Ginia nghĩ: “Tại sao cứ phải trốn chạy hoài thế? Mình chưa biết cách sống một mình, nếu họ muốn thì họ phải đến tìm mình chứ”.

Từ ngày ấy cô bình tĩnh hơn, tuy vẫn còn nghĩ đến Guido nhưng cảm xúc không còn mãnh liệt như lúc trước. Cô quan tâm và chăm sóc Severino nhiều hơn. Cô thấy anh thật hiền, khi có ai tranh luận, anh chỉ cúi nhìn xuống đất và ít khi nói là ai có lý: anh thích im lặng. Dĩ nhiên anh không phải là một người dằn dặt. Còn cô, đến lúc này cô chỉ xử sự y hệt như con Rosa. Dĩ nhiên là mọi người cũng đã đối xử với cô như đã từng làm với Rosa.

Cô không đi tìm ai ở rạp ciné hay ở phòng nhảy nữa. Cô thích đi dạo một mình trên đường và thỉnh thoảng xuống phố. Bấy giờ là tháng mười một, trời hơi lạnh, có những buổi tối cô phải đắp xe điện, để xuống dãy hàng hiên, quanh quẩn một lát rồi về nhà. Cô luôn hy vọng là sẽ gặp Guido và chú ý nhìn tất cả những người lính trên đường. Có một lần quá tò mò, cô đánh liều đến quán cà phê mà Amelia thường ngồi, nhưng chỉ nhìn thấy nhiều người khác còn cô ấy thì không.

Ngày tháng trôi qua chậm rãi. Cái lạnh đã giúp cô dễ dàng sống khép kín trong nhà và trong sự buồn chán. Ginia nghĩ là một mùa hè tươi đẹp như vừa rồi cô sẽ không bao giờ còn được sống nữa. “Mình như một người khác, cô nghĩ, và khó có thể tin là mình đã điên như vậy. May nhờ có phép lạ nên mình được thoát.” Thật khó tưởng tượng là trong năm tới một mùa hè nữa sẽ trở lại. Cô đã trông thấy những con đường, trong những chiều, một mình với đôi mắt đỏ, từ nhà đến chỗ làm rồi từ chỗ làm về nhà, trong không khí ấm áp, như một cô gái ba mươi tuổi. Điều tệ hại nhất chính là cái thú ngày xưa nằm ngủ thêm nửa giờ trong bóng tối, cô không còn thích nữa. Ngay cả lúc nấu ăn cô vẫn nghĩ đến tiệm may và luôn dư thừa thì giờ để nhìn ngó mông lung.

Ginia nhận ra mình đã sống như thế không quá 15 ngày. Cô luôn hy vọng khi bước ra tiệm may sẽ bắt gặp một điều gì mới mẻ trước cổng, và nếu chẳng có ai đứng đó đợi mình, cô cảm thấy như mình đã đánh mất một ngày. Rồi ngày hôm sau, hôm sau nữa, và cô cứ tiếp tục đợi chờ một điều gì không bao giờ đến. “Mình chưa đến tuổi 17”, - cô nghĩ, “mình còn thời gian mà”. Nhưng cô không hiểu tại sao Amelia, từ hôm đầu trần không mũ chạy theo mình, lại không xuất hiện nữa. Có lẽ nó sợ mình sẽ kể chuyện xảy ra hôm đó cho người khác biết.

Một buổi chiều bà Bice nói với cô là có ai gọi điện. “Một người đàn bà có cái giọng như đàn ông” - bà nói. Người đó là Amelia.

- Nghe đây Ginia, mày nói với bà chủ là Severino đang bị bệnh rồi xin phép để đến chỗ tui tao đi. Có anh Guido nữa. Mình ăn tối với nhau.

- Còn Severino thì sao?

- Thì chạy vội về nhà nấu gì cho hăn ăn rồi đến đây ngay đi. Tui tao đợi!

Ginia vâng lời, chạy về nhà và nói với Severino là mình đi ăn tối với Amelia. Cô chải tóc và bước ra ngoài lúc trời đang đổ mưa. “Giọng nói của Amelia như người bị lao phổi, cô nghĩ, thật

tội nghiệp”.

Cô đã quyết định, nếu không có Guido thì cô sẽ bỏ về. Trong bóng tối cô nhìn thấy Amelia đang đốt chiếc lò sưởi chạy dầu.

- Anh Guido đâu? - Cô hỏi.

Amelia đứng lên, đưa lưng bàn tay lên lau trán và chỉ cái màn. Từ sau màn cô thấy Guido lộ đầu ra và nói “chào em”. Ginia mỉm cười đáp lại. Trên bàn gỗ ngang những thức ăn và đĩa chén bằng giấy. Trên trần nhà xuất hiện một vùng sáng hình tròn, phản chiếu chiếc lò sưởi.

- Mở đèn lên - Guido nói.

- Không, như vậy đẹp hơn. Mình đừng bật đèn! - Amelia nói.

Nhưng căn phòng không đủ ấm, họ phải mặc áo choàng ngoài. Ginia bước đến bồn rửa mặt, cô mở hé chiếc màn và hỏi lớn:

- Mà tối nay có lẽ gì vậy?

- Nếu em muốn, thì đó là dạ hội của em - Guido vừa lau tay vừa nhẹ nhàng nói với cô - Sao mấy ngày trước anh không thấy em đến?

- Có chứ, em có đến mà không gặp anh - Cô lí nhí trả lời.

- Tối nay mình xem nhau là anh em nhé! - Guido nói.

- Bấy lâu nay anh bị cấm trại hả? - Ginia hỏi.

- Em mới là người bị cấm trại - Guido vừa đáp vừa vuốt lên mái tóc cô.

Ngay lúc đó đèn từ phía sau lưng bật sáng. Ginia buông chiếc màn, nhìn chăm chăm vào bức tranh có vẽ trái hồng đào.

Trước khi ăn họ chờ cho căn phòng ấm lên, đi qua đi lại trong nhà, hai tay đút vào túi áo choàng như đang ở quán cà phê. Rodrigues rót rượu vang vào ly và rót thêm vào ba chiếc ly khác nữa. - Khoan bắt đầu đã, Amelia nói. Nhưng Rodrigues nói, bắt đầu ăn là vừa. Họ dời bàn ăn vào cạnh sofa, kéo thật nhẹ, để khỏi làm đổ rượu. Ginia ngồi xuống sofa bên cạnh Amelia.

Trên bàn ăn có xúc xích, trái cây, hai bình nước lọc và rượu vang. Ginia tự hỏi không biết đây có phải là những buổi lễ mà trước đây Amelia đã từng trải qua cùng Guido hay không. Sau khi uống một ly cô hỏi bạn làm hai người bật cười, rồi họ bắt đầu kể tất cả những chuyện vui mà họ đã làm sau bức màn đó. Ginia nghe và ganh tức, cô cảm thấy như mình vì sinh sau đẻ muộn vài năm nên bị xem như một con ngốc. Cô cũng hiểu là với các họa sĩ cô cần phải cười giỡn bởi vì họ sống một đời sống khác với những người bình thường, chẳng hạn như Rodrigues không vẽ vờ gì nên anh ta ngồi yên lặng hay tự nhiên ăn, và nếu có nói gì thì chỉ để chọc quê mọi người. Anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt tinh ranh và giận dữ vì Guido đang đùa giỡn với Amelia, bỏ lại Ginia là người có ác cảm với anh.

- Không được đâu! - cô nói - Các người đang kể về những việc lúc chưa có tôi.

- Nhưng tối nay mày có mặt ở đây mà! - Amelia nói - Cứ vui đi!

Bỗng dưng Ginia có một ước muốn, một ước muốn mãnh liệt để có thể ở một mình với Guido. Thế nhưng cô cũng hiểu là mình chỉ can đảm khi có Amelia ngồi bên cạnh. Nếu không có bạn, có thể cô đã bỏ chạy. “Mình chưa học được cái quái gì hết”, cô nghĩ, “tuy vậy mình cũng không nên xúc động thái quá”.

Những người kia châm thuốc. Họ đưa cho cô một điếu. Ginia không muốn nhưng Guido đã đến ngồi bên cạnh cô, anh châm thuốc và bảo cô bập nhưng đừng hít vào. Lúc đó hai người kia như đang vật lộn trên một góc sofa.

Thế là Ginia đứng lên, cô hất nhẹ cánh tay Guido, đặt điếu thuốc xuống rồi đi qua căn phòng mà không nói lời nào. Cô vén chiếc màn, bước vào rồi đứng yên trong bóng tối. Sau lưng cô có những tiếng nói nghe giống như tiếng rù rì từ xa. Cô gọi thầm - Guido - rồi không quay nhìn về phía sau, cô đặt mình trên giường và nằm úp mặt xuống.

Tất cả bốn người đều bước ra khỏi nhà mà không ai nói gì. Guido và Rodrigues tiễn họ đến trạm xe điện. Guido đội cái mũ bê rê phủ mắt trông chẳng giống anh tí nào nhưng anh ta siết chặt tay cô trong hai bàn tay mình và nói: “Em Ginetta yêu dấu”. Họ đi bộ, hình như vừa hè đang lún xuống. Amelia choàng vai Ginia.

Trong lúc chờ xe điện, họ nói về xe đạp. Nhưng Guido bước đến gần Ginia và nói:

- Không được đổi ý đó nhé. Anh sẽ không vẽ chân dung em nữa đâu!

Ginia nhìn anh mỉm cười và cô nắm chặt bàn tay anh.

Leo lên xe điện, Ginia nhìn tấm lưng của bác tài và chẳng nói gì.

- Mà về nhà rồi đi ngủ ngay đi - Amelia căn dặn.

- Tao chỉ hơi choáng vì chút rượu vang thôi. Tao chưa say đâu, mà đừng tưởng bỏ - Ginia đáp lại.

- Mà có muốn tao đưa về đến nhà không? - Amelia hỏi.

- Thôi, để tao yên!

Amelia nói với cô về lần trước để giải thích chuyện xảy ra ra sao trong khi Ginia lắng nghe tiếng động của xe điện.

Khi còn một mình trong nhà, Ginia cảm thấy dễ chịu hơn vì không còn ai chăm chăm nhìn mình. Cô ngồi trên giường, ngồi yên như thế cả giờ để nhìn xuống đất. Rồi, đột ngột cô cởi quần áo, kéo mền phủ lên rồi nằm xuống, tắt đèn.

Sáng hôm sau trời có nắng, khi mặc đồ Ginia cảm giác như mình bị bệnh. Cô nghĩ có lẽ Guido đã thức dậy hơn 3 giờ rồi, cô mỉm cười trước gương, hôn bóng mình, rồi bước ra ngoài trước khi Severino về nhà.

Cô ngạc nhiên vì mình bước đi như mọi lần, cảm thấy đói mà chỉ nghĩ đến một điều duy nhất: từ rày về sau cô chỉ gặp Guido khi không có hai người kia. Nhưng có điều là Guido bảo cô đến xưởng vẽ chứ không hẹn gặp ở một nơi nào khác. “Chắc mình thương anh nhiều lắm,” cô nghĩ, “nếu không thì buồn lắm”. Đột ngột mùa hè như trở lại, cô muốn đi, muốn cười đùa, muốn tổ chức các buổi dạ hội. Hình như những điều xảy ra với cô không là sự thật. Cô bỗng bật cười khi nghĩ là trong bóng tối, nếu cô là Amelia thì đối với Guido chắc cũng chẳng có gì thay đổi. “Có lẽ anh ấy thích nghe mình nói chuyện, thích cách mình nhìn, tự nhiên. Anh ấy thích làm bạn với mình, anh thương mình. Anh không tin là mình mới 17 tuổi, anh ấy đã hôn lên mắt mình; và mình đã thành đàn bà”.

Bây giờ thật là tuyệt nếu được làm việc suốt ngày và chờ đợi buổi chiều. “Mình là một người mẫu rồi,” Ginia tự nhủ, “mình với anh đã là bạn.” Cô bỗng thấy thương hại Amelia bởi vì nó không hiểu tranh của Guido đẹp ở chỗ nào. Rồi vào lúc 2 giờ, khi Amelia đến đón, Ginia muốn hỏi bạn một điều, mà cô chưa biết làm thế nào, còn hỏi Guido thì cô không có can đảm.

- Mày đã gặp anh nào trong bọn họ chưa? - Cô hỏi.

Amelia nhún vai:

- Hôm qua, lúc mày tắt đèn, tao cảm thấy chóng mặt và hình như có lúc hết lớn. Mày có nghe tao hết không?

Amelia nghiêm mặt nghe bạn nói:

- Tao đâu có tắt cái gì - cô từ tốn nói - tao chỉ biết là sau đó mày biến mất. Mày làm như anh Guido đã cắt cổ mày. Hai người đã vui vẻ với nhau chứ?

Ginia nhăn mặt, cô nhìn thẳng về phía trước. Hai người tiếp tục đi bộ đến trạm xe điện kế tiếp.

- Mày có thương Rodrigues không? - Ginia hỏi.

Amelia thở dài và sau đó đáp:

- Mày đừng lo! Tao không thích mấy thằng tóc vàng. Cùng lắm là tao thích mấy cô tóc vàng.

Vậy là Ginia mỉm cười và không nói gì thêm. Cô rất mừng là mình có thể cùng đi với Amelia và thích thú vì hai người khá ăn ý. Họ chia tay nhau dưới hàng hiên bình yên, và từ một góc đường cô nhìn theo bạn và tự hỏi là có phải lúc này bạn đang đi ngòi mẩu cho bà họa sĩ nọ.

Về phần mình, khoảng 7 giờ, Ginia rời khỏi tiệm may và leo lên 5 tầng lầu, chậm rãi để mặt khỏi đổ. Cô leo chậm, nhưng bước mỗi lần hai bậc thang. Cô tiếp tục nghĩ là nếu không gặp được Guido thì anh cũng chả có lỗi gì. Cô thấy cửa mở: Guido nghe tiếng chân và bước ra đón cô ngoài hành lang. Bây giờ thì Ginia thực sự hạnh phúc.

Cô còn muốn nói chuyện và nói với anh rất nhiều điều nhưng Guido đã đóng cửa và ôm chầm lấy cô. Từ khung kiếng cửa sổ còn có chút ánh sáng chiếu vào. Ginia áp mặt mình vào vai anh. Cô cảm thấy hơi nóng sau làn vải sơ mi. Họ ngồi xuống sofa và Ginia không nói gì mà chỉ khóc.

Cô khóc và nghĩ “Nếu anh Guido cũng khóc” và cô cảm thấy tim mình nhói lên, cơn đau lan ra khắp người làm cô cảm thấy như bất tỉnh. Nhưng ngay lúc đó cô cảm thấy bị mất điểm tựa; cô hiểu là Guido đứng dậy nên cô vội mở mắt ra. Cô thấy Guido đứng tò mò, nhìn mình chăm chăm. Cô nín khóc vì cảm thấy như mình đang khóc ở một nơi công cộng. Dưới ánh nhìn đó Ginia chỉ thấy lơ mơ rồi tự nhiên cô cảm thấy một làn nước mắt tràn ra khỏi.

- Này em - Guido nói như anh đang đùa - người ta sống ở đời ít lắm, không cần phải khóc như thế đâu!

- Em khóc bởi vì em rất vui - Ginia nhỏ nhẹ nói.

- Thế thì được - Guido nói - nhưng lần sau em phải nói ngay cho anh biết.

Thế là trong nửa giờ đó Ginia muốn hỏi anh rất nhiều điều về anh và về Amelia, về những bức tranh của anh và những buổi tối anh thường làm gì, anh có thương cô không... nhưng cô không lấy được can đảm nên cuối cùng họ đi qua phía sau bức màn vì ánh sáng trong phòng làm cô có cảm giác như có ai đang nhìn. Trong này, họ hôn nhau, Ginia thầm thì là hôm qua anh

đã làm cô đau đến nỗi muốn la lên nên Guido đã nhẹ nhàng hơn, anh khích lệ cô, vuốt ve cô nhiều hơn và nói nhỏ vào tai:

- Rồi sẽ qua thôi, em sẽ thấy hết đau. Hôm nay anh có còn làm em đau nữa không?

Sau đó khi họ nằm trong không gian ấm áp, anh giải thích cho cô nhiều chuyện và nói rằng anh rất tôn trọng một cô gái như cô nên cô cứ an tâm. Lát sau Ginia lần tìm bàn tay anh trong bóng tối và cô hôn lấy nó.

Bây giờ cô hiểu rằng Guido là người tốt, cô bỗng trở nên can đảm và áp đầu vào vai anh, cô nói rất vui khi ở bên anh và luôn muốn được gặp anh một mình vì không được tự nhiên khi có người khác.

- Buổi tối, thằng Rodrigues sẽ trở về đây ngủ - Guido nói - anh không thể bắt nó leo lên mái nhà được. Ở đây bọn anh còn phải làm việc.

Nhưng Ginia nói là cô chỉ cần gặp anh trong một giờ, một lát thôi cũng được, vì cô cũng phải làm việc, nhưng cô có thể thu xếp để đến gặp anh mỗi tối và cô chỉ muốn gặp một mình anh thôi. "Khi anh giải ngũ, Rodrigues cũng vẫn đến đây sao?" - Cô hỏi - "Em rất thích nhìn anh vẽ, nhưng lúc không còn ai hết." Sau đó cô nói là chỉ với điều kiện ấy cô mới sẵn sàng ngồi mẫu cho anh vẽ.

Họ nằm trong bóng tối nên Ginia không biết là đêm đã xuống. Tối hôm đó Severino phải đi làm mà chẳng có gì nóng sốt trong bụng, nhưng đó không phải là lần đầu và anh cũng chưa bao giờ than phiền gì. Ginia chỉ rời khỏi xưởng vẽ khi Rodrigues về.

Những ngày cuối trước khi giải ngũ, buổi tối Guido chuẩn bị vải vẽ rồi sấy khô, sửa lại các giá đỡ và sắp xếp lại trật tự. Anh ít khi ra ngoài. Hình như họ đã quyết định là Rodrigues sẽ còn ở lại nhà anh. Nhưng Rodrigues chỉ biết xả rác và vô tư gọi chuyện mỗi khi Guido có việc cần phải vội. Ginia rất vui vì có thể giúp Guido dọn dẹp nhà cửa và sắp xếp trật tự xưởng vẽ, nhưng trông thấy Rodrigues cô biết là mình có thể làm phiền họ nên quay về và đi dạo với Amelia. Họ đi đến rạp ciné. Trong những điều họ nghĩ cả hai đều muốn che giấu một điều gì nên không dễ dàng nói chuyện suốt cả buổi tối. Ginia biết là Amelia đang có ý gì, vì cô ta thường châm biếm về những cô gái hay những chàng tóc vàng. Nhưng lúc này Ginia đang quý bạn, hơn nữa cô cũng không thể giấu được tình cảm trong lòng mình. Trong lúc về nhà cô kể hết mọi chuyện cho bạn.

Cô hỏi bạn đã có thể dàn xếp mọi việc với bà họa sĩ kia chưa. Amelia bỗng nổi cáu và nói hãy quên vụ đó đi.

- Mày đừng giận nữa - Ginia nói - Tao chưa bao giờ làm mẫu và rất tiếc là mày đã mất việc làm đó.

- Thôi làm ơn đi, cô bạn. Những ngày này mày có người yêu nên bất cần mọi việc. Thì đúng thôi. Nhưng nếu là mày, tao sẽ phải cẩn thận đó.

- Tại sao vậy? - Ginia hỏi.

- Anh Severino của mày nghĩ sao? Hắn ta có thích thằng em rể đó không? - Amelia vừa cười vừa hỏi.

- Nhưng tại sao tao phải coi chừng? - Ginia lập lại câu hỏi.

- Mà mày đã cướp chàng họa sĩ đẹp trai của tao thì còn hỏi gì nữa?

Ginia cảm thấy như bị ai đánh một cú vào giữa ngực, cô bước đi mà cảm thấy đôi mắt của Amelia đang dán chặt vào mình.

- Mà mày đã từng ngồi mẫu cho Guido chưa? - Cô hỏi.

Amelia choàng tay cô và nói:

- Tao nói đùa đấy!

Rồi, sau một lúc yên lặng:

- Bây giờ tốt nhất là hai đứa mình đi dạo, phụ nữ với nhau mà, như thế chẳng hay hơn là nóng máu vì những thằng mất dạy, chưa từng biết thế nào là một cô gái mà thấy ai là cứ nhao nhao theo sau tán tỉnh?

- Nhưng mày đã có Rodrigues mà.

Amelia nhún vai và đặt ngón tay trở lên môi nàng.

- Nè, nói tao nghe là tên Guido đó có nhẹ nhàng không?

- Tao không biết - Ginia đáp.

Amelia nâng cằm cô lên và chặn cô đứng lại:

- Này, nhìn thẳng vào mặt tao đi - Cô nói.

Họ đang đứng trong góc khuất của một tòa nhà. Ginia không kháng cự vì họ đang nói về Guido. Amelia vội vàng hôn nhanh lên miệng nàng

Họ tiếp tục đi. Ginia cười nhưng hơi hoảng dưới ánh mắt của Amelia.

- Mà chùi son môi đi - Amelia nói, giọng tỉnh bơ.

Ginia không dừng bước nhưng cô soi mình trong tấm kiếng của các cửa hàng cho đến ngọn đèn đường kế tiếp, cô không dám dừng lại, chỉ nhìn đôi mắt mình và sửa lại mái tóc.

- Mà có biết là tối nay tao đã uống vài ly không?

Amelia nói thế khi hai người đi ngang qua trụ đèn đường. Ginia vẫn nhìn vào cửa kính và đi tiếp nhưng không trả lời. Bước chân của họ vang trên vỉa hè. Khi đến góc nhà, Amelia ra hiệu dừng lại. Ginia nói: "Tới rồi." Họ cùng rẽ qua rồi đi đến cổng chính. Amelia nói:

- Vậy chào nhé!

- Chào! - Ginia đáp rồi tiếp tục về nhà một mình.

Ngày hôm sau, khi cô vừa bước vào thì Guido bật đèn lên, vì bên ngoài trời đầy sương mù, với cửa kính lớn như thế nên dễ tưởng như có sương mù trong nhà.

- Sao anh không bật lò sưởi? - Cô hỏi.

- Đã đốt lò rồi - Guido đáp, lần này anh ta mặc áo vest - Em đừng lo, mùa đông năm nay mình sẽ đốt lò sưởi bằng củi.

Ginia đi quanh căn phòng, cô giở tấm vải che được đóng đinh sát tường, nhìn thấy một lò sưởi bằng củi đựng đủ thứ đồ phế thải với các chồng sách.

- Ồ, đẹp quá. Ai làm mẫu thì ngồi gần đây hả?

- Nếu khỏe thân mà có thể chịu được lạnh - Guido đáp.

Họ kéo chiếc va ly đựng quần áo của Guido đặt dưới gầm giường sau bức màn.

- Anh đã từng có các cô người mẫu chứ? - Ginia hỏi - cho em xem các xấp tranh vẽ đi.

Guido nắm lấy cánh tay cô:

- Em biết nhiều chuyện về các họa sĩ quá há. Nói anh nghe, em đã quen được mấy người rồi?

Ginia đùa, cô đưa một ngón tay vào trong miệng và lắc qua lại để kéo ra.

- Cho em xem xấp tranh vẽ đi mà. Anh đã nói với Amelia là nơi đây nhiều cô đến lắm!

- Dĩ nhiên rồi - Guido đáp - nghề nghiệp của anh mà!

Sau đó để giữ cô ngồi yên, anh hôn cô.

- Mà em đã quen ai vậy?

- Em đâu có quen ai!

Ginia ôm lấy anh và nói:

- Em chỉ muốn quen một mình anh thôi và không còn ai có thể đến đây nữa.

- Rồi mình sẽ chán - Guido nói.

Tối đó Ginia muốn quét dọn nhưng cô không tìm thấy cây chổi ở đâu nên cô đành dọn dẹp chiếc giường đặt phía sau bức màn, trông nó bẩn như một cái hang.

- Anh ngủ ở đây hả? - Cô hỏi.

Guido nói ban đêm anh thích nhìn qua cửa sổ nên anh thường ngủ trên sô pha.

- Vậy thì em khỏi làm giường - Ginia nói.

Ngày hôm sau cô đến cùng một gói quà trong chiếc túi xách tay. Đó là một chiếc cà vạt. Guido cầm xem rồi ướm thử với chiếc áo sơ mi màu xám xanh.

- Khi mặc đồ dân sự thì nó hợp với anh lắm - cô nói.

Sau đó họ đi ra phía sau chiếc màn rồi nằm ôm nhau trên chiếc giường chưa dọn, kéo mền phủ lên vì trời còn lạnh. Guido nói là anh muốn tặng cho cô một cái gì. Ginia nhăn mặt, cô nói chỉ muốn có một cây chổi để quét dọn xường vẽ thôi.

Những ngày sau đó họ gặp nhau chớp nhoáng nhưng là những ngày đẹp nhất, chỉ tiếc là họ không bao giờ có đủ thời gian để nói chuyện tự do vì bất cứ lúc nào Rodrigues cũng có thể về và Ginia không muốn cho anh ta nhìn thấy chân mình không mang giày. Một hôm trong những buổi tối cuối cùng Guido nói là anh cũng muốn tặng lại cô một cái gì, nên anh hẹn cô đi chơi sau bữa cơm chiều.

- Mình đi xem phim đi - Guido đề nghị.

- Sao vậy? Chúng mình đi dạo đi, đi chung với nhau rất tuyệt mà!

- Nhưng trời còn lạnh! - Guido nói.

- Hay mình đến quán cà phê hoặc vào một phòng nhảy.

- Anh không thích khiêu vũ - Guido đáp.

Họ gặp nhau và Ginia có cảm giác rất lạ khi đi bên cạnh một trung sĩ nhưng cô nghĩ rằng đó là Guido, và chính là anh. Guido nắm lấy cánh tay cô, kẹp vào nách, như thể cô là một đứa bé. Trên đường phố thấy anh phải liên tục chào các sĩ quan nên Ginia bước qua phía bên kia để nắm tay anh. Họ đi với nhau như vậy và con đường hình như là một con đường khác.

“Nếu mình gặp Amelia” Gina nghĩ và cô nói với Guido về bà Bice, cố kiềm giữ để khỏi bật cười. Guido nói đùa:

- Còn ba ngày nữa là anh sẽ khỏi phải chào mấy tên khỉ đột này. Em nhìn xem cái mặt bọn nó giống mấy thằng gái ngủ không?

- Amelia cũng thế - Ginia nói - Cô ấy thích dừng lại và cười vào mặt ai đi ngang qua.

- Amelia có khi đi quá trớn. Em quen cô ấy lâu chưa?

- Nhà bọn em ở gần nhau - Ginia đáp - Còn anh?

Thế là Guido kể cho cô nghe là năm ấy, lúc anh vừa mua xưởng vẽ nên các học trò của anh có đến thăm, trong số đó có một người mà về sau trở thành cha đạo. Amelia lúc đó chưa phải là người mẫu, nhưng cô ấy thích vui chơi, họ đến cả buổi sáng và buổi tối, cười đùa, uống rượu trong khi anh cố tập trung làm việc. Còn gặp chính xác và quen Amelia lần đầu như thế nào, anh cũng không nhớ. Sau đó thì có người bị gọi nhập ngũ, có người phải học thi, có người lập gia đình nên cuộc vui chơi ấy cũng chấm dứt.

- Anh có tiếc nuôi không? - Ginia hỏi.

- Chỉ có anh bạn cha đạo là còn tiếc nuôi, thỉnh thoảng anh ta viết thư và hỏi anh có còn gặp ai trong số bạn đó nữa không.

- Các cha mà cũng có thể viết thư được sao?

- Họ đi tu chứ đâu phải ở trong tù, anh bạn đó là người duy nhất rất thích tranh của anh. Nếu gặp anh ta em sẽ thấy, một người đàn ông cao lớn, mạnh mẽ, có đôi mắt đẹp như của một cô gái. Chuyện gì anh ấy cũng hiểu. Tiếc thật!

- Anh sẽ không làm cha đạo chứ, anh Guido?

- Không bao giờ có chuyện đó đâu!

- Anh Rodrigues không thích tranh của anh. Chính anh ấy mới có cái mặt như cha đạo.

Nhưng Guido bênh vực cho Rodrigues và nói hắn là một họa sĩ có tài nhưng anh ta thuộc loại họa sĩ mà trước khi vẽ cần phải nghĩ ngợi thật nhiều và không bao giờ làm một điều gì lấy lệ, chỉ có điều là tranh của hắn thiếu màu sắc.

- Hắn thường nói: “Ở quê tao có nhiều màu lắm”, hắn bị bội thực màu từ nhỏ nên bây giờ chỉ thích vẽ tranh không màu. Theo anh, hắn là một họa sĩ có tài.

- Anh cho em xem khi nào anh vẽ tranh màu nhé - Ginia nói và siết chặt cánh tay anh.

- Nếu khi cởi cái bộ quân phục này ra anh còn có thể vẽ được. Trước đây anh làm việc nhiều lắm. Mỗi tuần anh vẽ một bức tranh. Đời sống như thế làm anh hưng phấn. Mà quãng đời tươi đẹp đó đã qua rồi.

- Anh có quan tâm đến em không? - Ginia hỏi.

Guido siết chặt cánh tay cô.

- Em đâu phải là mùa hè. Em không biết thế nào là vẽ một bức tranh. Anh cần phải yêu em để có thể có cảm hứng. Để trở nên thông minh và vẽ được như xưa. Được thế thì anh sẵn sàng làm mất thời giờ. Em cần phải biết là người đàn ông chỉ làm việc tốt nếu có những người bạn hiểu họ.

- Anh chưa từng yêu ai bao giờ sao? - Ginia hỏi mà không dám nhìn vào mặt anh.

- Yêu các cô hả? Anh không có thì giờ đâu!

Khi họ thăm mệt vì đi bộ quá nhiều, họ vào quán cà phê như những cặp tình nhân. Guido

châm một điều thuốc, nhìn mọi người ra vào trong khi nghe những điều cô nói. Sau đó để làm vui lòng cô, anh vẽ trắc diện cô bằng bút chì trên nền đá. Trong một lúc chỉ có hai người, Ginia nói với anh:

- Anh có biết là em rất vui vì anh chưa từng yêu ai không?

- Thật vậy sao?

Cuối đêm đó cô rất buồn vì biết là Guido phải về quê thăm mẹ sau khi giải ngũ. Ginia cố gắng an ủi mình, cô yêu cầu anh kể về cha mẹ mình, về căn nhà, về nghề nghiệp của cha anh và thời anh còn bé. Cô biết thêm là anh có một người em gái tên Luisa, và cô rất tiếc vì Guido có nguồn gốc nông dân.

- Lúc còn trẻ anh đi chân đất - anh vừa kể vừa cười.

Ginia hiểu vì sao anh có đôi tay mạnh mẽ, giọng nói rồn rảng nhưng cô không thể tin là một nông dân lại có thể làm họa sĩ. Điều kỳ lạ là Guido lại khoe về điều ấy và Ginia nói:

- Nhưng bây giờ anh sống ở thành phố.

- Người ta chỉ có thể thực hiện hội họa đích thực ở miền quê - Anh đáp.

- Nhưng bây giờ anh ở đây - Ginia lặp lại.

- Anh chỉ thoả mái khi được sống trên đỉnh một ngọn đồi. - Anh khẳng định.

Kể từ lúc đó, Ginia suy nghĩ rất nhiều và không hiểu sao cô lại đem lòng ganh tị với Luisa chỉ vì cô này là em gái của Guido. Rồi cô tưởng tượng những chuyện mà Guido nói với em gái lúc anh còn trẻ.

Lúc này cô mới hiểu tại sao Amelia không bao giờ muốn chơi với anh. “Nếu không là họa sĩ thì anh cũng chỉ là một gã nông dân”. Rồi cô tưởng tượng anh như một tân binh, một trong những chàng trai mà vào tháng ba quàng cái khăn mu-soa trên cổ cùng hát đồng ca lúc lên đường nhập ngũ. “Nhưng bây giờ anh sống ở thành phố,” cô nghĩ, “đã trải qua thời sinh viên và cả em lẫn anh đều có cùng một màu tóc”. Không biết mái tóc Luisa có vàng không. Đêm đó, bước vào nhà Ginia liền khóa cửa, cô cởi quần áo trước gương lo âu nhìn bóng mình rồi so sánh với màu tóc trên gáy của Guido. Giờ thì cơn đau đã qua và cô cảm thấy thật tuyệt vì nó không để lại vết bầm nào. Cô hình dung đến lúc ngồi mẫu cho Guido, và thấy mình ngồi trên ghế như ngày hôm nọ Amelia đã ngồi trong xưởng vẽ của lão râu. Ai mà biết là Guido đã nhìn thấy bao nhiêu cô gái. Người duy nhất mà anh ta chưa nhìn kỹ là cô và Amelia. Khi nghĩ đến điều đó, cô cảm thấy tim mình đập mạnh. Thật là tuyệt nếu dùng một cái cô bỗng trở thành Amelia, tóc nâu, nhanh nhẹn và lãnh đạm. Như thế cô không thể để cho anh thấy mình khỏa thân. Trước hết hai người phải làm lễ cưới.

Nhưng Ginia cũng hiểu là anh sẽ không bao giờ cưới mình, dù cô có thương anh đến thế nào đi nữa. Điều này cô đã hiểu ngay từ cái đêm mà cô đã hiến thân cho anh. Guido đã rất tốt với cô, anh đã bỏ dở công việc để cùng cô bước qua phía bên kia bức màn. Cô có thể tiếp tục gặp anh ta nếu cô trở thành người mẫu cho anh. Nếu không, một ngày nào đó, anh sẽ chọn một cô gái khác.

Ginia cảm thấy lạnh trước gương, cô choàng áo khoác lên hai bên hông trần đang bắt đầu nổi da gà. “Đây rồi, mình sẽ thế này nếu làm người mẫu” cô tự nhủ và bỗng thấy ganh tị với Amelia vì cô ta không còn biết xấu hổ.

Khi gặp Guido lần cuối cùng, buổi tối trước khi anh đi, Ginia cảm thấy làm tình kiểu như anh thích là một điều tuyệt vời, cô ngây ngất khi Guido vén màn để nhìn rõ mặt mình và cô đã giữ tay anh lại. lát sau Rodrigues đến. Ginia để yên cho họ trò chuyện, lúc đó cô mới hiểu việc chưa kết hôn có nghĩa là không thể ở lại với anh cả ngày lẫn đêm. Bước xuống cầu thang, người cô mụ mị, và lần này cô tin rằng mình không còn là mình như trước nữa và mọi người đều đã nhận ra điều ấy. “Có lẽ vì việc làm tình quá tuyệt vời nên đã bị cấm. Chỉ vì lý do đó mà thôi”. Rồi cô tự hỏi, không biết các bạn Amelia và Rosa đã trải nghiệm việc này ra sao. Cô nhìn trong cửa kính, thấy mình đi như người say rượu, thấy mình là một người khác với cái thân hình mềm mại vừa băng qua như một cái bóng. Giờ đây cô hiểu tại sao tất cả những diễn viên đều có đôi mắt quầng thâm. Mà họ đâu có nhiều con, vì rõ ràng là việc làm tình đâu có làm cho người ta mang thai.

Khi Severino vừa bước ra ngoài thì Ginia liền đóng cửa và đứng cởi quần áo trước gương. Cô thấy mình vẫn như xưa và điều này thật khó thể tưởng tượng. Cô cảm thấy da thịt như tách rời khỏi cơ thể và trên người như vẫn còn một cảm giác rùng mình vừa mới lướt qua. Nhưng thực ra cô đâu có thay đổi gì nhiều, chỉ hơi tái mà vẫn trắng trẻo như bình thường. “Nếu Guido ở đây, anh ấy sẽ nhìn mình, cô nghĩ thật nhanh, và mình cứ để cho anh nhìn. Mình sẽ nói cho anh biết là giờ đây mình mới thực sự là một người đàn bà.”

Không có Guido, ngày chủ nhật trôi qua rất tẻ. Amelia đến tìm cô. Ginia cảm thấy vui vì lúc này Amelia không còn làm cho cô sợ nữa. Cô đã có Guido để nghĩ về, cô không còn phải quan tâm lắm về những việc xảy ra. Cô cứ để cho bạn nói chuyện và thỉnh thoảng vẫn nghĩ đến những bí mật của riêng mình. Amelia mới là người đáng tội nghiệp, nó cô đơn hơn mình nhiều.

Chính Amelia cũng chẳng biết đi đâu. Đó là một buổi chiều lạnh lẽo, ẩm ướt và sương mù nên cả hai không còn hứng thú đến sân vận động xem bóng đá. Amelia chỉ muốn pha cà phê ở nhà, nằm dài trên sofa để trò chuyện. Nhưng Ginia đội mũ và nói:

- Mình đi ra ngoài đi! Tao muốn lên trên đồi.

Thật là một ngoại lệ, Amelia đã để cho cô điều khiển: hôm đó cô ta thật lười biếng. Chẳng hiểu vì sao họ đón xe điện để đi cho nhanh khi chẳng có lý do gì để vội. Ginia nói, cô có một mục đích khi chọn đường đi như thế. Khi họ chuẩn bị leo dốc thì trời bắt đầu mưa, Amelia than phiền và không muốn đi nữa.

- Chả sao đâu, chỉ có chút sương đọng trên cây và rớt xuống thôi mà!

Họ đứng dưới gốc cây trong vườn, trên một con đường vắng vẻ như xa cách với thế giới, chỉ vừa nghe tiếng động của nước trong khe chảy và từ phía sau lưng thỉnh thoảng mới nghe tiếng xe điện. Họ bắt đầu hít thở không khí trong bầu trời rộng mở, nhưng không phải lạnh mà ẩm ướt và có mùi lá cây bị mục.

Amelia như dần dần tỉnh thức, cô choàng tay nhảy sáo trên đường nhựa, vừa cười vừa nói, “Chỉ có những con điên chứ ngay cả những cặp tình nhân cũng không thèm lên đồi trong thời tiết như thế này”.

Một chiếc xe hơi chạy đến và khi vượt qua hai người thì bỗng nhiên giảm tốc.

- Giá mình có được một chiếc xe như vậy nhỉ? - Amelia nói.

Từ chiếc xe có một cánh tay màu xám đưa ra, vẫy vẫy:

- Tôi có thể mời các cô lên xe không?

Một khuôn mặt mang kính đen mời mọc khi họ bước đến gần.

- Mình lên xe đi, Amelia - Ginia vừa cười vừa nói nhỏ vào tai bạn.

- Đừng dại - Amelia đáp - tên này có thể chở chúng ta đi thật xa rồi thả cho đi bộ về nhà.

Họ tiếp tục đi và gã đeo kính cứ lái xe chậm rãi theo sau, miệng nói những điều vớ vẩn và thỉnh thoảng bóp còi.

- Thôi tao lên xe - Amelia bỗng nói - dầu sao cũng tốt hơn là đi để mòn giày.

- Còn cô tóc vàng không lên xe luôn sao?

Gã đeo kính hỏi sau khi bước ra khỏi xe. Đó là một người đàn ông trạc 40 tuổi, rất gầy.

Thế là họ cùng lên xe. Amelia ngồi giữa và Ginia bị ép vào cửa xe. Gã gầy quỳ quọ dưới vô lăng và sau đó choàng một cánh tay lên vai Amelia. Nhìn cánh tay xương xẩu và đen sạm đặt gần tai mình, Ginia bỗng nghĩ: “Nếu dám đụng đến tôi, tôi sẽ cắn cho ông biết”. Xe chạy, khuôn mặt nhìn nghiêng của gã trông gầy, một cái theo rất xấu trên thái dương. Gã đang tập trung lái. Ginia tựa má vào cửa xe, cô nghĩ tuyệt biết bao nếu được đi du lịch suốt bảy ngày thiếu vắng Guido.

Chuyến quá giang chấm dứt thật nhanh. Chiếc xe giảm tốc trên một khoảng đất trống rồi dừng lại. Nơi đây không còn những hàng cây xanh đẹp nữa mà là một khoảng trống đầy sương mù và có treo chằng chịt những sợi dây điện. Sườn đồi trông giống như một vùng núi trọc.

- Các cô muốn xuống ở đây phải không?

Gã gầy hỏi và quay mặt nhưng không làm rơi mắt kiếng. Lúc đó, Ginia mới lên tiếng:

- Thôi các người cứ đi uống cà phê đi, tôi đi bộ về nhà cũng được.

Amelia nhướn mắt nhìn cô khó chịu.

- Điên quá vậy, cô em? - Gã kia nói.

- Tôi đi bộ về nhà - Ginia nói - Anh chị hai người là đủ rồi!

- Mày ngu quá! - Amelia nói nhỏ vào tai cô khi hai người bước xuống đồi - Mày không biết là cha đó tuy chưa nói ra nhưng sẽ sẵn sàng trả tiền sao?

Ginia quay lưng đi và nói:

- Cảm ơn ông. Nhớ chở cô bạn của tôi về nhà nhé.

Khi ra đến đường, cô lắng nghe xem tiếng máy xe đã nổ chưa trong cái lạnh của sương mù. Rồi cô mỉm cười và bắt đầu đi xuống dốc. “Anh Guido ơi, tha lỗi cho em”, cô nghĩ, và nhìn xuống sườn đồi, cảm nhận tất cả hơi lạnh của miền quê. Giờ này chắc anh Guido cũng đang ở

giữa vùng đất vừa cày xới trên ngọn đồi của mình. Có lẽ anh cũng đang ở nhà, gần bếp lửa và hút một điếu thuốc cho ấm người như vẫn thường làm trong xưởng vẽ. Nghĩ thế Ginia dừng bước, cô nhớ lại cái góc tối sau bức màn, nó thật ấm áp vì có anh trong đó. “Ồ, anh Guido, hãy về sớm với em nhé”, cô nói thầm và nắm chặt mấy ngón tay trong túi áo.

Cô về đến nhà thật sớm, toàn thân mệt nhọc, tóc bị ướt và đôi vớ lấm bùn. Cô tháo giày, thả người trên chiếc giường ấm áp và tưởng tượng là mình đang nói chuyện với Guido. Cô nghĩ đến chiếc xe hơi bóng lộn, cô vui cho Amelia và chợt nghĩ là có thể trước đây nó đã từng quen biết người đàn ông gầy ốm kia.

Lúc Severino về, cô nói với anh là cô chán làm việc ở tiệm may lắm rồi.

- Thì em đổi việc đi - Anh thản nhiên đáp. - Nhưng đừng bắt anh bỏ ăn tối. Tìm công việc nào chiếm ít thời gian hơn.

- Ở tiệm may có nhiều việc quá.

- Mẹ thường bảo là chỉ cần em ở nhà thôi. Chả xứng gì với tiền lương ấy.

Ginia từ sô pha bước xuống:

- Năm nay mình chưa lên thăm mộ mẹ.

- Anh đã đi rồi - Severino đáp - Em đừng có xạo. Em biết mà.

Nhưng Ginia nói vậy chỉ để nói thôi. Không có số tiền lương ít ỏi mà cô lĩnh hàng tháng, cô sẽ không có cái gì để mặc, cô không thể mua đôi găng tay để rửa chén và bảo vệ bàn tay. Rồi còn dầu thơm, mỹ, kem thoa mặt, quà tặng cho Guido, cô không thể nào có được những thứ ấy và sẽ nghèo túng với đồng lương công nhân như con Rosa. Cái mà cô thiếu chính là thời gian. Cô cần một công việc chỉ để làm trong buổi sáng.

Tuy nhiên bận rộn vì công việc cũng có mặt tốt của nó. Cô sẽ làm gì vào những ngày không có Guido, chẳng lẽ cứ đóng cửa trong nhà hay lang thang cho hết ngày, nhúc nhúc ọc vì suy nghĩ vẩn vơ? Đây này, ngày mai cô sẽ đi làm ở tiệm may và một ngày nữa trôi qua. Cô chạy vội về nhà và sửa soạn một bữa ăn tối thật ngon cho Severino và quyết định sẽ cư xử với anh mình thật tốt trong những ngày này, bởi vì sau đó cũng có thể là anh phải bỏ bữa ăn tối thật.

Cô chẳng gặp Amelia. Nhiều đêm Ginia đã chuẩn bị ra ngoài nhưng cô nhớ là mình đã tự hứa là sẽ không làm thế, cô hy vọng là Amelia sẽ đến tìm mình. Rosa thì có đến một lần, cô ấy muốn may một bộ đồ, có mang theo một mẫu áo và Ginia gần như không biết nói gì với bạn. Họ nói về Pino nhưng Rosa không kể là cô đã thay đổi. Cô than phiền là chán muốn chết, rồi luôn miệng nói: “Tuy nhiên nếu làm đám cưới là hết chuyện.”

Ginia thấy mình luôn nghĩ đến Guido nên không ngủ được và có khi cô nổi giận vì anh không biết là phải sớm trở về. “Chẳng biết thứ hai này anh ấy đã về chưa,” cô nghĩ, “hay có thể cũng không về”. Cô ghét nhất là Luisa chỉ vì con bé này là em gái của anh nên nó có thể gặp anh suốt cả ngày. Cô hồi hộp chờ đợi và chợt nghĩ đến việc đến xưởng vẽ để hỏi Rodrigues là Guido có giữ lời không.

Thế nhưng cô đến quán cà phê và gặp Amelia.

- Hôm chủ nhật sao rồi, tốt cả chứ? - Cô hỏi bạn.

Amelia đang hút thuốc, chẳng thèm cười mà nói từ tốn:

- Chắc chắn là tốt rồi.

- Mà ông ta đã chở mày về đến nhà chứ?

- Dĩ nhiên - Amelia đáp. Sau đó cô hỏi:

- Tại sao mày chạy trốn vậy?

- Bộ ông ta giận hả?

- Mặc mớ gì mà giận! - Amelia nhìn cô đăm đăm và nói. - Ông ấy chỉ nói “Con bé tóc vàng ấy thật vui nhỉ”. Mà tại sao mày bỏ chạy?

Ginia cảm thấy mặt mình nóng bừng:

- Tao thấy chiếc mắt kính của ông ấy tức cười quá.

- Mày ngốc thật! - Amelia nói.

- Còn Rodrigues đâu?

- Ảnh vừa mới đi ra đó.

Họ cùng trở về nhà và Amelia nói:

- Tối nay tao sẽ đến tìm mày.

Đêm đó chẳng ai buồn nói đến việc đi ra ngoài. Khi rửa hết đồng chén, Ginia đến ngồi bên cạnh sofa nơi Amelia đang nằm. Họ ngồi yên như thế một hồi mà chẳng nói lời nào, mãi sau đó Amelia mới nói nhỏ với cô bằng cái giọng khàn khàn:

- Con bé tóc vàng thật vui nhỉ?

Ginia lúc lắc đầu, cô quay nhìn sang hướng khác. Amelia vờ tay và vuốt tóc cô.

- Hãy để tao yên đi! - Ginia nói.

Amelia thở dài thật mạnh rồi chống gối ngồi dậy:

- Tao yêu mày - cô nói, giọng khàn khàn. Ginia giật mình quay lại.

- Nhưng tao không thể hôn mày được. Tao bị bệnh giang mai.

- Mày có biết bệnh đó ra sao không?

Ginia không đáp nhưng khẽ gật đầu.

- Còn tao thì không biết gì cả.

- Ai cho mày biết vậy?

- Mày không nghe giọng nói của tao sao? - Amelia khó nhọc nói như đang bị ai bóp cổ.

- Tao tưởng chỉ tại mày hút thuốc.

- Thì tao cũng tưởng vậy - Amelia nói - Nhưng gã đàn ông hôm chủ nhật là một bác sĩ. Mày nhìn đây. Cô mở tung áo sơ mi và kéo cái vú ra ngoài.

- Nhưng tao chưa tin lắm - Ginia nói.

Amelia nhướn mắt, cái vú nằm giữa mấy ngón tay cô, và nhìn nó.

- Vậy thì mày hôn lên đây đi - Cô nói chậm rãi - Đây, chỗ bị viêm nè.

Họ chòng chọc nhìn nhau một lúc, sau đó Ginia nhắm mắt và cúi xuống cái vú.

- À, mà này - Amelia nói - Tao đã hôn mày một lần rồi.

Ginia thấy mồ hôi toát ra toàn thân, cô ngượng nghịu mỉm cười, mặt đỏ như ngọn lửa. Amelia nhìn cô mà chẳng nói gì.

- Mày thật ngốc, thấy chưa - Cuối cùng cô nói - Bây giờ mày mới biết thương tao nhưng lúc này mày đang yêu Guido nên chẳng còn quan tâm gì đến ai nữa.

Nói xong, cô cài lại nút áo bằng những ngón tay khẳng khiu.

- Nói thực đi, là mày chẳng quan tâm gì đến tao nữa.

Ginia không biết nói với bạn thế nào, bởi vì chính cô cũng không hiểu mình cần phải làm gì. Nhưng nghe Amelia mắng cô lại cảm thấy vui bởi vì giờ đây cô đã hiểu thế nào là khóa thân, các kiểu dáng và các chuyện liên quan. Cô để Amelia nói cho đã và trong suốt thời gian đó cô cảm thấy ngượng nghịu, giống như khi còn bé vào phòng tắm rồi ra ngồi cởi quần áo trên chiếc ghế bên lò sưởi.

Nhưng khi Amelia cho biết là hiện nay có thể biết ai bị bệnh qua đường máu thì cô giật nảy mình.

- Họ làm cách nào vậy? - Cô hỏi.

Amelia kể cho bạn nghe vì nói ra làm cô thấy đỡ tuyệt vọng hơn là câm lặng. Cô nói là người ta dùng một chiếc ống tiêm nhỏ để rút máu từ cánh tay. Cô nói là người ta bảo cô cởi quần áo, để cho cô chịu lạnh chừng nửa giờ. Ông bác sĩ luôn giận dữ và dọa sẽ nhốt cô trong bệnh viện.

Ginia nói là ông ta không thể làm vậy.

- Mày còn trẻ - Amelia nói - Vì nếu muốn họ có thể bỏ tù mày. Mày chưa biết thế nào là bệnh giang mai.

- Nhưng mày bị nhiễm khi nào, ở đâu?

Amelia nhìn cô, hần học:

- Bị nhiễm khi làm tình.

- Nhưng trong hai người phải có một người bị bệnh chứ?

- Dĩ nhiên rồi.

Thế là Ginia nhớ đến Guido và cô bỗng tái mặt nên không dám nói gì thêm.

Amelia ngồi xuống và giữ cái vú dưới lớp áo sơ mi trên tay. Cô nhìn đăm đăm mà không hướng về đâu; như thế, không có mạng che và vẻ mặt tuyệt vọng, dường như người đó không phải là cô ta nữa. Thỉnh thoảng cô lại cắn răng, phô ra hai hàng lợi. Ngay cả mùi dầu thơm khắp người cũng không thể giúp cho cô lấy lại bình tĩnh.

- Mày phải nghe thằng Rodrigues - Cô bỗng nói với cái giọng khàn khàn - nó nói là người ta có thể bị mù và chết vì ngứa và người đầy vảy. Mặt nó tái đến tận cổ - Amelia nhăn mặt như đang chuẩn bị nhổ xuống đất - Tao luôn bị xui như vậy. Còn nó thì không bị gì hết.

Ginia hỏi bạn điều đó có chắc không. Amelia nói ngay:

- Không, nó chẳng bị gì cả. Tin tao đi. Người ta đã thử máu cho nó. Mấy thằng lười khó chết lắm. Sao, mày sợ cho Guido hả?

Ginia cố gượng cười và chớp chớp mắt. Amelia yên lặng một lúc lâu, thời gian kéo dài như vô tận, rồi cô đột ngột nói:

- Guido chưa bao giờ đụng đến người tao. Mày yên tâm đi!

Ginia mừng hóm. Cô hạnh phúc đến nỗi âu yếm đặt một bàn tay lên vai Amelia. Amelia nhăn mặt:

- Mày dám đụng tao mà không sợ sao? - Cô hỏi.

- Mà hai đứa mình đâu có làm tình với nhau - Ginia trêu lại.

Nhịp tim của Ginia dần dần bình tĩnh lại khi Amelia nói về Guido. Amelia nói là cô cũng chưa hề hôn Guido, bởi vì không phải với ai cô cũng có thể làm tình được, tuy cô có thích Guido nhưng cô không hiểu tại sao Ginia cũng thích anh vì cả hai người đều có mái tóc vàng. Ginia cảm thấy hơi ớn lạnh tràn ngập toàn thân và cô đang tận hưởng niềm hạnh phúc đó.

- Nhưng nếu Rodrigues không bị gì cả - cô nói - có nghĩa là mày cũng chẳng sao đâu. Có thể người ta làm xét nghiệm sai.

Lúc ấy, Amelia cúi xuống nhìn bạn.

- Mà mày nghĩ gì vậy? Mày tưởng là thằng đó truyền bệnh cho tao hả?

- Tao đâu biết! - Ginia nói.

- Thằng đó còn sợ hơn cả em bé - Amelia nói rít qua kẽ răng - Không phải nó đâu! Nhưng Chúa cũng đã trừng phạt rồi. Cái con mẹ đã tặng cho tao món quà này, nó còn bị tệ hơn kia. Đến giờ nó vẫn còn chưa biết đâu, và tao sẽ để nó mù cho đáng kiếp!

- Là một người đàn bà à? - Ginia hỏi nhỏ.

- Hơn hai tháng rồi. Dấu hiệu này là quà tặng của con mẹ ấy. Vừa nói cô vừa chỉ chiếc áo sơ mi.

Suốt buổi tối Ginia cố tìm cách an ủi bạn, nhưng cô cẩn thận tránh để bạn đụng phải, và cô thấy phẫn chấn khi nghĩ rằng xưa nay cùng lắm là hai người chỉ choàng tay nhau, và hơn nữa chính Amelia cũng đã nói là để bị nhiễm cần phải có một vết thương vì bệnh lây qua đường máu. Còn trong lòng mình, dù không dám nói ra, nhưng Ginia tin chắc là những điều ấy xảy ra đều do cuộc sống tội lỗi của Amelia. Nhưng cô không dám nghĩ tiếp, bởi vì rồi đây không khéo cả bọn cũng sẽ bị lây nhiễm.

Khi bước xuống cầu thang cô nói với bạn là không nên trả thù người đàn bà kia, vì nếu đến giờ mà bà ta vẫn chưa biết thì có nghĩa là bà cũng chẳng có tội gì. Thế là Amelia đứng lại trên bậc thang và ngắt lời cô:

- Vậy theo mày thì tao phải mua hoa để gửi tặng mẹ ấy chắc?

Họ hẹn nhau ngày mai ở quán cà phê rồi Ginia nhìn bạn đi xa, nghe tim mình đập mạnh.

Nhưng ngày hôm sau Ginia không sống bình yên nữa. Cô thức dậy sớm hơn một giờ, bước ra khỏi nhà lúc đèn đường vẫn còn chiếu sáng để đi đến xưởng vẽ. Cô không dám leo lên ngay, sợ Rodrigues vẫn còn ngủ nên đi qua đi lại ngoài trời lạnh, tưởng tượng như mình còn lăn qua lăn lại trên giường. Rồi cuối cùng cô cũng leo lên, lạnh run, và gõ cửa.

Cô thấy Rodrigues vẫn còn mặc pi-gia-ma và đang nhìn mình với đôi mắt khó chịu. Anh đi qua đi lại trong phòng rồi đến ngồi lên thành giường. Căn phòng dơ bẩn và lộn xộn như mọi lần, Ginia bắt đầu lắp bắp và Rodrigues gãi gãi mắt cá chân, cho đến khi cô hỏi là anh đã đi khám bác sĩ chưa. Thế rồi họ cùng nói và kể hết những thói hư tật xấu của Amelia. Giọng nói của Ginia run run, cô quay ra hướng khác để khỏi phải nhìn thấy cái bàn chân xấu xí của anh.

Lát sau Rodrigues nói:

- Anh về giường ngủ nữa, trời lạnh quá - Rồi anh nằm xuống kéo mền ra đắp.

Khi Ginia kể với giọng run run là cô đã bị Amelia hôn, anh ta bật cười, rồi chống cùi chỏ nhìn cô trong bóng tối mờ mờ:

- Vậy thì hai đứa mình là đồng nghiệp - Anh nói - Chỉ có một chiếc hôn thôi hả?

- Dạ - Ginia đáp - Có nguy hiểm không vậy anh?

- Mà hôn như thế nào chứ?

Ginia không hiểu. Anh ta giải thích, nên Ginia phải thề đó chỉ là một chiếc hôn giữa các bạn gái thôi.

- Chuyện vặt! - Rodrigues nói - Em yên tâm đi!

Ginia đứng trước màn, thấy trên bàn có một chiếc ly bẩn và một nhúm vỏ cam.

- Bao giờ anh Guido về vậy anh? - Cô hỏi.

- Thứ hai - Rodrigues đáp - Em thấy không? Đó là thiên nhiên chết đó - Anh chỉ chiếc ly. Ginia cười và nhích qua một bên - Em ngồi xuống đi! Ginia, ngồi lên giường nè!

- Em phải đi ngay bây giờ, em còn phải đi làm nữa.

Nhưng Rodrigues cảm rằm là mới sáng sớm đã bị cô đánh thức mà bây giờ lại còn bỏ đi mà không thềm chúc anh ta một ngày mới tốt đẹp.

- Ít ra cũng để ăn mừng là mình đã vượt qua nguy hiểm chứ.

Thế là Ginia ngồi xuống cạnh giường, cạnh chiếc màn đang mở.

- Em rất lo cho Amelia - Cô nói - Tội nghiệp quá. Nó đang tuyệt vọng. Mà có phải là về sau nó có thể bị mù không?

- Không đâu! - Rodrigues nói - Nó cũng có thể khỏi bệnh. Người ta sẽ chích tùm lum trên thân thể nó, rồi xẻo vài miếng da, rồi em xem, tên bác sĩ ấy cũng sẽ dẫn cô ta lên giường nữa. Tin anh đi!

Ginia cố không cười nhưng Rodrigues tiếp tục:

- Lão ấy đã chở các cô lên đồi hả? - Vừa nói anh ta vừa vuốt ve bàn tay cô như thể đó là chiếc lưng của con mèo nhỏ.

- Bàn tay em lạnh quá - anh nói - Tại sao em không chui vào mền với anh để sưởi ấm.

Ginia để anh ta hôn lên cổ rồi nói:

- Ngoan đi nào - rồi cô đứng dậy, đỏ mặt, và chạy biến đi.

Buổi tối, Rodrigues cũng đi đến quán cà phê và ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh, về phía Ginia.

- Giọng của em sao rồi? - Anh hỏi, không nghiêm trang nhưng cũng chẳng mỉm cười.

Lúc đó, Ginia cũng đang tìm cách an ủi Amelia, cô nói với bạn là căn bệnh đó có thể chữa được và rất vui vì có người đến. Cô và Rodrigues chỉ liếc nhìn nhau.

Amelia không nói gì, định hỏi mấy giờ, thì Rodrigues liền nói giọng châm chọc:

- Giỏi, giỏi, vậy là em còn dụ dỗ gái vị thành niên nữa há.

Amelia chưa hiểu ngay, còn Ginia thì có đủ thời gian để nhắm nghiền mắt. Khi mở ra cô nghe giọng hăm dọa của Amelia:

- Cái con ngốc, mày đã kể chuyện gì cho anh ta thế?

Nhưng Rodrigues thương hại Ginia nên nói tránh:

- Sáng nay cô ấy đến đánh thức anh để hỏi tin tức về em.

- Nó rảnh rồi quá nhỉ? - Amelia nói.

Trong những ngày ấy Ginia cố gắng làm một cô gái ngoan, bởi vì Guido sắp sửa trở về. Cô cũng đi tìm Rodrigues nhưng không còn dám đến xưởng vẽ, chuyện xảy ra bữa trước đến giờ vẫn còn làm cô sợ. Cô còn biết Rodrigues thức dậy rất trễ nên phải đợi đến giờ ăn cô mới đến tiệm mà anh ta và Guido thường ăn trưa. Lúc nhìn thấy anh ta trên đường đến trạm xe điện nên cô cũng nói đùa rồi hỏi anh có tin gì mới không. Cô cũng châm chọc anh ta như Amelia. Rodrigues không còn dám đụng vào người cô nữa. Họ hẹn nhau vào ngày chủ nhật, cô nói sẽ đến xưởng vẽ để dọn vệ sinh, sắp xếp nhà cửa trật tự để đón Guido:

- Đối với bọn mắc bệnh giang mai như tụi anh - Rodrigues nói - thì chẳng có gì để sợ.

Trái lại Amelia không còn quay lại xưởng vẽ nữa. Ginia ở lại làm bạn với cô suốt buổi chiều thứ bảy và đưa bạn đi bác sĩ để chích thuốc. Họ dừng lại phân vân trước cổng chính không biết có nên vào cùng nhau không. Cuối cùng Amelia nói với bạn:

- Đừng lên, nếu không, có thể mày cũng sẽ bị lây nhiễm. - Rồi cô leo thật nhanh lên cầu thang nhưng còn nói với lại: "Chào Ginia" làm cho Ginia, lúc đi vui vẻ nhưng lại rất buồn lúc trở về nhà. Ngay cả ý nghĩ hôm sau Guido trở về cũng không đủ an ủi cô.

Rồi ngày chủ nhật cũng trôi qua như một giấc mơ. Ginia ở trong xưởng vẽ suốt cả buổi chiều, cô quét dọn, lau chùi, sắp xếp lại mọi thứ. Rodrigues không dám quấy rầy cô. Anh phụ cô mang đi đồ cả đồng rác và vỏ trái cây. Sau đó họ quét bụi tất cả các chõng sách bỏ trong lò sưởi, xếp chúng lên một thùng gỗ như trên một tủ sách. Khi cùng rửa các cây cọ, Ginia dừng lại một lát như bị thôi miên. Mùi dung môi làm cô nhớ đến Guido, như có anh đang ở gần. Cô mỉm cười vì Rodrigues không hiểu.

- Thằng khỉ đó may mắn quá! - Rodrigues nói khi Ginia chấm dứt công việc và bước ra từ sau màn với chiếc khăn lau tay - Nó không thể nào ngờ.

Sau đó họ pha trà và ngồi uống cạnh lò sưởi, cùng lật xấp tranh vẽ của Guido mà họ đã tìm thấy dưới chõng sách. Nhưng Ginia rất thất vọng vì trong đó chỉ có tranh phong cảnh và cái đầu của một cụ già.

- Chờ một lát, anh biết em đang tìm cái gì rồi - Rodrigues nói.

Sau đó họ bắt đầu lật các tranh vẽ phụ nữ. Giống như những tranh hình nhỏ xíu. Ginia xem và rất thích, vì chúng thể hiện lối thời trang của hai năm trước. Lật tiếp xuất hiện tranh phụ nữ khỏa thân, rồi đến tranh đàn ông khỏa thân. Ginia quay mặt ra hướng khác vì Rodrigues vẫn đứng tựa lưng vào tường và chồm người xuống nhìn. Bức tranh cuối cùng là bức tranh vẽ một người phụ nữ mặc quần áo, đúng hơn là một cô gái nhà quê có khuôn mặt hơi vuông.

- Ai đây? - Ginia hỏi.

- Có lẽ là em gái của nó - Rodrigues đáp.

- Luisa đây hả?

- Anh không chắc.

Ginia ngẩng nhìn đôi mắt to và cái miệng rộng. Trông cô ta không giống ai.

- Tranh đẹp đấy - cô nói - không có cái vẻ ngái ngủ mà các họa sĩ thường vẽ.

- Em để dành mà nói với Guido đi - Rodrigues đáp - anh đâu có ăn nhập gì với mấy bức tranh này.

Lúc đó Ginia rất vui, đến nỗi nếu Rodrigues biết, anh ta có thể hôn cô. Nhưng anh ta ngồi thu hình buồn bã trên sô pha, và nếu không còn chút nắng đang xuyên qua cửa kính, Ginia có thể tưởng tượng đó là Guido và có thể cô đã vuốt ve anh. Cô nhắm mắt và tưởng tượng cảnh đó.

- Ôi chao, tuyệt quá - Cô nói lớn.

Sau đó, cô còn hỏi Rodrigues có biết chính xác ngày mai giờ Guido về không. Nhưng Rodrigues cho rằng cũng có thể Guido về bằng xe đạp. Thế là họ nói về quê của Guido, nơi mà họ chưa từng bao giờ đến, Rodrigues ba hoa về những chuồng gà chuồng heo nhà Guido dựng như thế nào, anh còn nói đến những con đường ngập lụt đầy bùn trong mùa mưa nên chưa chắc Guido có thể trở lên đây được. Ginia hờn dỗi và bảo anh ta im đi.

Họ cùng bước ra khỏi nhà và Rodrigues hứa là anh sẽ không để rơi chút tàn thuốc nào lên sàn nhà.

- Tối nay anh sẽ ngủ trên chiếc ghế ngoài công viên, được chứ?

Họ cười và bước ra cổng, Ginia đi đón xe điện và nghĩ đến Amelia, đến những cô gái trong các bức tranh và tự nhiên cô thầm so sánh mình với họ. Hình như chỉ mới hôm qua, ngày họ cùng đi lên ngọn đồi, thế mà bây giờ Guido lại sắp trở về.

Ngày hôm sau cô thức giấc với nhiều ý nghĩ. Mới một thoáng mà đã giữa trưa. Cô đã thỏa thuận với Rodrigues là nếu Guido về đến thì họ sẽ gặp nhau ở quán cà phê. Cô rón rén đi đến quán và nhìn thấy cả hai người đàn ông đang đứng trước quầy. Guido mặc chiếc áo mưa, trông anh gầy đi và đứng tựa lưng vào thành quầy. Ginia khó thể nhận ra nếu anh đứng một mình.

Chiếc áo mưa của anh không cài nút, lộ ra chiếc cà vạt màu xám, không phải món quà tặng của cô. Guido, mặc đồ dân sự, trông không giống một thanh niên chút nào.

Anh và Rodrigues đang nói chuyện, cười đùa. Ginia bỗng nghĩ:

“Ước gì có Amelia ở đây. Mình sẽ giả bộ đi tìm cô ấy”. Trước khi quyết định bước vào, cô bỗng nhớ là mình vừa dọn dẹp xưởng vẽ.

Vừa bước đến ngưỡng cửa, thì Guido nhìn thấy nên cô phải bước vào, đi về phía anh giả tảng như một sự tình cờ. Chưa bao giờ Guido tạo trong cô một sự rụt rè như thế. Đứng giữa những người đi và vào trong quán, Guido chìa bàn tay về phía cô nhưng vẫn tiếp tục quay qua nói chuyện với Rodrigues.

Gần như họ chẳng nói với nhau điều gì. Guido còn bận rộn hơn cô vì hình như có ai khác đang đợi anh. Anh cười trấn an cô, và hỏi:

- Em khỏe chứ? - Và khi bước ra khỏi cửa còn quay đầu lại - Hẹn gặp lại!

Ginia đi về phía trạm xe điện, cô bỗng mỉm cười như một con ngốc. Vừa lúc đó có một bàn tay nắm lấy cánh tay cô, và một giọng nói, giọng của Guido, thì thầm bên tai:

- Chào em Ginetta!

Họ cùng đứng lại. Có những giọt nước trên mi mắt Ginia.

- Em đi đâu vậy? - Guido hỏi.

- Em đang về nhà!

- Không chào anh à? - Vừa nói anh vừa nhìn và dang tay ôm lấy cô.

- Bây giờ em về nhà đi, rồi khi nào đến thăm anh thì đừng có khóc nhé. Tối nay được không?

- Dạ được!

Tối đó, Ginia tắm rửa trước khi đến gặp anh. Cô cảm thấy đôi chân mình như nhũn ra khi nghĩ đến lúc đó. Cô leo lên cầu thang với trăm nghìn nỗi sợ. Đến trước cửa, cô lắng nghe: Bên trong có ánh đèn nhưng không nghe tiếng nói. Cô giả bộ ho lên, như đã làm lần trước, nhưng chẳng ai lên tiếng vì thế cô đành phải gõ cửa.

Guido ra mở cửa, anh cười và từ cuối phòng còn có giọng một cô gái: “Ai vậy anh?”. Guido chìa tay rồi mời cô vào nhà.

Dưới ánh sáng lò mờ, gần chiếc màn có một cô gái đang mặc áo mưa. Cô ta không đội mũ, đứng quan sát Ginia từ đầu đến chân như một bà chủ.

- Đây là bạn đồng nghiệp của anh - Guido nói - Còn đây là Ginia.

Cô kia cắn môi, đi về phía cửa sổ, soi mặt trong cửa kính màu đen. Cô ta có những bước chân như của Amelia. Ginia hết nhìn cô gái lại nhìn Guido.

- Chào em, Ginia - Guido nói.

Cuối cùng cô gái kia cũng ra về, nhưng đi đến ngạch cửa cô không quên quay lại nhìn Ginia một lần nữa rồi đập mạnh cửa. Ginia nghe tiếng chân bước ra xa.

- Cô đó là người mẫu - Guido nói.

Đêm đó họ nằm trên sofa dưới ánh sáng của ngọn đèn nhưng Ginia không tìm cách trốn nữa. Họ đã dời chiếc lò sưởi đến gần giường mà vẫn còn thấy lạnh. Guido ngẩng Ginia một hồi cho đến khi Ginia phải chui xuống dưới chăn. Nhưng điều đẹp nhất chính là ý nghĩ nằm ôm chặt lấy anh và biết rằng đó chính là tình yêu. Guido đứng dậy, trần truồng, đi lấy rượu vang và nhẩy nhanh lại sofa vì lạnh. Họ đặt chiếc ly trên lò sưởi để hâm nóng. Người Guido có mùi rượu nhưng Ginia thích mùi da thịt nóng bỏng của anh hơn. Trên ngực Guido có những chùm lông xoắn làm má cô nhột nhột, những lúc giở mền ra, cô so sánh chòm lông vàng của mình với lông của anh. Ý nghĩ đó làm cô vừa mắc cỡ vừa thấy thích. Cô thủ thỉ vào tai Guido là cô sợ nhìn anh nên Guido nói, “Nếu vậy thì đừng nhìn”.

Ngay lúc nằm ôm nhau dưới chiếc mền ấm áp họ nói chuyện về Amelia. Ginia kể lại, chính một người đàn bà là nguyên nhân của sự việc.

- Đáng đời nó - Guido nói - Đây đâu phải chuyện đùa!

- Anh uống nhiều, người đầy mùi rượu - Ginia nói nhỏ.

- Đó chính là mùi vị thơm tho nhất mà người ta có thể cảm nhận khi ở trên giường - Guido đáp - nhưng Ginia đã đưa tay bịt lấy miệng anh.

Sau đó họ tắt đèn, rồi cả hai cùng yên lặng. Ginia phân vân nhìn lên trần nhà, cô nghĩ rất nhiều điều trong khi Guido đang phả hơi thở vào người mình. Qua khung cửa kính cô có thể nhìn thấy những đóm đèn từ xa. Cái mùi rượu vang và hơi thở nóng của Guido làm cô nghĩ đến quê anh. Sau đó cô tự hỏi, không biết là anh có thích cái thân hình mảnh khảnh của cô hay thích Amelia hơn, cô gái tóc nâu xinh đẹp. Guido chỉ hôn cô khắp người mà không nói năng gì.

Khi biết Guido đã ngủ, cảm thấy khó ôm nhau mà ngủ được nên cô nhẹ trở mình, tìm một chỗ nằm thoáng hơn, nhưng bỗng nhiên cô hốt hoảng vì cảm giác là mình đang khóa thân và chỉ có một mình. Một lần nữa cô cảm thấy sợ hãi và đau khổ như lúc còn bé phải tắm rửa một mình. Rồi cô tự hỏi vì sao Guido làm tình với mình, rồi cô nghĩ đến ngày mai, nghĩ đến tất cả

những ngày mà mình đã chờ đợi và nước mắt tự dưng trào ra, không dám bật thành tiếng, khóc thút thít để anh khỏi nghe thấy.

Họ mặc lại quần áo trong bóng tối, rồi bất thành linh Ginia hỏi cô người mẫu vừa rồi là ai.

- Là một cô gái tội nghiệp mà có người báo cho cô ta biết là anh đã trở về.

- Cô ấy có đẹp không? - Ginia hỏi.

- Em nhìn thấy cô ta rồi mà!

- Nhưng làm sao cô ta có thể ngồi mẫu trong cái lạnh như thế này?

- Các cô thì sợ gì lạnh - Guido đáp - Các cô được sinh ra là để khóa thân.

- Em không làm được đâu - Ginia nói.

- Thì tối nay em vừa mới làm đó.

Trong ánh sáng Guido nhìn cô mỉm cười.

- Em hài lòng và vui vẻ chứ? - Anh hỏi. Họ cùng ngồi cạnh sofa và Ginia áp đầu vào vai anh để khỏi nhìn thẳng vào mắt anh.

- Em chỉ sợ là anh không thương em.

Họ pha trà. Guido ngồi hút thuốc trong khi cô đi lại trong phòng.

- Anh đã làm theo điều em muốn, em không thấy vậy sao. Anh đã đuổi thằng Rodrigues ra khỏi nhà suốt đêm nay đó.

- Anh ấy có thể bất ngờ trở về bây giờ không? - Ginia hỏi.

- Nó không có chìa khóa cửa. Anh phải xuống mở cho nó.

Rồi họ chia tay nhau ở dưới cửa chính vì Ginia không muốn gặp Rodrigues. Cô ngồi rũ rượi trên chuyến xe điện về nhà, không còn nghĩ đến điều gì nữa.

Như thế là bắt đầu cuộc đời thật của một người đang yêu, bởi vì giờ đây cô đã cùng Guido nhìn thấy nhau trần truồng, nên mọi việc đối với cô như đã khác xưa. Bây giờ cô giống người đàn bà có chồng, và tuy vẫn còn sống một mình, nhưng chỉ cần nghĩ đến đôi mắt của anh, cách anh nhìn, cô cảm thấy mình không còn cô đơn nữa. "Thế này thì cũng như đã lấy chồng rồi". Không biết ngày xưa mẹ có làm như mình đã làm không? Nhưng cô nghĩ chắc không nhiều người có đủ can đảm để làm như thế. Không dễ gì có người đàn bà nào, hay một cô gái nào có thể nhìn thấy người đàn ông khóa thân như cô đã nhìn thấy Guido. Một điều tương tự như thế không thể xảy ra hai lần.

Nhưng Ginia không phải là một cô gái ngốc và cô biết là tất cả những cô gái khác đều tự biện hộ như vậy. Chẳng hạn như con Rosa, lần đó đã muốn tự tử. Chỉ có điều khác biệt là Rosa đã làm tình trên thảm cỏ nên không biết thế nào là trò chuyện và ăn nằm như cô đã làm với Guido.

Dĩ nhiên đối với cô thì dù chuyện làm tình với Guido có xảy ra trên thảm cỏ thì cũng rất tuyệt. Ginia luôn nghĩ đến anh. Cô ghét tuyết và cái lạnh đã không cho phép họ làm được nhiều chuyện, và cô miên man nghĩ, ngất ngây, thích thú, đến mùa hè sang năm sẽ được cùng anh đi

lên đồi, cùng anh đi dạo trong đêm, cùng anh mở toang mọi cánh cửa lồng kiếng. Guido đã từng nói với cô:

- Em phải xem lúc anh ở miền quê. Chỉ có lúc đó anh mới vẽ. Không có cô gái nào đẹp bằng ngọn đồi.

Ginia rất mừng vì anh đã không thuê người mẫu và muốn vẽ một bức tranh thật lớn để treo viền quanh phòng ngủ, giống như một khung cửa khoét to trên tường, để có thể nhìn thấy những ngọn đồi và bầu trời xanh lơ từ khắp các góc cạnh. Anh đã thai nghén ý tưởng này lúc còn ở trong quân ngũ và bây giờ anh thường cầm cọ vẽ thử trên các cuộn giấy trải dài trên sàn nhà. Một hôm anh nói với Ginia:

- Anh chưa biết em lắm nên chưa thể vẽ chân dung em được. Mình chờ một thời gian nhé.

Lâu lắm Ginia không thấy Rodrigues, vì trước bữa ăn tối khi cô đến xưởng vẽ thì anh ta đã ra ngoài, có lẽ đi đến quán cà phê. Tuy thế cũng có nhiều người khác đến tìm Guido - có cả đàn bà - một lần cô thấy một bà mập thoa son đỏ choét; vì lịch sự cô đã nói sợ phiền anh và rụt rè khi có người lạ. Cô đề nghị Guido để cửa mở khi anh ở nhà một mình và khi nào anh muốn gặp cô:

- Ngày nào em cũng muốn đến với anh, nhưng em biết là anh có một đời sống riêng và còn nhiều việc khác phải làm. Em muốn là khi mình gặp nhau chỉ có hai chúng mình thôi và anh không phải nhìn em như một con bé phá đám hoặc khó ưa. - Nói được với anh điều này Ginia thấy vui, như khi họ ôm nhau vậy. Tuy thế, lần đầu tiên nhìn thấy cửa đóng, cô đã không chịu nổi và đã gõ cửa, lòng hồi hộp như muốn ngất xỉu.

Đôi khi Amelia đến tìm cô sau bữa cơm trưa với khuôn mặt cau kỉnh và đôi mắt thâm quầng. Họ bước ngay ra khỏi nhà vì Ginia không muốn để bạn có thời gian ngồi lên giường mình và cứ thế cả hai đi lang thang đến ba giờ chiều. Không chút giữ gìn, Amelia vào quán nước, gọi cà phê và để lại dấu son lên thành ly. Cô tô son rất đậm để khóa lấp khuôn mặt tím tái. Khi Ginia nói là để dấu son như vậy có thể làm ô nhiễm ly tách, Amelia nhún vai và trả lời:

- Tụi nó phải rửa sạch chứ. Mà biết gì, thế giới này đầy những kẻ như tao. Sự khác biệt duy nhất là họ chưa biết mình mang bệnh đấy thôi.

- Mà đã đỡ hơn rồi phải không? - Ginia hỏi - Tao nghe giọng nói của mày trong hơn rồi đó!

- Mày thấy vậy thiệt không? - Amelia hỏi bạn.

Thực ra cả hai chẳng nói gì khác dù Ginia có nhiều điều để hỏi mà cô không dám. Chỉ một lần duy nhất cô nhắc đến Rodrigues, Amelia nhăn mặt và nói:

- Thôi, hãy quên hai tên đó đi!

Nhưng rồi một đêm Amelia đến nhà cô và hỏi:

- Tối nay mày có đến nhà Guido không?

- Chưa biết! Tao sợ anh có khách.

- Mày làm cho nó hư thêm. Để nó tự do nên không dám đến quấy rầy hả? Ngu quá, khi nào

mày còn ngốc như vậy thì chẳng làm nên trò trống gì đâu.

Khi bước ra ngoài Ginia nói:

- Tao tưởng mày cãi lộn với Rodrigues rồi chứ.

- Bộ nó kể với mày vậy hả, thằng con heo đó. Mày có biết là tao đã cứu đời nó không.

- Không, anh không có kể gì cả. Anh chỉ nói là hôm đó mày đã tìm có để có thể làm tình với tên bác sĩ.

Amelia bắt đầu cười, vẻ hăm dọa. Khi họ đứng trước cổng vào nhà, Ginia nhìn thấy bên trên có đèn sáng cô rất thất vọng vì cho đến lúc đó cô mong là Guido đã đi ra ngoài.

- Chắc không có ai đâu, thôi mình đi chơi đi, đừng lên trên đó nữa.

Nhưng rồi Amelia lại hăm hờ bước vào trong.

Họ nhìn thấy Guido và Rodrigues đang đốt lửa trong lò sưởi. Amelia bước vào trước, Ginia theo sau, cô cố gượng cười.

- A, lâu quá mới thấy! - Guido nói.

Ginia hỏi có làm phiền gì không. Guido ném cho cô một cái nhìn khôì hài làm cô bối rối. Cạnh lò sưởi có một đồng củi. Trong khi Amelia đến ngồi lên sô pha, nói tỉnh bơ là trong nhà lạnh quá.

- Tùy loại máu thôi - Rodrigues lau bầu trả lời cô từ phía lò sưởi.

Ginia nghĩ thầm, “Không biết tối nay ai sẽ tới đây mà hai người này phải lui cui đốt lò sưởi”. Cho tới ngày hôm qua đồng củi đó vẫn chưa có kia mà. Không ai nói chuyện gì với ai một hồi khá lâu. Ginia hơi ngượng vì cái vẻ chai lì của Amelia. Khi ngọn lửa cháy bùng, Guido nói với Rodrigues mà không quay đầu lại:

- Góc mạnh nhĩ?

Amelia bỗng bật cười như một con điên và Rodrigues cũng nheo mắt đồng tình với vẻ thích thú. Guido đứng dậy, dập tắt lửa ngọn rồi tắt đèn. Căn phòng trở nên mờ ảo với những chiếc bóng nhảy múa.

- Chúng mình ở bên nhau luôn đi - Amelia nói - lúc nào cũng thật tuyệt!

- Chỉ còn thiếu hạt dẻ thôi - Guido nói - Còn rượu vang thì ở đây có sẵn.

Lúc đó Ginia mới cúi mũi, rồi nói là lúc nãy cô có thấy một bà lão bán hạt dẻ nướng ngoài góc đường.

- Tối phiên anh Rodrigues đi mua - Amelia nói.

Nhưng chính Ginia lại chạy xuống cầu thang, cô rất vui không bị Guido trách móc. Cô phải đi ngoài lạnh một hồi vì bà lão không còn ngồi chỗ cũ, vừa đi tìm cô vừa nghĩ nếu Amelia là cô, nó sẽ không bao giờ đi tìm cho mất công. Cô hốt hển bước vào nhà. Những chiếc bóng nhảy múa trong phòng và cô nhìn thấy Rodrigues ngồi thu hình như mọi lần trên ghế sô pha còn Amelia thì đang nằm. Lúc ấy Guido đứng trong tối nói chuyện và hút thuốc.

Họ đã rót sẵn rượu ra ly và đang thảo luận về các bức tranh. Guido nói về những ngọn đồi mà anh muốn vẽ, nói về ý tưởng trong sẽ vẽ nó như một người đàn bà đang nằm với hai bầu vú phơi dưới ánh mặt trời, tạo cho người xem có vẻ dịu dàng và mùi vị như một người đàn bà.

Rodrigues nói:

- Đã có người làm rồi! Đổi đi! Đã làm rồi!

Thế là họ cãi nhau chí chóe là trong hội họa đã từng có ý tưởng như vậy chưa, vừa tranh luận vừa ăn hạt dẻ và ném vỏ vào lò sưởi. Chỉ có mình Amelia là bỏ vỏ xuống đất. Lúc sau Guido nói:

- Không đâu, chưa bao giờ có ai làm hai điều kết hợp với nhau cùng một lúc. Tao sẽ cho một người đàn bà nằm xuống và sẽ vẽ như một ngọn đồi xinh đẹp dưới bầu trời xanh.

- Hội họa biểu tượng. Vậy là mày vẽ đàn bà chứ đâu phải vẽ ngọn đồi - Rodrigues giận dữ nói.

Ginia hơi lơ đãng nhưng có lần Amelia nói là cô có thể ngồi mẫu cho Guido vẽ, và Guido cũng

không từ chối.

- Với cái lạnh như thế này à? - Ginia hỏi.

Họ không trả lời cô mà chỉ bàn xem nên dời xô pha ra chỗ nào để có ánh sáng phù hợp và có cả hơi ấm tỏa ra từ lò sưởi.

- Nhưng Amelia đang bị bệnh! - Ginia nói.

- Thì đã sao? - Amelia chồm lên - Công việc của tao là không cử động mà!

- Sẽ là một bức tranh đạo đức - Rodrigues mai mỉa - Là một bức tranh đạo đức nhất thế giới.

Tất cả cùng phá ra cười rồi cùng nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất.

Vì cẩn thận nên Amelia không uống rượu nhưng cô cũng hỏi xin một ly và giải thích là sau đó chỉ cần rửa sạch bằng nước và xà phòng. Cô nói là ở nhà cô cũng làm như vậy và giải thích cho Guido biết là ông bác sĩ đã chẩn trị cho cô thế nào. Họ nói đùa về chuyện tiêm thuốc và Amelia bảo anh có thể yên tâm vì da của cô vẫn còn tốt và nguyên vẹn. Để trả thù Ginia hỏi cô là chỗ da trên vú còn bị viêm không. Amelia nổi giận và nói là da của cô còn đẹp hơn da của Ginia nữa kìa.

- Vậy cho anh xem một chút đi. - Guido nói.

Thế là tất cả cùng nhìn nhau và cười.

Amelia mở nút áo sơ mi, cô tháo xu chiêng, nâng vú bằng hai tay và phô ra. Họ bật đèn. Ginia chỉ nhìn sơ rồi dừng lại trên đôi mắt đầy vẻ chiến thắng và ác ý của Amelia.

- Em cũng cho anh xem “hàng” của em đi - Rodrigues nói.

Nhưng Ginia lắc đầu, cô cúi mặt dưới tia nhìn của Guido. Một lúc trôi qua mà Guido chẳng nói gì.

- Mạnh dạn lên - Rodrigues nói - chúng ta hãy chúc mừng sức khỏe của em!

Guido vẫn im lặng. Ginia quay mặt về phía lò sưởi và nghe họ nói “đồ ngốc”.

Hôm sau Ginia đi làm ở tiệm may, nhưng cô biết là Amelia sẽ khóa thân làm mẫu và chỉ có một mình cô ta với Guido. Cô thấy mình có thể chết đi được. Ngồi ở tiệm mà cô cứ thấy đôi mắt của Guido chăm chăm nhìn Amelia. Cô chỉ có thể hy vọng là sáng đó trong xưởng vẽ cũng có mặt Rodrigues.

Buổi trưa cô được ra ngoài để mang hóa đơn giao cho một khách hàng. Cô vội chạy đến xưởng vẽ, nhìn thấy cửa đóng kín. Cô áp tai vào cửa, không nghe thấy gì. Rồi cô bình tĩnh bước xuống cầu thang.

Bảy giờ tối cô gặp tất cả bọn họ ở quán cà phê. Guido thất chiếc cà vạt mà cô tặng trông rất bảnh. Amelia đang ngồi hút thuốc và nghe anh nói. Họ nói “ngồi xuống đi” như thể cô là một bé gái. Họ đang nói về quãng thời gian trước đây và Amelia đang kể về những họa sĩ mà cô biết.

- Còn em sẽ kể cho các anh nghe chuyện gì nào? - Rodrigues hỏi nhỏ vào tai Ginia.

Ginia nói mà không quay đầu lại:

- Ngoan đi nào!

Họ cùng đi một đoạn dưới dãy hàng hiên rồi Ginia hỏi Guido là họ có thể gặp nhau sau bữa cơm tối không.

- Tối nay có thằng Rodrigues ở nhà - Guido đáp.

Ginia thất vọng nhìn anh. Sau đó họ thỏa thuận gặp nhau một lát ở bên ngoài.

Đêm đó tuyết rơi nên Guido đề nghị vào quán cà phê để uống một thứ gì có rượu. Họ đứng uống ở quầy. Ginia cảm thấy lạnh. Cô hỏi làm sao mà Amelia có thể ngồi làm mẫu được.

- Có lò sưởi mà - Guido đáp - Con đó làm vậy đã quen rồi.

- Em không chịu nổi đâu! - Ginia nói.

- Mà có ai đòi hỏi em phải chịu đựng đâu!

- Mà này anh Guido, sao anh lại đối xử với em như thế! Em chỉ muốn nói là Amelia bị bệnh thôi mà.

Họ bước ra ngoài, và Guido choàng lấy tay cô. Tuyết rơi trắng trên miệng, trên mắt họ, chỗ nào cũng trắng xóa.

- Nghe anh nói đây - Guido nói - anh biết chuyện đó mà. Và anh cũng biết là các em cũng có làm chuyện đó. Không có gì sai quấy cả. Mấy cô, cô nào cũng thích hôn nhau. Thôi thì cứ sống.

- Nhưng anh Rodrigues đã... - Ginia hỏi.

- Không đâu, nhưng anh biết là các cô gái đều giống nhau. Nếu em muốn ngồi mẫu cho Rodrigues, thì ngày mai cứ đến. Anh không bao giờ hỏi vặn là em đã làm gì suốt ngày đâu.

- Nhưng em đâu có muốn ngồi mẫu cho Rodrigues!

Họ chia tay nhau ở cổng chính và Ginia trở về nhà, cô bỗng cảm thấy ganh tị với mấy người hành khất mù đang ngửa tay xin tiền nhưng trong đầu họ không có gì để suy nghĩ cả.

Sáng hôm sau khoảng 10 giờ cô đến xưởng vẽ. Vừa đến cửa, cô nói ngay với Guido là cô đã bỏ việc.

- Có Ginia đến - cô nghe tiếng Guido nói vọng vào trong phòng.

Ngoài trời, trên mái nhà Ginia nhìn thấy một lớp tuyết. Amelia đang khóa thân ngồi trên sofa, đặt nằm ngang trước lò sưởi, đang thu mình và bảo cô đóng cửa lại.

- Em muốn đến nhìn bọn anh làm việc hả - Guido vừa bước đến giá vẽ vừa nói - em ghen với ai vậy?

Ginia sụ mặt, bước đến gần lò sưởi. Cô không nhìn Amelia mà cũng chẳng đến bên Guido. Anh bỏ thêm củi vào lò sưởi, ngọn lửa bùng lên, hơi nóng tỏa ra khắp phòng chắc là có thể khóa thân được. Khi đi ngang, anh xòe bàn tay vuốt nhẹ lên gáy cô, khi cô né đầu để tránh thì anh vuốt ve đầu gối của Amelia như người ta đang áp tay vào ngọn lửa. Lúc đó Amelia đang nằm ngửa, hông quay về phía hơi ấm, cô chờ cho Guido đi về phía cửa sổ rồi hỏi bạn bằng giọng

khàn khàn:

- Màý đến để xem tao ngồi mẫu hả?
- Rodrigues đã ra ngoài rồi sao? - Ginia hỏi.

Từ phía cửa sổ Guido nói lớn:

- Đưa đầu gối lên cao hơn một chút đi.

Lúc đó Ginia mới dám quay đầu lại, nhìn Amelia với vẻ ganh tức. Cô xê ra một chút vì hơi lửa nóng quá. Từ giá vẽ Guido thỉnh thoảng đưa mắt nhìn hai cô gái, anh liếc mắt thật nhanh rồi cúi ngay xuống tờ giấy vẽ.

Cuối cùng anh nói:

- Em mặc đồ đi, anh vẽ xong rồi.

Amelia ngồi dậy, cô lấy áo choàng ngoài phủ lên vai.

- Xong rồi - cô vừa cười vừa nhìn Ginia.

Ginia đứng dậy, từ từ bước đến giá vẽ.

Trên một phần dọc của tờ giấy vẽ, Guido đã dùng than vẽ tiết diện thân hình Amelia. Đó là những đường nét rất đơn giản, đầu đó có vài hàng dọc cắt qua. Trông qua thì Amelia giống như một hình nhân bằng nước đang trôi trên giấy.

- Em có thích không? - Guido hỏi.

Ginia gật đầu và cố nhận ra Amelia trong bản phác thảo. Guido nhìn cô mỉm cười.

Thế là Ginia hồi hộp nói:

- Anh cũng vẽ em nữa nhé!

Guido nhướng mắt:

- Bộ em muốn ngồi mẫu hả? - Anh hỏi - Nằm khỏa thân nhé?

Ginia đưa mắt nhìn Amelia rồi đáp nhỏ:

- Dạ.
- Em có nghe không? Ginia muốn khỏa thân làm mẫu - Guido nhìn Amelia và nói to lên.

Amelia trả lời anh bằng một tràng cười. Cô ta nhảy xuống sô pha, chạy đi lấy chiếc áo choàng quấn lên người rồi chạy về phía chiếc màn.

- Màý cởi đồ ở gần lò sưởi nhé! Tao đi mặc đồ đây!

Ginia nhìn những lớp tuyết trên mái nhà rồi nói nhỏ:

- Em phải cởi đồ thật hả?
- Đúng rồi! Chúng mình đã biết nhau quá mà! - Guido nói.

Ginia từ từ cởi đồ bên cạnh lò sưởi. Trái tim cô đập loạn xạ, người run bần bật. Cô thầm cảm

on Amelia đang thay đồ sau bức màn nên không nhìn thấy mình. Guido đặt lên giá vẽ một tờ giấy khác. Ginia bỏ nhẹ từng mảnh quần áo trên chiếc sofa. Guido đến khều ngọn lửa trong lò sưởi.

- Nhanh lên! Nếu không củi sẽ cháy hết.

- Can đảm lên! - Amelia cũng khích lệ cô từ phía sau chiếc màn.

Khi Ginia đã cởi trần truồng, Guido chỉ lướt nhìn toàn thân cô với đôi mắt màu sáng nhưng anh không cười. Anh nắm lấy tay cô, thả chiếc mền lên sàn nhà và nói:

- Em đứng lên đó đi, anh muốn vẽ em đứng.

Ginia đứng nhìn đăm đăm, không biết Amelia đã bước ra ngoài phòng vẽ chưa.

Cô cảm thấy ánh lửa và hơi nóng từ lò sưởi bắt đầu làm da mình khó chịu. Cô xích ra xa một chút và liếc nhìn những lớp tuyết trên mái nhà, cố không cử động.

- Đừng lấy tay che! Đưa hai tay lên cao hơn, như em đang tựa vào ban công vậy! - Guido nói.

Ginia mỉm cười, chăm chăm nhìn ngọn lửa. Nhưng cô cảm giác một làn hơi lạnh chạy dọc sống lưng. Cô nghe tiếng bước chân nhè nhẹ của Amelia rồi nhìn thấy bạn xuất hiện cạnh Guido, gần bên cửa sổ và đang sửa lại thắt lưng. Cô mỉm cười mà không nhìn bạn.

Rồi cô còn nghe một tiếng chân khác ở gần sô pha. Cô định buông tay xuống.

- Em đứng tự nhiên đi - Guido bảo.

- Sao mày cứng ngắc vậy? - Amelia nói - Đừng suy nghĩ gì cả!

Ngay lúc đó Ginia bỗng hiểu ra mọi chuyện và cô khiếp hãi đến nỗi không dám quay đầu lại. Trong suốt thời gian đó ở phía bên kia chiếc màn còn có cả Rodrigues, và bây giờ anh ta đang ra đứng ở giữa phòng để nhìn cô, đến nỗi làm cô có cảm giác như nghe được cả hơi thở của anh ta. Cô nhìn cố định vào đồng lửa như một con ngốc và cột xương sống như đang run lẩy bẩy. Biết, mà cô không dám ngoái đầu lại.

Một khoảng yên lặng trôi qua. Chỉ có Guido là người duy nhất chuyển động cánh tay.

- Em lạnh - Ginia lắp bắp nói không ra tiếng.

- Em quay mặt lại, lấy áo khoác và phủ lên người đi! - Cuối cùng Guido nói.

- Tội nghiệp chưa - Amelia nói. Ginia quay đầu thật nhanh, cô há hốc mồm, hoảng hốt nhìn Rodrigues rồi chụp lấy chiếc áo phủ lên người. Rodrigues đứng tựa gối vào sô pha, người hơi chồm về phía trước, anh “oh” lên một tiếng như con cá đớp mồi, hếch mũi nói với giọng bình bình như mọi lần:

- Trông em cũng ngon lành đấy chứ!

Mọi người cười ầm lên rồi tìm cách an ủi cô, Ginia chân trần chạy núp sau chiếc màn để mặc lại quần áo trong cơn tuyệt vọng. Không ai theo cô vào trong đó. Cô giật mạnh chiếc dây cột xà lếp để mặc cho nhanh. Đứng trong bóng tối, cô kinh tởm nhìn chiếc mền dơ bẩn và nhàu nhò trên chiếc giường chưa dọn dẹp. Bên ngoài mọi người im lặng.

- Ginia, tao vào được chứ? - Giọng Amelia, đang đứng sát màn, hỏi vọng vào.

Ginia giữ chặt chiếc màn bằng hai tay, không trả lời.

- Để yên nó đi - giọng Guido - đúng là một con ngốc!

Lúc đó Ginia mới bắt đầu khóc, hai tay cô bấu chặt vào chiếc màn. Cô khóc một cách tức tưởi như đêm đầu tiên Guido lăn ra ngủ. Cô cảm tưởng là mình không bao giờ làm gì khác với Guido ngoài việc khóc. Rồi có lúc cô nín khóc và tự hỏi: “Mà tại sao bọn họ không đi chỗ khác đi?”. Giày và vớ của cô còn để trên sô pha.

Đứng khóc một hồi, cô cảm thấy bị choáng váng khi chiếc màn mở ra, Rodrigues mang cho cô đôi giày. Ginia cầm lấy mà không nói gì, chỉ thoáng thấy khuôn mặt của anh và phòng vẽ.

Lúc đó cô mới hiểu là mình vừa làm một điều ngu ngốc và đã sợ hãi quá đáng, đến nỗi giờ đây chẳng còn ai dám cười đùa nữa. Cô nhận ra Rodrigues đang đứng trước màn.

Cô bỗng sợ Guido bước đến và mắng mình không thương tiếc. Cô nghĩ: “Guido chỉ là một nông dân và anh ta sẽ xử tệ với mình. Mình đã làm một chuyện thật ngu xuẩn. Tại sao lúc đó mình không cười khì lên chứ”. Cô mang vớ và xỏ chân vào giày.

Khi bước ra, cô không nhìn mặt Rodrigues. Cô không nhìn bất cứ ai. Cô thoáng thấy mái đầu của Guido phía trên giá vẽ và những lớp tuyết trên mái nhà. Amelia đang mỉm cười đứng dậy từ ghế sofa. Ginia một tay chụp vội lấy chiếc áo khoác, tay kia cầm mũ, mở cửa và chạy biến ra ngoài.

Khi chỉ còn một mình trên tuyết, cô vẫn còn cảm giác trần trụi. Mọi con đường đều vắng vẻ, cô không biết đi đâu. Nhưng trên phòng vẽ mọi người đang dừng dừng và không ai muốn gặp cô vào giờ ấy. Cô bỗng mỉm cười khi nghĩ rằng cái mùa hè tươi đẹp mà cô đã từng hy vọng sẽ không bao giờ đến nữa bởi vì bây giờ cô chỉ còn lại một mình, cô sẽ không dám kể lại với ai, mà sẽ phải làm việc cật lực suốt ngày, chắc là bà Bice sẽ vui lòng lắm.

Rồi có một lúc cô chợt nhận ra rằng người có ít lỗi nhất trong bọn họ chính là Rodrigues vì anh đã ngủ đến trưa, những kẻ khác đã đánh thức anh và dĩ nhiên là anh đã đứng nhìn. “Nếu mình xử sự như Amelia thì chắc họ sẽ rất bất ngờ. Nhưng mình chỉ khóc thôi”. Rồi chỉ cần nhớ lại, nước mắt cô đã tuôn tràn trên má.

Nhưng Ginia không thể thật sự tuyệt vọng. Cô hiểu mình là một con ngốc. Suốt buổi sáng, cô nghĩ đến việc tự sát hay ít ra là mong mình bị sùng phối. Như thế là lỗi của mấy người kia và họ sẽ phải ân hận. Nhưng tự tử như vậy thật chả đáng gì. Chính cô là người muốn trở thành một người đàn bà nhưng cô chưa làm được. Thế thì việc tự tử có khác gì việc đã lỡ bước vào một cửa tiệm bán hàng sang trọng. Khi ngốc quá thì nên về nhà. “Mình chỉ là một đứa con gái khốn khổ”, cô nhủ thầm và nép sát vào tường để bước về nhà.

Chiều hôm đó cô rất vui vì bà Bice vừa trông thấy cô đã nói:

- Mà các cô sống thế nào vậy hả, các cô gái? Cô có cái mặt như người đang mang thai vậy.

Cô nói với bà là khi sáng cô bị sốt và rất vui vì có người nhận biết là cô khó ở. Nhưng khi trở về nhà, trên bậc thang cô đánh thêm chút phấn vì hơi ngượng với Severino.

Đêm ấy cô đợi Rosa, cô đợi Amelia, cô đợi cả Rodrigues, quyết định đóng sập cửa với bất kỳ ai đến. Nhưng chẳng có ai đến. Chỉ có Severino đã làm cô giận, anh ta ném lên bàn mấy đôi vớ bị thủng và hỏi có phải cô em muốn thằng anh mang giày không có vớ?

- Thằng nào lấy em là thằng đó tới số - anh nói với cô - Nếu còn mẹ, em sẽ biết tay bà.

Ginia bật cười, đôi mắt đỏ hoe, trả lời anh là thay vì lấy chồng, cô thích tự tử hơn. Đêm đó cô không thèm rửa chén. Cô đứng nép sát vào cửa để lắng nghe những tiếng chân từ bên ngoài, rồi đi qua gian nhà bếp, nhưng không đi về phía cửa sổ để khỏi phải nhìn những lớp tuyết trắng trên mái nhà. Cô lấy một liều thuốc trong túi áo của Severino rồi châm một liều... Cô thấy mình hút được và buông mình xuống sofa như người bị sốt và quyết định là ngày mai sẽ bắt đầu hút thuốc.

Trong những ngày ấy, sự thanh thản và không phải tất bật chạy đi làm mọi thứ làm cô khó chịu, vì chuyện gì cô cũng giải quyết rất nhanh nên cô có quá nhiều thời gian trống để suy nghĩ. Hút thuốc thôi, chưa đủ, cô còn muốn gặp mặt một ai đó, vì giờ đây ngay cả Rosa cũng chẳng đến thăm cô. Còn những buổi tối thì thật kinh khủng sau khi Severino rời khỏi nhà. Ginia cứ đợi và đợi một ai đó mà không quyết định bước ra khỏi nhà. Cô rùng mình mỗi khi thay quần áo trước khi đi ngủ, cảm giác giống như được vuốt ve. Cô soi mình trước gương mà không còn sợ hãi, đưa tay lên khỏi đầu, hồi hộp xoay người. “Thế này, nếu giờ đây Guido bước vào, anh sẽ nói gì nhỉ?”. Cô hỏi mình như thế dù biết rằng anh ta không hề nghĩ đến mình. “Mình cũng chưa nói với nhau một lời từ biệt”, rồi cô chạy vào giường để khỏi phải trần truồng đứng khóc.

Nhiều khi đang đi trên đường Ginia bỗng bất thần dừng lại vì dường như cô ngửi thấy mùi vị của những đêm hè, chen lẫn màu sắc, cùng tiếng động và bóng của những hàng cây. Đứng giữa bùn đen và tuyết trắng, cô nghĩ đến quãng thời gian tươi đẹp đó rồi dừng lại ở một góc đường, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. “Rồi mùa hè cũng sẽ trở lại thôi, trời đất luôn có bốn mùa mà” nhưng cô lại thấy dường như không thể được, vì bây giờ cô chỉ có một mình. “Mình đang bắt đầu già, đây là sự thật. Tất cả những điều tốt đẹp đã đi qua.”

Rồi một hôm, cô vội vã trở về nhà và gặp Amelia trước cổng nhà mình. Đó là một cuộc gặp bất ngờ đến nỗi họ không kịp chào nhau, tuy thế Ginia cũng dừng bước. Amelia với cái mạng che mặt đang bước đi chậm rãi như đang chờ đợi.

- Mà đang làm gì thế?

- Tao đang đợi con Rosa. - Amelia trả lời với giọng khàn khàn.

Họ nhìn nhau. Rồi Ginia sụ mặt, chạy vội lên cầu thang.

- Tối nay có chuyện gì xảy ra thế? - Severino vừa ăn vừa hỏi - Em bị chó rượt hả?

Khi còn lại một mình, Gina mới thật sự thấy mình tuyệt vọng. Cô không khóc. Cô chỉ đi quanh căn phòng như một con điên. Rồi thả người xuống sofa.

Nhưng chính đêm đó thì Amelia lại đến. Khi mở cửa, Ginia như không tin vào mắt mình. Amelia bước vào nhà như mọi lần, cô hỏi có Severino ở nhà không rồi ngồi xuống sofa.

Ginia quên không hút thuốc. Họ nói về những chuyện đã làm, chậm rãi, như chỉ để có chuyện để nói. Amelia tháo mũ, cô ngồi vắt chân chữ ngũ, còn Ginia ngồi tựa bàn, gần ngọn đèn chụp xuống nên không nhìn rõ mặt bạn. Trời lạnh quá, Amelia nói:

- Sáng nay tao bị cồng luôn.

- Mà vẫn còn đang chữa trị đấy chứ? - Ginia hỏi.

- Tại sao? Trông tao thay đổi lắm hả?

- Tao không biết - Ginia đáp.

Amelia muốn hút thuốc, trên bàn có một gói thuốc.

- Tao cũng hút nữa - Ginia nói.

Trong khi đốt thuốc, Amelia hỏi:

- Mà đã hết giận chưa?

Ginia đỏ mặt nhưng cô không trả lời. Amelia nhìn điệu thuốc rồi nói:

- Tao tưởng...

- Mà còn đến đó chứ? - Ginia lí nhí hỏi.

- Đâu có gì quan trọng! - Amelia vừa nói vừa bỏ một chân xuống đất rồi đứng lên:

- Mà có muốn đi xem phim không?

Hút xong điệu thuốc, Amelia vừa cười vừa nói:

- Mà đã chiếu tướng Rodrigues. Anh ta cứ muốn biết là tao có thích mà không. Còn Guido thì bây giờ lại ghen với anh ấy.

Rồi trong khi Ginia cố cười gượng, cô tiếp:

- Tao rất mừng vì mùa xuân này sẽ hết bệnh. Ông bác sĩ mà mình gặp đó nói may mà mình phát hiện sớm. Nghe tao nói đây: Ở rạp chẳng có phim gì hay cả!

- Thì mình đi nơi nào mà muốn - Ginia nói - Mà cứ dẫn tao đi!

Trương Văn Dân

Sài Gòn 7/4/2011

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>